Dr. ec. Radu Mihai CRIŞAN

ISTORIA INTERZISĂ

Editura TIBO
BUCUREŞTI
2008

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CRIŞAN, RADU MIHAI
Istoria interzisă / Radu Mihai Crişan. - Bucureşti : Tibo, 2008
Bibliogr.
ISBN: 978-973-88829-4-2

821.135.1-4

ISBN: 978-973-88829-4-2

Ce era istoria noastră? Un x. Orice document e un termen al membrului al doilea (+a+b+c) până când suma tuturor termenilor ăstora va fi x/x. – dar mulți din termenii aflați ne fac să ghicim pe ceilalți până ce la sfârşit descoperim suma concretă pe care x o reprezintă. Asta însă e toată istoriografia. Cine nu ştie decât numele şi anii, acela ştie tot atâtea necunoscute ale ecuației, cari numai în legătură, în coadaptare una cu alta primesc un înțeles.

Mihai Eminescu, Manuscrisul *Istoriografie şi coadaptare* în Opere vol. XV, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei*, Bucureşti, 1989, pag. 370, 371

Cel mai mare păcat al oamenilor e frica, spaima de-a privi în faţă ş-a recunoaşte adevărul. El e crud, acest adevăr, dar numai el foloseşte.

Mihai Eminescu, Manuscrisul *Superfluenţa populaţiei*, în Opere, vol. XV, Ediţie critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei*, Bucureşti, 1989, pag. 85

CUPRINS

Singur Doamne, doar Tu ești fără de păcat

După părerea mea, nu sunt nici pentru Masonerie şi nici potrivnic ei; nici antisemit şi nici filosemit; nici xenofob şi nici xenofil; nici favorabil legionarilor şi nici împotriva lor, nici proAntonescu şi nici în contra sa; nici şovin şi nici renegat.

Mărturisesc, alături de apostoli, că «singur Doamne, doar Tu eşti fără de păcat» şi îmi repugnă organic atât să ridic în slăvi, cât şi să arunc anatema.

Şi-aceasta cu-atât mai mult când este vorba de personalităţi şi de evenimente istorice asupra cărora am deplina conştiinţă a nedesăvârşirii cunoaşterii mele.

Cred nestrămutat în partea sublimă a sufletului fiecăruia dintre noi şi în sfinţenia datoriei omeneşti de a căuta Adevărul pentru El însuşi – căci este unul şi acelaşi cu Dumnezeu. Credinţa aceasta este primul şi ultimul gând care m-a îndemnat să redactez această mărturisire morală.

Fireşte, fiece căutare întreprinsă dincolo de pojghiţa subţire a tabuurilor politice şi istorice înfăţişează privilegiatului ei autor priveliştea unor tainice icoane spirituale. Icoane amprentate, în situaţii precum cele de faţă, inclusiv de contactul cu aspecte extrem de sensibile.

Aşadar, se-nţelege de la sine: pertinenţa oricărei străduinţe cognitive în domeniu este condiţionată de integrarea respectivelor aspecte în demersul investigativ. Bineînţeles, cu onestitate şi cuviincioşie, nepătimaş şi fără nici cea mai mică idee preconcepută.

Este tocmai ceea ce m-am străduit din răsputeri să fac, este miza prezenţei în lucrare a unor citate nici pe departe comode.

Amin.

A compara argumentele, şi a o face cu tonul liniştit al bunei-credințe reciproce, constituie esența oricărei discuții serioase.

Mihai Eminescu, *«Românul» continuă a se ocupa…*, Timpul, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie 1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28 de reproduceri după manuscrise şi publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, Bucureşti, 1985, pag. 46

DE CE ?

REFLECȚII INFIDELE DESPRE HOLOCAUST

Cel care respectă caracterul propriu şi libertatea de manifestare a oricărui alt geniu național, contractează prin aceasta el însuşi dreptul de a fi respectat în toate ale sale.*

Mihai Eminescu, *Şedința Adunării de vineri*..., *Timpul*, VII, nr. 19 din 26 ianuarie 1882, în Opere, vol. XIII, PUBLICISTICĂ, 1882 – 1883, 1888 – 1889, *Timpul*, *România Liberă*, *Fântâna Blanduziei*, cu 64 de reproduceri după manuscrise şi publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, Bucureşti, 1989, pag. 40, 41

DE CE?

Reflecții infidele despre Holocaust

Îmi place să cred că nu sufăr nici de mania persecuției, şi că nici nu văd pretutindeni doar complotişti şi comploturi.

,,Orice aluzie la «conspirație» trezeşte un cor de proteste din tabăra «javrelor cu ştaif» autohtone încadrându-se cu entuziasm în spectacolul mondial regizat de cinicii dirijori. Exemplul cel mai actual este acuzația de «*holocaust*» adusă poporului român”. (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2) „Lăsând la o parte monstruozitatea vinei colective, dreptul pe care şi-l arogă diverşi(;) de a fi *şi acuzatori şi judecători*; ***am vrea să ştim dacă acuzațiile ce ni se aduc vin din partea unor persoane private, a unor asociații sau pur şi simplu din partea statului Israel***.

Dacă vin din partea unor persoane private sau O.N.G., rămâne de neînțeles[:] de ce statul român în frunte cu preşedintele trebuie să sărute mâna călăului; să accepte orice acuzație la adresa statului român?

Dacă ar fi venit din partea statului Israel trebuia să vină pe căi oficiale, diplomatice şi făcute publice prin presă.

Deci cine a stabilit vinovăția poporului român în cazul acuzației de holocaust şi, mai grav, cine a acceptat această vinovăție? S-a făcut vreun referendum, s-a discutat în legislativ, s-a făcut măcar vreun sondaj de opinie, s-a făcut publică suma exorbitantă cerută de...; şi aici mă opresc: cerută de cine? De o entitate «superioară» care trece peste orice convenție între națiuni?

De ce statul român nu dă un comunicat în care să spună: cine ne acuză, pe baza căror dovezi acceptate de un tribunal, care tribunal, când s-a judecat.

Dacă statul român acceptă sancţiunea şi statul Israel nu declară oficial nimic, trebuie să acceptăm existenţa unei supraputeri oculte şi a unui complot împotriva românilor – evident, cel puțin începând din secolul 19”. (Nicador Zelea Codreanu, *România ca un hotel*, în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 39, noiembrie 2006, pag. 2)

A compara argumentele, şi a o face cu tonul liniştit al bunei-credințe reciproce, constituie esența oricărei discuții serioase – nota Eminescu încă acum mai bine de o sută de ani. (Mihai Eminescu, *«Românul» continuă a se ocupa*..., Timpul, VI, nr. 20 din 27 ianuarie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, PUBLICISTICĂ, 1 ianuarie 1881 – 31 decembrie 1881, *Timpul*, cu 28 de reproduceri după manuscrise şi publicații, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura Academiei, Bucureşti, 1985, pag. 46)

De-aceea, în ştiință, „totdeauna, indiferent de subiectul abordat, se obişnuieşte un examen critic şi senin al tuturor

argumentelor, pro şi contra. În privința holocaustului însă – capitol din istoria contemporană a umanității, indicația din programa şcolară este aceea de a nu se admite nici o discuție liberă cu privire la aspectele controversate sau poate chiar controversabile. Cui foloseşte ca în această problemă să fie ascunsă complexitatea faptelor şi, mai ales, complexitatea vinovățiilor?" (Ion Coja, *Notă explicativă(2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003, pag. 10)

„Nu le dau dreptate celor ce neagă holocaustul, iar dacă prilejul se iveşte, caut totuşi să înțeleg acest fenomen, *real*, al «revizionismului», şi asta nu mă împiedică să citesc cu cel mai mare interes dezvăluirile, mai vechi şi mai noi, făcute de autori evrei [ca de exemplu Roger Garaudy în studii precum *Procesul Sionismului Israelian* - vezi ediția românească Editura Samizdat] privind complicitatea unor persoane şi cercuri evreieşti la producerea holocaustului. Li se va preda oare elevilor o lecție şi despre vinovăția care revine unor lideri evrei, unor instituții evreieşti, unor doctrine politice evreieşti, în inițierea şi întreținerea holocaustului?" (Ion Coja, *Notă explicativă (2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003, pag. 11) Sau despre „declarația dată în 1955 de WILHELM FILDERMAN, fost preşedinte al Federației Comunităților Evreieşti în anii '40:

«***Subsemnatul Wilhelm Filderman, Doctor în Drept la Facultatea din Paris, fost Preşedinte al Uniunii Comunităților Evreieşti din România şi Preşedinte al Uniunii Evreilor Români, domiciliat actualmente în New York, USA, Hotel Alameda, Broadway at 71 St, declar următoarele:***

(...) În timpul perioadei de dominație hitleristă în Europa, eu am fost în legătură susținută cu Mareşalul Antonescu. Acesta a făcut tot ce a putut pentru a îmblânzi soarta evreilor expuşi la persecuția germanilor-nazişti (s.n.). Trebuie să subliniez că populația română nu este antisemită(;). Am fost martor al unor mişcătoare scene de solidaritate şi de ajutor între români şi evrei în momentele de grea încercare din timpul infernului nazist în Europa. Mareşalul Antonescu a rezistat cu succes presiunii naziste, care impunea măsuri dure împotriva evreilor. Aş aminti doar câteva exemple:

Grație intervenției energice a Mareşalului Antonescu, a fost oprită deportarea a mai mult de 20.000 de evrei din Bucovina;

El a dat paşapoarte în alb, pentru a salva de teroarea nazistă evreii din Ungaria, a căror viață era în pericol;

Grație politicii sale, bunurile evreilor au fost puse sub un regim de administrare tranzitorie, care, făcându-le să pară

pierdute, le-a asigurat conservarea în scopul restituirii la momentul oportun.

Menționez aceasta pentru a sublinia faptul că Poporul Român, atât cât a avut, chiar în măsură limitată, controlul Țării, și-a demonstrat sentimentele de umanitate și moderație politică.»" (Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război şi a Urmaşilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia şi Bucovina, Federația Română a Foştilor Deținuți şi Luptători Anticomunişti, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat,* Bucureşti, 16 aprilie 2002 – Textul se regăseşte în volumul: Ion Coja, *Holocaust în România? Suită de documente şi mărturii adunate şi consemnate de* ***ION COJA****, în folosul parlamentarilor şi al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea şi aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, Bucureşti, 2002, pag. 13, 14)

Şi oare la cunoştința câtor elevi va fi adus conținutul articolului lui Nicolae Iorga, «*De ce atâta ură?*» (6 **iulie 1940**):

„Se adună şi cresc văzând cu ochii documentele şi materialele, actele oficiale şi declaraţiile luate sub jurământ.

Înalţi magistraţi şi bravi ofiţeri cari şi-au riscat viaţa ca să apere cu puterile lor retragerea şi exodul românilor, au văzut cu ochii lor nenumărate acte de sălbăticie, uciderea nevinovaţilor, lovituri cu pietre şi huiduieli. Toate aceste gesturi infame şi criminale au fost comise de evreimea furioasă, ale cărei valuri de ură s-au deslănţuit ca sub o comandă nevăzută.

De unde atâta ură?

Aşa ni se răsplăteşte bunăvoinţa şi bunătatea noastră?

Am acceptat acapararea şi stăpânirea iudaică multe decenii şi evreimea se răzbună în ceasurile grele pe care le trăim. Şi de nicăieri o dezavuare, o rupere vehementă şi publică de isprăvile bandelor ucigaşe de sectanţi sangvinari. Nebunia organizată împotriva noastră a cuprins târguri, oraşe şi sate.

Fraţii noştri îşi părăseau copiii bolnavi, părinţii bătrâni, averi agonisite cu trudă. În nenorocirea lor ar fi avut nevoie de un cuvânt bun, măcar de o fărâmă de milă. Sprijin cald şi un cuvânt înţelegător, fie şi numai sentimental, ar fi fost primit cu recunoştinţă. Li s-au servit gloanţe, au fost sfârtecaţi cu topoarele, destui dintre ei şi-au dat sufletul.

Li s-au smuls hainele şi li s-a furat ce aveau cu dânşii, ca apoi să fie supuşi tratamentului hain şi vandalic. Românimea aceasta, de o bunătate prostească faţă de musafiri şi jecmănitori, merita un tratament ceva mai omenesc din partea evreimii, care se lăuda până mai ieri că are sentimente calde şi frăţeşti faţă de neamul nostru în nenorocire". (Nicolae Iorga, *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, Neamul Românesc – Regăsiți textul în volumul: Ion Coja, *Holocaust în România? Suită de documente şi mărturii adunate şi consemnate de* ***ION COJA****, în folosul parlamentarilor şi al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea şi aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, Bucureşti, 2002, pag. 23)

„Adevărul se dovedeşte cu argumente şi contra-argumente, nu prin ordonanţe guvernamentale, armată, poliţie, închisori, călăi şi trântori, cu care trebuie dat de pământ!

Ce are de ascuns regimul de la Bucureşti?

Guvernele care au ceva de ascuns, care încearcă să ascundă realitatea istorică în dosul uneia sau a mai multor ordonanțe de urgență, sunt în afara legii". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Articolul 31 din Constituția României: (1)*Dreptul persoanei de a avea acces la orice informație de interes public nu poate fi îngrădit.*

Or, tocmai acest drept este anulat de prevederile O.U.G. 31/2002, care obligă cetățenii la dopaj şi îndoctrinare cu versiunile fabricate de poliția politică a gândirii şi de foştii (;)academicieni plini şi corespondenți de la «Fane Babanu»". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„***Unde sunt gropile comune cu zeci sau sute de vagoane de schelete umane, unde sunt restul de dovezi care ne incriminează?***

După ce se vor găsi dovezile, ele vor trebui evaluate de nişte comisii de experţi şi transformate în probe ale procesului. Am zis proces! *Care proces? Acela care judecă şi condamnă!*

Unde sunt executanții, criminalii, că nu se vede nici unul, că nu or fi omorât atâta puzderie de oameni Antonescu şi Alexianu?! Să-i aducem în fața unui tribunal, să mărturisească, nenorociții!

Cine ne acuză? Tovarăşul Ellie Wiessel? ***Păi ce-o fi el, acuzator, judecător şi pluton de execuție?***" (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mişcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„**Dacă ne acuză statul Israel, să o facă la nivel diplomatic, cum cere uzanţa internaţională.**

Vreau să văd în ziare(;) scris mare: «*Statul Israel acuză România de Holocaust!*» Copie după actul oficial, şi, ca tot românul, cu antet, ştampilă şi semnătură!" (Nicador Zelea Codreanu, *Despre Mişcarea Legionară*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 56, martie 2008, pag. 5)

„De ce se ascund Poporului Român anumite adevăruri? Simplu: pentru a-l menține pe mai departe în sclavie. Sclavia iudeo-comunistă de ieri a fost înlocuită de cea iudeo-americană şi occidentală de azi". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Jewish Banker : „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverşunat duşman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuşi, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului şi ne permit să-i fim noi axa. Aceşti doi oponenți Bolşevismul şi noi înşine ne găsim identificați în Internaționala. Aceşti doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției şi de jos prin revoluție". (Citat din *Jewish Banker*, de Comte de

Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librarie Plan*, Paris, 1936, apud *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, pag. 10)

Din perspectiva (;)Ordonanțe[i] guvernamentale 31/2002 ştiința devine duşmanul poliției politice, care o combate pe toate căile ipocriziei democrate de tip occidental, prin toate mijloacele teroriste de tip KGB". (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

După decembrie 1989 „Românii au devenit cetățeni liberi, într-un stat ce se pretinde că ar fi *de drept*, NU de *drepți*. ***Drepturile lor fundamentale, garantate de numeroase tratate şi convenții internaționale, ca şi de art.37 din Constituție, au fost golite de orice conținut şi anulate prin abuziva Ordonanță de Urgență 31/2002***.

Art.1 din O.U.G. 31/2002 nu ne spune care autoritate de stat este îndreptăţită şi împuternicită să constate «ura naţională, rasială sau religioasă», discriminarea sau infracţiunile contra păcii şi omenirii. Nu se ştie cine constată acestea, după cum nu se ştie nici cine, cum, în ce fel şi între ce limite trebuie să le combată!

Prea uşor se ajunge la încheierea din art. 1 cu privire la promovarea cultului «persoanelor vinovate de săvârşirea unor infracțiuni contra păcii şi omenirii». Ce înseamnă de fapt «promovarea» unui astfel de cult? Nu cumva legiuitorul alogen vrea să ne interzică până şi pronunțarea numelui mareşalului-erou Ion Antonescu?" (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12) Adică a omului care:

- a fost şeful Statului Major al armatei române ce, în 1919, desfiinţând la Budapesta dictatura bolşevică a lui Bela Kuhn (Cohen), reuşea să întârzie cu mai bine de douăzeci de ani instalarea comunismului în Europa de Est;

- a denunțat (odată cu instalarea regimului său de autoritate) Masoneria ca un pericol de Stat şi a instituit *Comisiunea de cercetarea materialului şi activității societăților secrete Franc-Masonice din România* (vezi pentru amănunte volumul: Toma Petrescu, *Conspirația lojilor – Francmasonerie şi Creştinism –* , Ediția a IV-a, Imprimeriile *Frăția Românească*, Bucureşti, 1941).

„Dacă da, ***cu ce drept vorbesc de infracțiuni contra păcii şi omenirii tocmai guvernanții care, aflați acum în solda Americii şi a Pactului Nord-Atlantic (precum altădată în solda Uniunii Sovietice şi a Tratatului de la Varşovia) trimit armata română să ucidă patrioții afgani şi irakieni ce îşi apără țara şi interesele lor naționale?***" (Teodor Usca, *Apel la rațiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

Şi, totodată, de ce *„după apariția O.U.G. 31/2002, nimeni nu a fost cercetat şi condamnat pentru promovarea cultului personalității*

criminalilor Stalin, Lenin sau Ceauşescu, prezentaţi şi lăudaţi în diverse publicaţii, la televiziunea naţională sau la alte televiziuni centrale şi locale[?] Nu cumva se încalcă astfel în mod flagrant prevederile (;)ordonanţe[i]? (Teodor Usca, *Apel la raţiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Corectitudinea politică este în aceeaşi măsură inamica adevărului, care, până astăzi, a fost obiectivul declarat al cunoaşterii omeneşti, şi al îndoielii, care a fost fidelul instrument al acestei cunoaşteri". (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democraţiei*, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 102)

În optica ei, „un individ sau un grup de indivizi care îşi revendică dreptul la o informare imparţială, obiectivă, independentă, necontrafăcută de ziarişti şi nesupusă cenzurii corecte politic trebuie considerat extrem de periculos şi tratat ca atare, monopolul pe care corectitudinea politică îl deţine asupra informaţiei fiind de o importanţă crucială". (Vladimir Volkoff, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democraţiei*, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 35)

„**Printr-un program bine pus la punct, românul este ţinut la limita supravieţuirii, pentru ca toată atenţia şi preocuparea sa să se îndrepte spre rezolvarea zilei de mâine**, cu preţuri mari, salarii şi pensii mici; tineretului i se oferă fotbal, ca o supapă de refulare a mizeriilor şi neîmplinirilor, stadionul – şi nu numai – devenind locul de descărcare dirijată a furiei şi a excesului de energie.

Cine se mai gândeşte în ziua de azi la viitorul apropiat sau mediu al României, cine pune cap la cap toate manevrele aparent fără legătură din viaţa politică a ţării? Românilor li s-a dat o coajă de pâine şi circ cât cuprinde!

Presa scrisă, dar mai cu seamă televiziunea, îţi serveşte zi şi noapte diversiune şi nu pentru audienţă, cum se pretinde, ci în baza unei campanii de lungă durată, dar de evidentă intensitate, pentru a te dirija pe un anumit drum(;)"... (Nicador Zelea Codreanu, *Cui îi e frică de Legiune*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 54, ianuarie 2008, pag. 2)

„Întreprinderile înapoiate [- ***nu din punct de vedere tehnic!...*** -] sunt o redută a comportamentului *autoritarian*, a organizaţiilor *masificate*, a abandonului decizional şi deci a *nevoii* de «führer». Disperarea, spaima de viitor, dezrădăcinarea generează masificare şi autoritarism. Aceste întreprinderi sunt «poliţiile» informale în era maselor. Ele *reprimă* tot ceea ce se abate de la starea care le conservă". (Ilie Bădescu, *Cu faţa spre Bizanţ. Jurnal*, Editura *Evex*, Bucureşti, 1998, pag. 260)

„*Întreprinderea înapoiată* generează aşadar fatalmente putere totalitară. Înlăuntrul ei puterea este de tip autoritarist, relaţiile sunt cele de dependenţă faţă de şef care-şi «promovează» şi «recompensează» «clienţii» după loialitate faţă de el, după lipsa discernământului şi a judecăţii critice. Şcoala puterii totalitare începe în aceste întreprinderi unde un individ care are judecată critică, etc, este eliminat(;). Aceste întreprinderi sunt «şcoli» ale comportamentului totalitar, ale supunerii

față de «şef», ale compromisului moral şi politic în raport cu interesul cel mai mărunt.

Şeful acordă recompensele, de la acordarea «aprecierii» individuale la acordarea «primelor», a «recuperărilor», a «închiderilor» de ochi, etc, în funcție de ascultarea oarbă şi de loialismul bine probat în timp. Cel ce încalcă regulamentul nescris al acestei şcoli este livrat necazurilor care culminează – după o lungă ostracizare şi expulzare sociometrică – cu darea afară (cu prima ocazie care se iveşte)”. (Ilie Bădescu, *opera citată*, aceeaşi pagină)

Totuşi, chiar şi în condițiile acestea paralizante, mai apare câte o voce care nu se teme să vorbească public despre „dezmățul şi setea de sânge şi de răzbunare dezlănțuită de iudeo-comunism după pierderea războiului de către români şi câştigarea puterii(;) de către *evreii travestiți în ruşi, comunişti, eliberatori, educatori, conducători politici, conducători militari, asigurători ai siguranței naționale, asigurători ai ordinii publice, travestiți în scriitori, în artişti, în justițiari, în şefi de orice, în conducători de orice, în specialişti de orice,* şi mai presus de toate hotărâți să acopere «cu vârf şi îndesat» «datoriile» (de cele mai multe ori imaginare) față de oricine îndrăznise până atunci să îi supere(;) oricât de puțin”. (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mişcarea Legionară* în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2) Câte o voce care nu pregetă să dezvăluie faptul că „**după aprecierea istoricului şi cercetătorului de specialitate Gh. Boldur-Lăţescu, numărul victimelor asasinate în închisori, şantiere ale morţii, la interogatorii etc., se ridică la 500.000: tot ce a avut ţara mai bun în acei ani, elitele intelectuale, politice, militare, şi, în plus, 4.000 de preoţi şi ierarhi – cei mai mulţi sub acuzaţia de «legionari».** *Din această cifră uriaşă, 300.000 au fost legionari, simpatizanți legionari sau pur şi simplu cei care îi dăduseră nu-ştiu-când un şut în spate vecinului la o ceartă ca între vecini, dar vecinul nu era numai vecin, era evreu!*” (Nicador Zelea Codreanu, *Pe cine sperie Mişcarea Legionară* în *Cuvântul legionar*, An III, nr. 46, iunie 2007, pag. 2)

„A trece genocidul ca act politic antiromânesc din sarcina celor care l-au conceput, dirijat şi impus pe seama unor temniceri, de la simplul gardian, la directorul de închisoare, executanți încorsetați în rigori militare, aşa cum încearcă să o facă o echipă de simbriaşi din presă, este egal cu operarea de diversiuni şi intoxicări spre a ascunde adevărul istoric şi a exonera de răspunderi bestiile criminale care au îndoliat un popor, hărăzindu-i o epocă de mucenicie prin teroare şi dictatură polițienească.

Consider diversiune manevra de a impune prin *mass media* şi orice fel de referire scrisă, numele româneşti adoptate de membrii comandourilor alogene încuibate pe toată ierarhia puterii. Este o metodă abilă de a trece pe seama autohtonilor atât impunerea bolşevismului, cât şi crimele în masă săvârşite de alogeni”. (Radu Theodoru, *Contra-Raport Tismineţky-Băsescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007, pag. 3)

„Poporul Român aspiră la ***cercetare ştiinţifică şi exprimare liberă a concluziilor acesteia în orice domeniu, indiferent că ele plac sau nu plac unora***, indiferent de adevărul sau eroarea pe care aceste concluzii le-ar conţine, adevăr şi eroare ce vor ieşi la lumină cu timpul, după cum s-au petrecut lucrurile totdeauna, fără intervenţia nici unui fel de poliţie sau justiţie represivă în materie de gândire şi de cunoaştere. ***Nimeni nu are dreptul să ne interzică cercetarea ştiinţifică a oricăror popoare, evenimente, fapte, întâmplări, obiceiuri, religii, superstiţii şi orice altceva***". (Teodor Usca, *Apel la raţiune (II)*, în *Cuvântul legionar*, An IV, nr. 60, iulie 2008, pag. 12)

„Desigur, e excelent să se lupte «contra rasismului, antisemitismului şi a resurgenţelor nazismului»(;) dar este tipic faptul că guvernul ar prefera s-o facă reducând la tăcere sursele de informaţii contradictorii, ceea ce echivalează cu a viola spiritul în care au fost concepute libertatea gândirii, a cuvântului şi a presei, singurele care fundamentează libertatea de opinie. Căci, în fine e dificil să se facă deosebirea între «adevăraţii» şi «pretinşii» istorici, dacă nu li se dă voie tuturor să se exprime, şi pare curios că un guvern republican îşi propune să impună publicului o anumită viziune asupra istoriei şi să-i întemniţeze pe oamenii care propun alta.

Există aici o confuzie(;) periculoasă între libertatea de a afirma sau nega şi libertatea de a lăuda sau de a condamna.

Se înţelege clar că un guvern îşi exercită legitim funcţiile atunci când interzice să se facă apologia unei crime, a unui viciu, a unui drog. E mai greu de înţeles de ce interzice să se discute despre existenţa acelei crime, a acelui viciu sau a acelui drog: cu cât e mai absurdă o teză care le neagă, cu atât va fi mai uşor recunoscută ca atare şi se va descalifica de la sine. Interzicerea unei informaţii, fie şi mincinoase, înseamnă a da impresia că se doreşte să se ascundă ceva, fără a mai pune la socoteală faptul că o asemenea măsură nu pare deloc conformă cu Declaraţia Drepturilor Omului şi ale Cetăţeanului pe care se bazează Constituţia.

În mod vizibil, manipularea informaţiei a devenit o procedură firească (o procedură *curentă* – n.n.) în spiritul puterilor publice. S-ar zice că am revenit la vremurile când Inchiziţia dădea foc cărţilor cărora nu le aproba conţinutul". (Vladimir Volkoff, *Tratat de dezinformare. De la Calul Troian la Internet, Traducerea Mihnea Columbeanu,* Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 222, 223)

Dezirabilitatea, în atari împrejurări, a omului care totuşi se încăpăţânează să gândească?...

Cea care-o ştim.

Dar…, merită?

Ce-aţi zice să nu ne pripim de-a răspunde?

Sugestia mea. Acceptaţi provocarea? *Întâi* trei întrebări:

I. De ce Hitler, deşi Germania era o mare putere *tehnică*, trimite armata germană (*etnic germană*!) pe frontul sovietic *NE*echipată cu carburanți şi motoare care să reziste la gerurile iernii ruseşti? Şi aceasta în condițiile în care, tot el, Hitler:

a) Precum însuşi mărturiseşte în *Mein Kampf*, fusese combatant în primul Război Mondial, în calitate de *militar*; adică e imposibil să nu fi ştiut adevărul elementar că orice război, indiferent cât de roz şi de fulger s-ar profila la început, nu-i deloc exclus să se transforme – urmare ivirii pe neaşteptate a unor circumstanțe independente de voința celui care îl proiectează – să se transforme într-o confruntare de uzură, care să dureze ani şi ani.

b) Iarăşi conform propriilor lui mărturisiri:

- Avea deplină cunoştință că pe Napoleon *gerul* îl înfrânsese sub zidurile Moscovei.

  („Nu am avut de luat o decizie mai gravă, pe tot parcursul acestui război, decât aceea de a ataca Rusia. Spusesem dintotdeauna că trebuia să evităm cu orice preț războiul pe două fronturi şi, de altfel, nimeni nu se îndoieşte că am meditat mai mult decât oricine asupra experienței lui Napoleon". (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 39))

- Dificultățile pe care i le provocase nereuşita campaniei militare a Italiei în Grecia l-au forțat să întârzie cu aproape o lună şi jumătate declanşarea atacului asupra Uniunii Sovietice.

  („De ce anul 1941? Pentru că trebuia să întârziem cât mai puțin posibil, şi să întârziem cu atât mai puțin cu cât, în vest, adversarii noştri nu încetau să-şi sporească puterile. De altfel, nici Stalin însuşi nu stătea cu mâinile-n sân. Pe ambele fronturi, timpul acționa împotriva noastră. Prin urmare, nu se pune întrebarea: «De ce deja din 22 iunie 1941?», ci «De ce nu mai devreme?». Fără dificultățile create de italieni, cu campania lor

idioată din Grecia, i-aş fi atacat pe ruşi cu câteva săptămâni înainte”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 41)

„Dacă războiul ar fi rămas un război condus de Germania, nu de Axă, am fi putut ataca Rusia încă din data de 15 mai 1941. Având la activ numai victorii totale şi indiscutabile, am fi putut termina campania înainte de sosirea iernii”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 51))

- Urmare aceloraşi dificultăţi, era nevoit să înceapă cu forţe militare diminuate atacarea colosului de la Răsărit.

(„Deşi incapabili deja să reziste în Abisinia şi în Cyrenaica, italienii au avut tupeul, fără a ne cere părerea şi fără măcar a ne anunţa, de a se lansa într-o campanie absolut inutilă contra Greciei. Dezonorantele lor eşecuri au stârnit contra noastră ranchiuna anumitor balcanici. De altfel, acolo trebuie să se caute cauzele rigidizării şi ale schimbării de atitudine a iugoslavilor, în primăvara anului 1941.

Acest lucru ne-a determinat, contrar tuturor planurilor noastre, să intervenim în Balcani, ceea ce a provocat o întârziere catastrofală în declanşarea războiului contra Rusiei. Ne-am consumat acolo unele dintre cele mai bune divizii.

În sfârşit, aceasta ne-a obligat să ocupăm teritorii imense unde, în alte condiţii, trupele noastre nu ar fi fost necesare. Ţările balcanice se cantonaseră voluntar într-o neutralitate binevoitoare în privinţa noastră. În ceea ce-i priveşte pe paraşutiştii noştri, aş fi preferat să-i lansez asupra Gibraltarului, decât asupra Corintului şi a Cretei”. (Adolf Hitler, *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în Adolf Hitler, *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, pag. 50))

II. De ce Stalin (*Djugaşvili* pe numele său adevărat – adică în traducere, «*fiul evreului*») timp de nu mai puţin de un an şi jumătate – adică până la contraofensiva sovietică de la Stalingrad –, opune experimentatei şi, totodată,

bineînzestratei cu *muniție* armate germane trupe sovietice alcătuite din *etnici ruşi* neinstruiți, neînarmați şi flămânzi, însă constrânşi, prin mitralierele politrucilor care-i mânau permanent din spate, să lupte mereu în linia I-a? Asta în condițiile în care odată cu Stalingradul – şi cu *tancurile lui sovietice de fabricație S.U.A.* –, Stalin a scos, *ca din pământ*, valuri-valuri de trupe de o calitate cu totul opusă celor decimate sub tirul germanilor, de-acum aproape înghețați şi aflați în retragere dezordonată.

III. De ce marea finanță internațională îl aduce pe Hitler la putere în Germania, îi susține efortul de înarmare şi, mai cu seamă, nici până la finele războiului (adică fără întrerupere – *ceea ce înseamnă inclusiv pe toată vremea Holocaustului*) nu încetează să sprijine maşina de război germană?

(„În realitate, industriaşii şi afaceriştii bogați din cercurile financiar-bancare internaționale au fost cei care i-au garantat succesul lui Hitler. După ce Hitler a pierdut votul popular în cadrul alegerilor organizate în 1932, în favoarea bătrânului erou de război, feldmareşalul Paul von Hindenburg, treizeci şi nouă de lideri din lumea afacerilor, cu nume cunoscute precum Krupp, Siemens, Thyssen, Bosch au semnat o petiție adresată lui Paul von Hindenburg în care se cerea ca Hitler să fie numit Cancelar al Germaniei.

Acest târg, care l-a adus pe Hitler la conducerea guvernului, a fost făcut în casa bancherului baron Kurt von Schroeder, la 4 ianuarie 1933. Potrivit spuselor lui Eustace Mullins, la această întâlnire au luat parte de asemenea şi John Foster şi Allen Dulles de la firma de avocați Sullivan&Cromwell din New York, care reprezentau Banca Schroeder. Anul următor, atunci când Rosenberg l-a reprezentat pe Hitler în Anglia, el s-a întâlnit cu directorul sucursalei de la Londra a băncii lui Schroeder, T.C. Tiarks, care era şi director în cadrul Băncii Angliei. Pe toată durata celui de-al Doilea Război Mondial, banca Schroeder a acționat ca agent financiar pentru Germania, atât în Anglia, cât şi în S.U.A.”. (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia*

Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 123)

„Însă sursa principală de putere a lui Hitler venea de la un cartel de chimicale numit I.G. Farben (numele este prescurtarea de la Interssen Gemeinschaft Farben). Importanța sprijinului acordat de I.G. Farben mişcării socialiste a fost relevată într-o carte despre cartel, care afirma: «fără imensele facilități de producție ale I.G. Farben, departamentul său dezvoltat de cercetări, variata experiență tehnică şi concentrarea sa monopolistă de putere economică, Germania nu şi-ar fi putut permite să înceapă războiul de agresiune din septembrie 1939.»

Exista însă o sursă mai puțin cunoscută a enormei puteri economice de care se bucura I.G. Farben: Wall Street, SUA. «Fără capitalul oferit de Wall Street, în primul rând nu ar fi existat nici un I.G. Farben şi, aproape sigur, nici un Adolf Hitler şi nici un al doilea război mondial.»

I.G. Farben s-a înființat în 1924, când bancherul [cetățean] american Charles Dawes a contractat o serie de împrumuturi externe totalizând 800 de milioane de dolari pentru a organiza marile companii de oțel şi chimicale în carteluri, printre care şi I.G. Farben. Profesorul Carrol Quigley defineşte Planul Dawes: «în mare, un proiect al lui J.P. Morgan.»

Trei companii participante la Wall Street, Dillon, Read&Co, Harris, Ford&Co, împreună cu National City, s-au ocupat de trei sferturi din împrumuturile folosite pentru crearea acestor carteluri”. (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 15)

„(;)Adevărata importanță a I.G. Farben în eforturile de război ale lui Adolf Hitler consta în utilizarea procesului cunoscut ca hidrogenare, producerea de benzină din cărbune, creată de cartelul de chimicale I.G. Farben. Germania nu dispunea de resurse naturale pentru producția de benzină, şi acesta a fost unul dintre motivele pentru care a fost înfrântă în primul război mondial. Un om de ştiință german a descoperit în 1909 procesul de transformare a cărbunelui în

benzină (Germania dispunea de mari rezerve de cărbune), dar procesul tehnologic nu fusese definitivat în timpul războiului. În august 1927, Standard Oil a acceptat să participe la un program de cooperare în domeniul cercetării şi dezvoltării procesului de hidrogenare, pentru a rafina petrolul necesar Germaniei pentru a pregăti cel de-al doilea război mondial.

Şi, în cele din urmă, la 9 noiembrie 1929, cele două companii gigantice au semnat un contract de cartel". (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 16)

„După cum s-a exprimat un purtător de cuvânt al companiei Standard Oil: «I.G. Farben nu va intra pe piaţa ţiţeiului – şi noi nu vom intra pe piaţa chimicalelor».

Acest contract de cartel a fost extrem de important pentru război, căci, până la sfârşitul războiului, Germania a ajuns să asigure prin eforturi proprii 75% din necesarul de combustibil prin sintetizare.

Mai important a fost faptul că aceste uzine n-au fost bombardate de Aliaţi, aşa că, până la sfârşitul războiului, cam 25-30 de rafinării germane erau încă funcţionale, fiind afectate în proporţie de numai 15%". (Wilhelm von Angelsdorf, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 16)

„William Bramley remarca existenţa următoarelor conexiuni financiar-bancare internaţionale: Max Warburg, un important bancher [cetăţean] german, şi fratele său, Paul Warburg, care jucase un rol crucial în înfiinţarea Sistemului Rezervelor Federale din SUA, erau totodată directori la *Interessen Gemeinschaft Farben* sau I.G. Farben(;). La rândul său, H.A. Metz de la I.G. Farben era director al Băncii Warburg din Manhattan, care mai târziu a devenit o parte componentă a lui Chase Manhattan Bank, ce aparţinea familiei Rockefeller". (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 124, 125) „Unul dintre directorii americani de la I.G. Farben era C.E. Mitchell, care era şi unul dintre directorii Băncii Rezervelor Federale din New York şi ai lui National City

Bank, aparținând familiei Warburg. Preşedintele concernului I.G. Farben din Germania, Herman Schmitz, era de asemenea şi membru al consiliilor de administrație de la Deutsche Bank şi Banca de Reglementări Internaționale. În 1929, Schmitz a fost ales preşedinte al consiliului de Administrație al National City Bank, devenită acum Citibank". (Jim Marrs, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a., pag. 125))

Aşadar?...
CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

------------- * * -------------

DJUGAŞVILI. NUMELE ADEVĂRAT AL LUI STALIN

„Numele «Djugaşvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea şi cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniţi aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «şvili», înseamnă în georgiană «fiu»”. (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 72)

(„Cine a fost Iosif Vissarionovici Stalin?

Se spune că era creştin ortodox de «sânge pur» georgian, născut la Gori, în Caucazia, şi că pentru un timp a frecventat un seminar. Deşi există diverse «documente» cum ar fi fotografiile şi fotocopiile, care pot fi adevărate sau false, fiindcă au apărut după revoluția comunistă, ofițerii Serviciului Secret Român au cules propriile lor informații chiar în Caucazia, în timpul celui de al doilea război mondial, informații care scot la lumină şi dezvăluie, cel puțin pentru noi, misterul vieții şi carierei lui Stalin. Ca religie, familia lui se pare că a fost într-adevăr creştin ortodoxă, dar ca «rasă» Stalin nu era un georgian pur. De multe ori evreii care trăiesc izolați într-o societate creştină preferă, din comoditate, să adopte în mod formal religia comunității, ca să nu fie priviți de creştini ca indivizi periculoşi. Dar asta nu schimbă cu nimic caracterul acestor oameni şi, ori de câte ori se iveşte ocazia, ei se ridică împotriva religiei adoptive, de a cărei protecție nu mai au nevoie şi, ca buni evrei ce sunt de fapt, încearcă să o distrugă. Stalin, dictatorul roşu, a fost evreu de origine şi în acest sens există multe probe.

Adevăratul nume al lui Stalin era David Visarion Djugaşvili, căruia i se mai spunea şi Koşba. Numele de Iosif şi Visarion, pe care le purtau Stalin şi tatăl său, nu erau folosite de creştinii ortodocşi. Creştinii nu primeau nume de origine evreiască precum Iosif, Benjamin, Solomon, Miriam etc., ci nume de origine grecească, slavă şi latină, pe lângă cele locale. De aici, o primă concluzie: prenumele lui Stalin indică de la început că este evreu de origine.

Numele «Djugaşvili» înseamnă în georgiană «fiu de evreu». În această limbă, pentru evreu se spune literar «uria», dar există de asemenea şi cuvântul «djuga», sinonim cu «uria», care indică originea evreilor caucazieni, veniți aici dintr-o colonie portugheză. Cealaltă parte a numelui lui Stalin, «şvili», înseamnă în georgiană «fiu».

Numele de Koşba sau Koba, sub care era cunoscut Stalin ca revoluționar în Caucaz, nu era decât numele legendarului evreu Bar-Koşba, care în [anul] 165 d.C. a condus o răscoală a evreilor împotriva romanilor, în timpul domniei lui Hadrian. În această răscoală Bar-Koşba a fost numit de către marii rabini «Mesia», dar răscoala s-a

terminat rău pentru evreime, care a fost împrăştiată de romani în diferite provincii ale Imperiului. Pentru că adevăratul său nume îi trăda originea evreiască, Stalin a preferat să-l schimbe cu cel rusesc de Iosif Vissarionovici Stalin.

Originea îi era trădată şi de trăsăturile feței. Georgienii sunt în general oameni înalți şi bine dezvoltați fizic, pe când Stalin avea doar un metru şaizeci înălțime. Acest fapt i-a obligat pe urmaşi să-l urce pe un scaun «invizibil» în lăcaşul Mausoleului, ca să apară mai «impozant» pentru masele care defilau în şiruri nesfârşite prin Piața Roşie din Moscova. Fizionomia lui Stalin era tipic evreiască şi probabil de aceea, ca să-i ascundă aceste trăsături, toate fotografiile care i se publicau erau în prealabil retuşate.

Familia, sau mai bine zis familiile lui Stalin au fost de origine pur evreiască. Prima soție a lui Stalin era o evreică din Caucaz, Kati Schwanitz, cunoscută sub numele de Katerina Şvanidze. Ea a fost mama lui Iacob Davidovici Djugaşvili (de ce Iacob şi nu un nume autentic rus sau caucazian?), fiul cel mare al lui Stalin, capturat în timpul războiului de germani, în ziua de 16 iulie 1941, şi dispărut, probabil executat la sfârşitul războiului. A doua nevastă a fost Nadia Alleluiah, cunoscută sub pseudonimul de Aleluieva. Fosta secretară particulară a lui Stalin i-a devenit nevastă, mamă a lui Vasili şi a Svetlanei Stalin. Nadia Alleluiah a fost asasinată de propriul ei soț, în 1932, din cauza relației adultere cu evreul Gleizer, el însuşi executat în acelaşi an din ordinul lui Stalin, ca «troțkist». Sinuciderea Nadiei Aleluieva a fost o minciună scornită de comunişti pentru a-l apăra pe Stalin, care îşi ucisese propria nevastă. A treia nevastă a dictatorului roşu, Rosa Kaganovici, era, cum se ştie, sora faimoşilor Kaganovici, evrei care dețineau un adevărat control asupra U.R.S.S., fiindcă au fost singurii care, în ciuda schimbărilor specifice regimului roşu, s-au menținut în posturi cheie şi controlau cea mai importantă ramură a vieții economice comuniste, industria.

Cel de-al doilea fiu al lui Stalin, Vasili Iosipovici Djugaşvili, general în armata rusă, căruia i se spunea «Vulturul» pe vremea când trăia tatăl său, are o față tipică de evreu: păr roşu, față plină de pistrui, nări de evreu, urechi mari şi buze groase. Cât timp a trăit Stalin, fiul lui a locuit la Moscova şi era considerat unul dintre cele mai respingătoare personaje de la Kremlin.

Fiica lui Stalin, Svetlana, s-a căsătorit în 1951 cu evreul Mihail Kaganovici, unul din stăpânii Rusiei sovietice. Întrebarea e: de ce nu s-a căsătorit Svetlana cu un rus oarecare, ci tocmai cu un evreu? Fireşte, pentru că şi ea era evreică şi respecta normele Talmudului, care interzice evreilor să se căsătorească cu ne-evrei, pentru a nu altera «poporul ales de Dumnezeu».

Între anii 1949-1950, Svetlana Stalin a fost în relații amoroase cu ziaristul evreu Alexei Keplen. Svetlana ar fi putut găsi uşor în «paradisul» creat de tatăl ei un iubit rus. Dar, cum ruşii de atunci şi de

azi sunt doar sclavi ai evreimii ascunse sub pseudonime, ei nu şi-ar fi putut permite să întreţină relaţii cu «elita evreiască» reprezentată de Svetlana Iosipovici Djugaşvili.

Cum se explică faptul că georgianul de «sânge pur» s-a preocupat de problema naţională evreiască încă din 1912? În acel an, Djugaşvili a scris un articol intitulat «Problema naţională şi social-democraţia», în care se ocupa în principal de problema naţională evreiască. Articolul a fost publicat la Viena în numerele 3, 4 şi 5 din 1913 ale revistei «Prosvescenie». Stalin amintea că există un număr mare de evrei în Daghestan şi Caucazia, adică ţara lui de origine, şi se ocupa de posibilitatea organizării evreimii într-o naţiune. Înainte de a scrie acest articol, Stalin a consultat o bi[bli]ografie vastă pe această temă, printre care «Problema naţională» a lui Springer, «Problema naţională şi social-democraţia» a lui Bauer, ambii evrei(;), şi protocoalele celui de-al IV-lea, al VI-lea şi al VII-lea Congres Evreiesc, care au avut loc la Bielostok (Polonia) în aprilie 1901, la Zürich (Elveţia) în aprilie 1905 şi la Lvov (Polonia) în decembrie 1906, ca şi protocoalele celui de-al VIII-lea şi celui de al IX-lea Congres al Bundului evreiesc, desfăşurate în septembrie 1910 la Lvov şi iunie 1912 la Viena. De ce acorda Stalin atâta interes problemei internaţionale a evreilor, cu mult înainte de revoluţia comunistă?”... (Traian Romanescu, *Marea Conspiraţie Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 72, 73)

„Orice persoană cu judecată care nu se lasă influenţată de presă înţelege fără mari dificultăţi că nici un ne-evreu nu ar fi putut anihila din interiorul Rusiei puterea organizată de zecile de evrei(;) creatorii statului sovietic. Şi nici un ne-evreu, spre exemplu Stalin (dacă n-ar fi fost evreu de origine) n-ar fi fost tolerat şi ajutat de un grup de evrei ca Apfelbaum (Zinoviev), Rosenfeld (Kamenev), Sobelsohn (Radek) etc., să îl elimine pe unul de-ai lor, cum a fost cazul lui Bronstein (Troţki)”. (Traian Romanescu, *Marea Conspiraţie Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Orice om «fără experienţă politică», dar cu capul limpede ştie că atunci când este vorba despre o bandă de asasini, cum a fost cea a organizatorilor şi conducătorilor revoluţiei bolşevice, nu poate exista niciodată înţelegere între membrii ei şi că, mai devreme sau mai târziu, vor apărea rivalităţi interne, diferenţe care vor conduce la lichidarea celui mai slab. Aşa s-a întâmplat între Stalin şi Troţki şi mai târziu între Stalin şi Kamenev, Buharin, Radek etc. Nu este vorba aici de antisemitism, ci de o simplă rivalitate tribală”. (Traian Romanescu, *Marea Conspiraţie Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Evreii din Occident şi instrumentele lor recrutate dintre creştini au dat lumii o versiune greşită despre luptele interne din Rusia, ca să creeze impresia că cei «câţiva» evrei amestecaţi «din întâmplare» în revoluţia bolşevică au fost excluşi şi înlocuiţi cu «ruşi antisemiţi» şi că nici comunismul nu este altceva decât o nouă «reeditare» a vechiului imperialism ţarist, la fel de antisemit ca şi acela.

Ignoranța Occidentului cu privire la organizarea secretă şi la conducerea omorurilor din Rusia, dar mai ales cu privire la adevărata naționalitate a autorilor a permis ca minciunile iudeo-masoneriei să ia locul adevărului". (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Cei implicați în conspirația iudaică mondială au adus lumea în starea de confuzie de astăzi. Evreii nu sunt proşti şi ştiu ce fac. Singurii care nu înțeleg ce se întâmplă sunt ne-evreii. Câteva milioane de evrei organizați şi lucrând pe ascuns sunt pe punctul de a distruge viața şi fericirea tuturor popoarelor lumii.

În ciuda luptelor interne pe care le-a dus împotriva fraților săi rivali, Stalin şi-a interpretat fără cusur rolul în conspirație – tocmai de aceea masoneria iudaică americană i-a cedat cu atâta uşurință jumătate din Europa şi aproape toată Asia". (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87)

„Lupta dintre Stalin şi Troțki a fost o consecință firească a morții lui Lenin. Întotdeauna când moare un dictator moştenitorii lui se luptă pentru a-i lua locul. Aşa s-a întâmplat şi în Rusia.
Iudaismul occidental țipa că «georgianul» Stalin a înlăturat «vechea gardă» (evreiască) a lui Lenin prin procese şi epurări. Şi chiar aşa s-a întâmplat. Stalin a înlăturat vechea gardă leninistă, dar numai pentru a o înlocui cu alta asemănătoare. Mai abil decât Troțki în materie de intrigi politice şi cu ajutorul evreilor Apfelbaum, Rosenfeld, Sobelsohn sau, cum se prezentau ei, Zinoviev, Kamenev, Radek, şi alții, Stalin a reuşit să învingă. Dar asta nu a schimbat cu nimic natura regimului comunist, politica lui şi soarta poporului rus". (Traian Romanescu, *Marea Conspirație Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997, pag. 87))

------------- * * -------------

Ceea ce-i *neadevărat* nu devine *adevărat* prin împrejurarea că-i național; ceea ce-i *injust* nu devine *just* prin aceea că-i național.

***Naționalitatea în margenile adevărului*.**

Mihai Eminescu, Manuscrisul *Din şedinţele Societăţii România Jună. Naţionaliştii şi Cosmopoliţii, în* Mihai Eminescu*, Opere,* vol. IX*,* Ediţie critică întemeiată de Perpessicius, *Editura Academiei Române,* Bucureşti, 1980, pag. 457

SECRETUL SABIEI DE FOC

SAU CUM E CU PUTINȚĂ FENOMENUL LEGIONAR

(constituie, în fapt, Ediția a II-a revăzută şi adăugită a lucrării *Surâsul Legiunii. Sau cum înțeleg eu Legionarismul Românesc*, Editura *Cartea Universitară*, Bucureşti, 2006)

„Nu fiți luptători fără să vă fi adaptat şi perfecționat o tehnică a contactului cu Dumnezeu. O contactare a infinitului, cu ajutorul inimii smerite.(;)

Învățați ritmul larg al respirației plantelor şi stelelor. Nu rămâneți în respirația grăbită a fricii sau urii. Luați-vă zalele răbdării şi păcii interioare. Rugați-vă înainte de a porunci sau de a da sfaturi altora. Nu intrați în destinul colectiv fără să vă fi găsit pe voi, fără să ştiți cum să țineți luminile din lăuntru aprinse”.*

*Vasile Posteucă, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, U.S.A., f.a., pag. 62

Dragul meu cetitor
Dragă semene,

Gândurile pe care le citeşti acum sunt mai degrabă o mărturisire decât o prefață propriu-zisă (al cărei echivalent îl reprezentau la prima lor ediție). Sau decât un tratat elementar (pe care îl preînchipuie, poate, acum).

Deşi se referă la o monografie legionară, sunt scrise de un *ne*legionar. De către un român care nu se consideră nici favorabil legionarilor, nici împotriva lor. Şi care nici măcar nu este de profesie istoric. Ci doar un semen al tău pe care, unul dintre editorii autoangajați într-un demers monografic despre Ion Moța şi Vasile Marin, l-a invitat să-ți împărtăşească, pe-atât cât permite spațiul unei introduceri, din sentimentele şi gândurile pe care i le-a prilejuit întâlnirea cu scrisul militant al acestor doi comandanți legionari. Aceasta din unicul considerent că, anterior, alcătuisem şi publicasem testamentele politice a şase dintre Martirii Neamului, între care treimea de conducere a Legiunii – Codreanu, Moța şi Marin – (alături de Eminescu, Antonescu şi Iorga[1]), *cu înseşi cuvintele fiecăruia dintre ei, prin asamblare logică de IDEI CITATE*.

[1] Cu care, *cu tustrei*, aceasta se află în deplină unitate ideatică.

Sunt conştient că, acceptând invitația, îmi asum o responsabilitate imensă. Din cel puțin următoarele şapte motive:

1) „Fenomenul legionar a fost şi este cel mai intens supus denaturării”[2].

2) „Mişcarea Legionară nu a avut niciodată şansa unui proces *fair play*, cu dreptul de a-şi prezenta punctul de vedere şi a se apăra”[3].

3) Aproape „toate opiniile câte s-au exprimat până astăzi despre Mişcarea Legionară, cu excepția acelora ale legionarilor înşişi, au la bază în exclusivitate informații dintr-o singură sursă, cea a adversarilor ei, fie că aceştia sunt democrații de dinaintea ultimului Război mondial, fie că ei sunt de-a dreptul comunişti, situați – deci – într-o postură politică diametral adversă”[4].

4) „Între feluritele regimuri şi guvernări care s-au succedat în România în ultimii 60 de ani[5] (iau în calcul şi(;) ani[i] postrevoluționari(;)) există un element de continuitate, un punct comun în comportamentul lor politic: *antilegionarismul*[6]”[7].

---

[2] Gheorghe Buzatu, *Despre legionari şi legionarism*, prefață la monografia *Corneliu Zelea Codreanu şi epoca sa*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, U.S.A., 2001, pag. 7

[3] Ion Varlam, *PseudoRomânia. Conspirarea deconspirării*, Editura *VOG*, Bucureşti, 2004, pag. 332

[4] Ion Papuc, *Cu fața spre trecut. Portrete şi ideologii*, Editura *Vergiliu*, Bucureşti, 2005, pag. 367

[5] Pentru pertinenta actualizare a numărului de ani, accentuez că textul este publicat în 2001.

[6] „Legionarii au fost loviţi din toate direcţiile. Au făcut ani grei de puşcărie după 23 august 1944, dar şi înainte de venirea la putere a

5) „Ne-a fost impusă cu consecvență o adevărată dogmă ideologică, fundamentată pe mitul propagandistic al «sălbăticiei» legionare(;)... Legionarismul a devenit astfel imaginea publică a tuturor relelor de ieri şi de azi”[8]. „Atât de mult au fost repetate aceste lucruri, atâta cerneală s-a vărsat şi atâta patimă a fost investită în această denigrare concertată, încât pentru anumite minți comode problema nici nu mai merită discutată[9]”[10].

6) „Istoria constă din a pune întrebări trecutului, astfel ca răspunsurile să fie învățăminte călăuzind prezentul şi(;) pregăti[nd] viitorul”[11].

---

comuniştilor!” (Ion Coja, *Legionarii noştri*, Editura *UMC*, Bucureşti, 2001, pag. 9) „Înainte de 1944, regimul de detenţie a fost evident mai dur pentru legionari decât pentru comunişti! Şi tot aşa mai departe, după 1944, regimul de detenţie a fost mai dur pentru legionari decât pentru ceilalţi! Culmea, o serie de legionari deţinuţi politici înainte de 1944, condamnaţi politic de(;) burghezo-moşierimea noastră, au rămas în temniţă şi după «Eliberarea din august 1944». Unii dintre aceştia au fost eliberaţi abia în 1964!” (ibidem, pag. 9) ... „Nu ştiu ce alte trăsături comune vor fi având Armand Călinescu şi Petre Roman, dar una este sigură: antilegionarismul, care pe primul l-a împins la crimă, pe celălalt la minciună. (Printre altele, minciuna cu legionarii implicaţi în evenimentele de la Târgu Mureş, în martie 1990!)”, ibidem

[7] ibidem

[8] Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, Editura *Vremea*, Bucureşti, 2001, pag. 9, 10

[9] „Când se rosteşte numele(;) Mişcării Legionare, multora li se pare că ştiu totul dinainte...”, ibidem, pag. 10

[10] ibidem

[11] Şerban Milcoveanu, *Tactica şi strategia în întrebări cu sau fără răspuns*, Tipografia *TCM Print*, Bucureşti, 2001, pag. 61

7) „Națiunile sunt independente şi suverane în măsura în care au şi practică gândirea critică concluzivă”[12].

Aşadar, consider, împreună cu Răzvan Codrescu, că „nici un cuget drept şi nici o inimă curată nu poate ocoli anumite întrebări demistificatoare”[13]. Cu-atât mai mult cu cât, în marasmul de astăzi, care se agravează zi după zi, Neamului nostru îi lipsesc, „într-o proporție îngrijorătoare, orizontul spiritual, cultural şi politic necesar marilor primeniri istorice”[14]. Cu-atât mai mult cu cât, deşi „istoria românească mai veche nu fusese lipsită de mari conştiințe misionare, în frunte cu Eminescu[15], (;)niciodată duhul misionar nu mai pătrunsese atât de adânc în gândul, simțirea şi fapta unei întregi generații. Căci «miracolul interbelic» românesc – în măsura în care a existat unul – stă mai cu seamă în acest flux creator, pornit dinspre elite şi răspândit până-n rândurile largi ale poporului. N-au existat în această generație numai mari personalități creatoare, aglomerate ca-n nici o altă epocă în istoria românilor, ci şi un larg front «popular» de luptă şi creație națională, catalizat îndeosebi de tinerimea legionară”[16]. Iar istoriografia din România, „încă tributară(;) cenzurii ideologice, n-a ajuns până acum, din nefericire, să analizeze şi să evalueze fără prejudecăți complexul

---

[12] ibidem, pag. 15

[13] Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 107

[14] ibidem, pag. 163

[15] „părintele ideologiei naţionale moderne în evoluţia noastră” (Octavian Goga, *Mustul care fierbe*, Editura *Scripta*, Bucureşti, 1992, pag. 53) şi „cel mai echilibrat creier politic al României în creştere”., ibidem

[16] Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 107

fenomen legionar, unic nu doar pe plan românesc, ci, în anumite privințe, chiar pe plan european[17]"[18].

Însă, voiesc să fim bine înţeleşi, încă de la început: fireasca şi, mai mult poate decât oricând, necesara punere a întrebărilor demistificatoare nu trebuie nicidecum să însemne căderea în extrema cealaltă, în hiperbolizarea legionarismului, în negarea până şi a putinței de-a avea şi el, ca orice este omenesc, imperfecțiuni. Aşadar, un demers investigativ întreprins cu onestitate şi cuviincioşie, fără nici cel mai mic resentiment sau idee preconcepută. Şi tot esențial, aplecarea asupra oricărei opinii sau surse întâlnite, indiferent de gradul de concordanță al acesteia cu versiunea «politic corectă» asupra fenomenului şi a *tot* ce este conex lui; ba chiar cu cea legionară, când există.

Intuiți desigur că, străduindu-mă să privesc lucrurile în *această* manieră, optez, în mod necesar, pentru o onorare *NE*convențională a invitației căreia-i dau curs. Adică o voi folosi doar ca pretext pentru a «zburda» pe arii cu mult mai largi, şi a te invita la corelații de ordin îndepărtat între elemente aparent fără nici o legătură cu subiectul. Între altele, schițez chiar o *ipoteză*, după cât cunosc, cu totul inedită asupra celei de a doua conflagrații mondiale.
Toate acestea preferând să aduc în discuție, cu precădere, aspecte abordate puțin ori chiar deloc în cercetările care Dumnezeu m-a privilegiat să-mi ajungă

---

17 „Concluzie la care au ajuns mai mulţi analişti străini, printre care şi(;) Armin Heinen, autorul celei mai ample monografii dedicate până astăzi fenomenului legionar: *Die Legion «Erzangel Michael» in Rumänien. Soziale Bewegung und politische Organisation. Ein Beitrag zum Problem des internationalen Faschismus*, Südosteuropäische Arbaiten, München, 1986 (558 pp.)", ibidem, pag. 107
18 ibidem

sub ochi. Indiferent dacă sunt au ba comode Legiunii şi/sau oricui altcuiva.

În foarte puţine cuvinte spus, după contactul ce l-am avut cu scrisul naţionalist românesc, cu cele şase personalităţi cărora, puţin mai devreme, aminteam că le-am redactat, *cu înseşi cuvintele lor*, testamentele politice, dar nicidecum *numai* cu ele: consider că mesajul ideatic legionar, conţinut *esenţialmente* în scrisul lui Codreanu, Moţa şi Marin, este *sinteza celor patru Sfinte Evanghelii, trăită şi mărturisită întru mucenicie*, cel puţin de către ei trei – gânditori şi militanţi ai ortodoxiei creştine, implicit ai românismului autentic.
Motiv pentru care îmi este peste putinţă să dau crezare celor ce caută să acrediteze teze precum aceea a susţinerii de către Hitler a Mişcării Legionare; a fascismului Gărzii de Fier, ori a (sic!) subordonării sale faţă de Moscova.

Mai mult, nu exclud absolut deloc, cel puţin ca ipoteză de lucru, posibilitatea ca însuşi Războiul al II-lea mondial să nu fi fost decât o imensă, perversă şi sângeroasă *cacialma*, etapă strategică a obţinerii mult-trâmbiţatei globalizări, adică a statului unic planetar.

Îmi stăruie în minte cuvintele încredinţate hârtiei în 1945, pe-ascuns, de Constantin Rădulescu Motru, în jurnalul său secret: „Victoria pe care o urmăresc aliaţii este în contra naţionalismului, iar nu contra industrialismului, sau chiar a militarismului german. De-aceea Roosevelt, în discursul pe care avea să-l pronunţe, dacă nu murea, vorbeşte de bunele relaţii între naţiuni, şi(;) acelaşi limbaj îl ţine şi urmaşul său Truman, înaintea Congresului Statelor Unite. Aceeaşi cauză explică şi apropierea dintre Statele Unite ale Americii şi Republicile sovietice(;): ura pe care o

au amundouă în contra ideologiei naționaliste”[19]. Şi, nu întâmplător „toți miniştrii noştri se întrec, care mai de care, să facă abstracție de diferențele de etnicitate în numirile de funcțiuni şi în măsurile de legislație administrativă şi şcolară. În Moldova sunt preferați evreii, iar în Transilvania ungurii. La noi adevăratul înțeles al cuvântului *fascist*, nu este altul decât *naționalist”*[20].
Însă, nota bene, doar naționalist *român*, căci, îşi continuă acelaşi Constantin Rădulescu Motru confesiunea, „pentru anii, câți îmi vor fi dați să mai trăiesc, cititul nepotolit pe care-l practicam mai înainte ar fi chiar pentru mine un izvor de veşnică nelinişte şi mâhnire. (;)Se vor publica în România numai scrieri politice de patimă adâncă, dar de gândire superficială. În ziaristică vor domina intelectualii evrei, cari au talentul să scrie despre orice, şi în fond despre nimic serios. Se va continua propaganda de astăzi în contra rasismului şi a tiraniei hitleriste, simple pretexte pentru evrei de a ascunde sub ele, pentru ochii românilor, adevăratele lor interese. Intelectualii români(;), de frica cenzurii, căci cenzura va dura şi după încheierea păcii, (;)se vor mărgini la banalitate. Publicațiile cu conținut filosofic, cu deosebire, se vor reduce la repetarea clişeelor preferate de partidul de la guvern”[21].

Dar cum s-ar putea ca două sisteme politice şi economice atât de *trâmbițat* contradictorii între ele – capitalismul şi comunismul –, respectiv cele două omnipotente «superputeri» mondiale, chiar şi numai să sugereze cuiva tabloul a două brațe, *aparent* independente şi opuse, ale unuia şi aceluiaşi creier arhipotent dar greu vizibil?

---

19 Constantin Rădulescu Motru, *Revizuiri şi adăugiri*, vol.III, Editura *Floarea Darurilor*, Bucureşti, 1999, pag. 169, 170
20 ibidem, pag. 170
21 ibidem, pag. 37

M-a frământat această întrebare. Am forat. Şi astfel, în spiritul fidelităţii faţă de obiectivitatea ştiinţifică, aşa precum am precizat şi cu alt prilej[22], nu pot face abstracţie nici de faptul că în consistentul dicţionar de personalităţi evreieşti, scris numai de autori evrei, tradus în româneşte de un colectiv condus de o evreică şi publicat în anul 2001 la editura Hasefer – oficial evreiască, Karl Marx este prezentat ca «descendent (atât după mamă cât şi după tată) al unei lungi genealogii de rabini», iar o seamă dintre conducătorii la vârf ai loviturii de stat bolşevice şi, totodată ai regimului comunist sovietic sunt şi ei prezenţi.

De asemenea, în acelaşi spirit de onestitate ştiinţifică, nu pot nesocoti nici elemente precum:

- prezenţa în acelaşi dicţionar de personalităţi iudaice, a unei ample rubrici biografice dedicate bancherilor Rotschild;
- sau includerea în prestigioasa lucrare *Iluştri francmasoni* (apărută în 1999 la Editura Nemira), atât a lui Hitler cât şi a lui Mussolini, în contextul în care analiza comparativă a celor două culegeri biografice, reliefează prezenţa, deloc rară, în lume, la nivelul conducerii francmasonice superioare a unor proeminente personalităţi evreieşti.

Prin urmare, la aflarea unor astfel de ştiri, este oare nejustificat din parte-mi nu să contest, ci să manifest doar

[22] În interviul pe care doamna doctor Irina Airinei, redactor la Radio România Cultural, mi l-a luat în ziua de 9 august 2005, privitor la lucrarea *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*. Interviu publicat sub formă de broşură, în acelaşi an, la editura bucureşteană *Cartea Universitară*.

o circumspecție metodică, descartiană dacă vrei, asupra veridicității felului în care, manualele contemporane de istorie şi majoritatea mass-mediei oficiale comentează, de exemplu, realități de răscruce ale istoriei universale, cum sunt al doilea Război mondial, capitalismul şi comunismul?

Sigur, cetitorul meu drag, parcă te-aud deja cum, perfect legitim, mă vei întreba acum cu stupoare:

> «– Bine, dar asta, domnule Crişan, înseamnă că dumneavoastră luați în calcul inclusiv ipoteza extraordinară că Hitler, adică persoana care a ordonat şi condus un genocid asupra evreilor, era, de fapt, agent iudaic? Ori asta-i culmea absurdității!... Afară doar dacă susțineți că de Holocaust este vinovat cu totul altcineva, sau chiar negați existența Holocaustului.»

Iar întrebarea ta e mult prea gravă şi mult prea esențială spre-a mă preface, chiar în condițiile actualei legislații penale, că n-am auzit-o.

Aşadar îți răspund. Şi, fără a nega nici existența genocidului în masă asupra evreilor, nici rolul deținut de Hitler în desfăşurarea lui, îți redau întocmai, şi sub *beneficiu de inventar*, o suită de paragrafe pe care le găseşti în lucrarea: *Protocoalele Kogaionului. Teze şi ipoteze consemnate şi autentificate de Ion Coja pentru a se înțelege şi evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – aşa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*.

Iată-le:

„În mediile interesate şi cât de cât informate asupra celor petrecute în anii aceia, circulă *teorii şi teze care leagă chiar derularea Holocaustului de o complicitate*

evreiască, a unor evrei, a unor lideri evrei, a unor interese evreieşti. Este exclus ca liderii evrei de azi să nu cunoască aceste teze, care incriminează în modul cel mai sever cu putință. Opinia publică aşteaptă o dezmințire categorică şi bine argumentată din partea evreimii, a celor în drept, dar şi datori s-o facă, prin care să se pună capăt acelor speculații care dau Holocaustului o dimensiune şi mai odioasă decât cea reală. Probabil reală!...

Avem în vedere pe cei care leagă desfăşurarea Holocaustului de teoriile rasiste la care au aderat mulți lideri de conştiință evrei, chiar înainte de instalarea la putere a nazismului, teorii potrivit cărora omul trebuie să intervină pentru îndepărtarea din viață sau de la procreație a exemplarelor umane tarate, biologic nereuşite. Nici un popor nu duce lipsă de asemenea «rebuturi» umane. Viața de ghetou a dus şi la apariția unui mare număr de evrei degenerați, a unor «evrei de calitate inferioară». Ipoteză prezentată de B.B.C., cu ani în urmă şi aparținând unui istoric englez, potrivit căruia lagărele naziste de concentrare şi exterminare i-au «selectat» îndeosebi pe evreii care nu corespundeau unor parametri antropometrici anumiți. Semnul de recunoaştere a acestor *evrei de calitate inferioară* se pare că a fost în primul rând sărăcia, neputința de a accede la un standard de viață cât de cât civilizat. Oricum, este bine cunoscut faptul că atunci când Hitler le-a cerut evreilor să părăsească Germania, nu toți evreii au putut şi au avut unde să plece. Se pare că *liderii comunității evreieşti au fost cei care au decis, prin liste înaintate oficialităților germane, care evrei urmau să plece din Germania, salvându-se astfel, şi care evrei rămâneau în Germania, pentru a umple lagărele de exterminare!* Ceva similar s-a petrecut şi în Basarabia. Cu puțin înainte de declanşarea războiului au părăsit Basarabia zeci de familii de evrei bogați, informați asupra faptului că urmează a se petrece în Basarabia evenimente grave,

scăpate de sub controlul legilor. La fel cum, în aceiaşi ani, plecarea în Palestina salvatoare nu era accesibilă tuturor evreilor din România, ci se făcea după anumite criterii, inclusiv criterii biologice: tinereţe, înzestrare fizică şi intelectuală, stare de sănătate perfectă etc.(;)

Surse orale evreieşti acreditează ideea că printre evrei este destul de bine cunoscută această cutremurătoare dimensiune a Holocaustului! Numai că interdicţia de a comenta în public această stupefiantă eventualitate este absolută pentru evrei.

Cât priveşte teza (ipoteza) istoricului englez, acesta şi-a prezentat-o sub forma unei piese de teatru care, a doua zi după premieră, a fost interzisă de cenzura britanică, gest care nu se mai petrecuse de câteva secole în Anglia. În motivaţia intervenţiei, organele de cenzură au afirmat că nu pun în discuţie interpretarea dată Holocaustului, asupra căreia numai specialiştii se pot pronunţa, ci iau în consideraţie *sensibilitatea* celor care au suferit în Holocaust şi pe care îi va răni prea dureros teza autorului. Din păcate nici până azi specialiştii, în primul rând specialiştii evrei în istoria Holocaustului, nu au dat răspuns cumplitelor acuzaţii formulate de autorul englez, al cărui text şi ale cărui argumente, au rămas necunoscute, au fost scoase din circuitul public al informaţiilor”[23].

Iar, ca replică, tu îmi vei spune, că, din respectivul citat nu reiese nicidecum că Hitler le-ar fi fost evreilor *subordonat*, ci doar că liderii acestora, chiar dacă or fi operat acea cutremurătoare selecţie, nu e exclus s-o fi făcut *împotriva* voinţei lor ea fiind, în condiţiile descrise,

---

[23] Ion Coja, *Protocoalele Kogaionului. Teze şi ipoteze consemnate şi autentificate de Ion Coja pentru a se înţelege şi evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – aşa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*, Uniunea *Vatra Românească*, Editura *Ţara Noastră*, Bucureşti, 2004, pag. 13-15

singura posibilitate de a-şi salva măcar o parte din conaționali.

Şi-ar fi neonest să-ți tăinuiesc că şi eu mi-am spus la fel. Din fericire însă am găsit un început de speranță că pot ieşi din impas – următoarea lămurire editorială, aflată la pagina 204, în monografia Horia Nestorescu Bălceşti, *Ordinul Masonic Român*: „Nu am publicat, deşi am avut la dispoziție, listele membrilor lojilor pur evreieşti, aflate în subordinea Ordinului B'nei B'rith (Fiii Alianței[24]), Districtul

---

[24] Alianţă pe care Alexandru Şafran, o explică astfel:

„Dumnezeu i se revelează lui Abraham, în mod individual, în Ţara Sfântă şi îi porunceşte printr-o *miţva*, care va primi mai târziu pe Sinai confirmarea sa toraică de a aplica «pecetea» naturală, de a înscrie «semnul» fizic al alianţei Sale cu el şi cu posteritatea sa, în carnea sa. Dumnezeu a prescris circumcizia lui Abraham şi a descendenţilor săi, pentru a stabili pentru întotdeauna nu doar legătura dintre El, patriarhul evreu, şi rasa sa, viitorul Israel, ci şi, în acelaşi timp, legătura dintre El şi pământul «peregrinărilor» lui Abraham, viitorul Ereţ-Israel"., Alexandru Şafran, *Poporul lui Israel şi Țara lui Israel. Israel, «inima națiunilor»; Ereț-Israel, sufletul universului*, Curs ținut la Universitățile din Geneva, Amsterdam şi Jyvaskyla (Finlanda), la Trinity College din Cambridge şi la Sorbona. Expunere prezentată la Paris, la Conferința rabinică europeană. În volumul: Alexandru Şafran, *Israel şi rădăcinile sale*, Editura *Hasefer*, Bucureşti, 2002, pag. 58, 59

„Ereţ-Israel, Ţara lui Israel".(ibidem, pag. 26) „Chiar înainte de a alege Israelul, şi alegând Ereţ-Israel, Dumnezeu proclamă că întregul pământ şi cu tot ce cuprinde acesta sunt ale lui". (ibidem) „Israel este omul şi poporul prin excelenţă. Israel «este numit om», căci el este principiul vital al omului; Israel este numit popor, căci el este «inima naţiunilor», potrivit specificării *Zoharului* şi a lui Rabi Iehuda Halevi (sec. XII)"., ibidem, pag. 27

„Dumnezeu, pedepsind Israelul, nu îi retrage niciodată dreptul asupra ţării pe care El i-a dat-o pe veci(;). De altfel, Israel nu poate renunţa la Ereţ-Israel, căci nu renunţi la un angajament uman şi la o promisiune divină, nu se separă de o moştenire umană şi de un dar divin"., ibidem, pag. 31, 32

„Israel rămâne pentru totdeauna proprietarul uman al Ţării care aparţine lui Dumnezeu, şi pe care El a oferit-o poporului Său". (ibidem, pag. 32) „Ereţ-Israel trăieşte în inima lui Israel, căci Ereţ-Israel este «soţia sa din tinereţe». Ereţ-Israel nu l-a schimbat pe Israel pentru un alt popor; Israel nu a schimbat Ereţ-Israel pentru o altă ţară. Israel şi Ereţ-Israel rămân deci indisolubil uniţi unul cu celălalt, căci ei rămân, ambii, uniţi cu Dumnezeu. Ori Dumnezeu nu a schimbat poporul Său cu un altul"., ibidem, pag. 33

„Israel trebuie să se identifice cu *miţvot*, cu poruncile divine cuprinse în *Tora*"., ibidem, pag. 25

„*Tora* constituie instrumentul spiritual al lui Dumnezeu pentru Creaţia lumii, iar *miţvot* constituie instrumentul practic al omului pentru perfecţionarea lumii"., ibidem

„Întreaga *Tora*, scrisă şi orală".,ibidem, pag. 49

„*Tora* scrisă ne încredinţează secretele limbii sale originare, ebraica, ca şi ale poporului ebreu"., ibidem

„*Tora* orală(;) reflectă structurile mentale proprii lui Israel şi obţine aplicarea sa completă în *Ereţ-Israel*"., ibidem

„Dumnezeu oferă *Tora* oricui, cu condiţia ca ea să fie acceptată în totalitate, în unitatea ei material-spirituală. Dar numai Israel a acceptat-o cu această condiţie; el s-a angajat să o aplice pretutindeni şi să o realizeze în *Ereţ-Israel*"., ibidem, pag. 52

„Promulgarea *Torei* lui Dumnezeu pe *Sinai* declanşează într-adevăr *sin a*, ura naţiunilor lumii împotriva poporului lui Dumnezeu. Popoarele pământului nu-i iartă lui Israel faptul de a fi acceptat ceea ce ele au considerat inacceptabil". (ibidem, pag. 52, 53) „Popoarele pământului atacă deci Poporul lui Dumnezeu, Poporul *Torei*, a cărui privire pătrunzătoare supără, a cărui voce persuasivă deranjează, a cărui prezenţă irită.

Popoarele pământului, atacând Israelul vor, de fapt, să-l atace pe Dumnezeu, a cărui *Tora* au refuzat-o, a cărui suveranitate au respins-o: «Ele urăsc Israelul, deoarece îl urăsc pe Dumnezeu». Popoarele pământului «ridicându-se împotriva lui Israel, se ridică împotriva lui Dumnezeu». Dar ele nu-L pot sesiza, nu-L pot atinge decât prin Israel"., ibidem, pag. 53

Nu comentez...

Ci, doar continui citarea:

„Prin alianţa carnală a circumciziei şi alianţa spirituală a *Torei*, Dumnezeu stabileşte legătura integrală, totală, în acelaşi timp materială şi spirituală, dintre israelit, poporul lui Israel şi ţara lui Israel.

Alianţa circumciziei este o *miţva* a *Torei*, «care echivalează cu toate celelalte *miţvot*». Iată de ce, notează Gaonul din Vilna, *miţva* circumciziei este denumită pur şi simplu *brit*, «alianţă», căci adăugându-se celorlalte şase sute douăsprezece *miţvot* (valoarea numerică a cuvântului *brit* este de 612) ea completează numărul 613, numărul total de *miţvot* al *Torei*.

Alianţa *Torei* este, de asemenea globală, căci *Tora* conţine toate *miţvot*; iar singură *miţva* «studierii *Torei*» echivalează cu toate celelalte *miţvot*"., ibidem, pag. 59, 60

„«Alianţa» care uneşte pe Israel de Dumnezeul său «este eternă», «nu va fi ruptă niciodată», «nu e revocabilă»; este o «alianţă de sare»: sarea nu se schimbă"., ibidem, pag. 65

„Confirmarea ataşamentului Său indestructibil faţă de Israel se află în faptul că Israel trăieşte: el nu poate fi doborât în pofida suferinţelor pe care le suportă. «Orice armă făurită împotriva lui va fi neputincioasă»"., ibidem, pag. 65

„Într-adevăr, Israel trăieşte, nu se schimbă. Nu numai că trăieşte, dar el nu se schimbă. El este mereu, în esenţa sa, în structura sa fundamentală acelaşi".,ibidem, pag. 64

„Uitarea de sine provocată de uitarea de Dumnezeu, de *Tora*(;), antrenează păcatul cel mai grav, acela comis prin neglijenţă".(ibidem, pag. 70) „Cu toate acestea, *zikaron*, «memoria» evreului(;), rămâne bună; în interioritatea sa ascunsă, ea rămâne aproape intactă. Ea nu slăbeşte niciodată complet: ea nu slăbeşte decât la periferie. *Zikaron* nu îl trădează niciodată pe evreu, fie el şi neatent. Căci, în fond, evreul nu-şi uită niciodată Dumnezeul său; el nu-şi uită de *Tora* sa; el nu uită de Poporul său, Israel; el nu-şi uită Ţara, Ereţ-Israel"., ibidem, pag. 71

„Cât priveşte dispariţia lui Israel din lume, aceasta este exclusă, chiar din cauza «privilegiului» «Răspândirii» fizice a poporului evreu.
Populaţia evreiască dintr-o regiune poate fi distrusă; evreii pot fi expulzaţi dintr-o ţară, dar Israel nu ar putea fi «anihilat», fiindcă Dumnezeu nu poate fi biruit"., ibidem, pag. 64

„«Elokei Israel», «Dumnezeul lui Israel», devenit *Meleh* «Regele lui Israel», *Malhuto bacol maşala*, «Regalitatea Sa» se va impune tuturor, mai întâi din teamă – *maşala* – pe care ea o va inspira, apoi ea va fi acceptată de toţi cu bucurie: Regele lui Israel, recunoscut «Rege al întregului pământ» va domni atunci asupra tuturor – «Va Timloh al col maasseha» – din înaltul muntelui Sionului"., ibidem, pag. 69

Mihai Eminescu – "nebun", "antisemit", "xenofob", "retrograd" (şi, totdeodată, *„mare precursor al legionarismului românesc*"(Constantin Papanace, *MIHAI EMINESCU un mare precursor al LEGIONARISMULUI românesc*, Ediţia I-a, Editura *Armatolii*, Cetatea Eternă, 1951, coperta I-a - „Nimeni altul ca dânsul nu este mai aproape de sufletul legionar"., ibidem, pag. 16)): „Cosmopolitismul e o *simulaţiune* şi nimic alta, el n-a fost niciodată un adevăr. Străinii care au interese personale în Ţara Românească de es., vor *simula* totdeauna cosmopolitismul, pentru că, declarându-şi adevăratele lor simţiri, ar putea să pericliteze interesele lor individuale"., Mihai Eminescu, Manuscrisul *Din şedinţele Societăţii România Jună. Naţionaliştii şi Cosmopoliţii*, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. IX, Ediţie critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1980, pag. 457

Ceea ce nu-i împiedică prin nimic ca, din raţiuni tactice, să se autoprezinte «români»: „Cine va face lista funcţionarilor mai cu seamă înalţi, a pensionarilor, a deputaţilor, a arendaşilor bunurilor publice şi [a celor] private, c-un cuvânt a tot ce reprezintă circulaţiunea şi reglementarea vieţii generale a ţării, va observa cu înlesnire că frânele stăpânirii reale a[u] scăpat din mâna elementului autohton şi istoric şi a[u] încăput pe mâini străine. Dar acest din urmă element, această formaţiune(;) se pretinde română? Neapărat se pretinde, căci altminterea n-ar avea pretext să stăpânească"., Mihai Eminescu, *«Românul» a contractat năravul...*, *Timpul*, 29 iulie 1881, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. XII, Ediţie critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1985, pag. 267

„Popor, naţiune e complexul de clase sociale al unor oameni de aceeaşi origine etnică. Proprietarul mare, ţăranul, negustorul,

IX România, de altă factură şi structură decât cele din obedienţa Ordinului Masonic Român”[25].

Dar în ce consistă atât de specialul caracter al acestui ordin? „Conducerea supremă a francmasoneriei universale o deţine Ordinul internaţional B’nai B’rith[26] cu sediul la Chicago, împreună cu formaţiile secrete ascendente, B’nai Mosche, B’nai Israel, B’nai Zion, dominate ocult la rândul lor de acei misterioşi *Înţelepţi ai Sionului*”[27], afirmă Florin Becescu.

Aşa o fi?

Aici publicaţia evreiască *Israelite of America*, privitor la *întreaga* Francmasonerie, nu numai strict la B’nai B’rith, consemnează: „Francmasoneria este o organizaţie evreiască, a cărei istorie, grade, simboluri şi parole convenţionale sunt evreieşti de la început până la sfârşit”[28].

Iar Jean Bidegain, într-un discurs ţinut în faţa *Marelui Orient* al Franţei, adaugă: „Evreii, atât de

---

breslaşul sunt în acelaşi mod popor; nimeni dintre aceştia nu e mai mult ori mai puţin *popor* decât fiecare dintre ei”., Mihai Eminescu, *Un cenuşar român...*, *Timpul*, 8 aprilie 1879, în Mihai Eminescu, *Opere*, vol. X, Ediţie critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1989, pag. 215

[25] Horia Nestorescu Bălceşti, *Ordinul Masonic Român. Mai puţină legendă şi mai mult adevăr,* cu un Cuvânt înainte de Mihail Sadoveanu, Casa de Editură şi Presă *Şansa S.R.L.*, Bucureşti, 1993, pag. 204

[26] Unii autori uzitează forma «B’n**a**i», alţii preferă «B’n**e**i». Însă, în oricare dintre cele două maniere l-am găsi scris: este *unul şi acelaşi* cuvânt.

[27] Florin Becescu, *Franc-Masoneria. Crimă-Spionaj-Anarhie*, Editura *Ziarului «Porunca Vremii»*, Bucureşti, 1936, pag. 13

[28] *Israelite of America*, 3 august 1866, apud *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, pag. 14, [O.L. 1(7)]

remarcabili prin instinctul lor de dominație şi prin ştiința lor de a guverna, au creat Franc-Masoneria ca să înroleze într-însa oameni care, neaparținând neamului lor, se angajează totuşi să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni”[29].

Şi-atunci când îmi vei replica cum că Hitler a scos Masoneria în afara legii – căutând, prin aceasta, să-mi sugerezi că şi dacă a fost cumva mason, la un moment dat s-a răzvrătit împotriva Masoneriei –, te voi invita să reflectezi asupra următorului pasaj din *Iluştri francmasoni*: „În 1944, D. Ruggenborg nota: «...cred că Mussolini şi Hitler sunt două exemple potrivite pentru faptul că asemenea personaje, aparent împotriva Francmasoneriei, ar trebui analizate cu mai multă atenție.»”[30]. Hitler, „a fost inițiat în 1922, într-o lojă din München. A fost creația francmasonilor din Vest(;). Hitler a apărat interesele Francmasoneriei şi pe unii dintre frați, care, ulterior, au ocupat poziții influente în Parlamentul Național Socialist German”[31].

„D. Ruggenborg relatează cum Mussolini a interzis nu Francmasoneria din care făceau parte şi fascişti, ci doar «direcția romană» a Marelui Orient de Italia(;), sporind astfel influența în Italia a Marii Loji Unite de Anglia”[32].

Bun, fie chiar şi-aşa: Masoneria anexă a iudaismului, Hitler mason şi, implicit, *subordonat* puterii iudaice.

Totuşi, cum ar fi putut, fie şi numai o singură clipă, unor decidenți evrei, să le treacă prin minte gândul de-a

---

[29] *din discursul lui Jean Bidegain în fața Marelui Orient al Franței*, 1905, în [O.L. 1(7)], pag. 14

[30] Emilian M. Dobrescu, *Iluştri francmasoni,* Editura *Nemira*, Bucureşti, 1999, pag. 83

[31] ibidem, pag. 79

[32] ibidem, pag. 83

ordona uciderea unor membri ai propriei lor etnii, şi încă în proporții de genocid?
Mai ales, dată fiind admirabila solidaritate intraetnică, specifică, poate în cel mai înalt grad cu putință, tocmai Neamului Evreiesc.

Studiul *Degenerarea Rasei Jidăneşti*[33], al doctorului Paulescu, schițează o posibilă pistă:

„Cuvântul *degenerare* (de la *genus*: gen), – când e aplicat la o rasă de oameni, – însemnează o *alterație a caracterelor genului omenesc*.

Adeseori, însă, cuvântul *Gen* e înlocuit în limbagiul ştiințific, prin cuvântul *Specie*.

Sub influența unor *cauze morbide* – care provoacă *leziuni*, în sistemul nervos şi mai ales în *creer*, – rasa degenerată îşi schimbă caracterele speciei umane.
Ea intră în *domeniul* Patologiei şi se degradează din ce în ce, – prin diverse malformații şi prin turburări în funcțiile organelor, – până ce ajunge, în cele din urmă, să fie compusă din schilozi, nebuni, epileptici, imbecili sau din monştrii idioți,...ce-s incapabili să se mai reproducă”[34].

„Degenerarea e expresia unor *lesiuni atrofice* sau *malformațiuni* localisate în anumite teritorii din *scoarța creerului*, – şi care *se transmit prin hereditate*”[35].

„Leziunile atrofice ale scoarței creerului, – ce sunt proprii degenerării, dau loc la tulburări în *sensibilitate*, – în *motilitate*, – în *instincte*, – şi în *voință*”[36].

---

[33] «Jidăneşti» este termenul conţinut de titlul cercetării respective; şi sub care, evident cu modulaţiile gramaticale de de rigoare, sunt desemnaţi Evreii ori de câte ori Nicolae Paulescu îi meţionează în cuprinsul ei.

[34] Nicolae C. Paulescu, *Degenerarea Rasei Jidăneşti,* Bucureşti, 1928, pag. 11

[35] ibidem, pag. 17

„Anomaliile congenitale ale creerului dau naştere la tulburări în desvoltarea oaselor craniului, ale trunchiului şi ale membrelor”[37].

„Degenerarea Jidanilor(;) e datorită transmisiei hereditare a malformațiilor creierului”[38].

„*Talmudul* [«expresia scrisă a *Torei* orale», cf. Alexandru Şafran, *Israel şi rădăcinile sale*, pag. 49] impune Jidanilor, – ce-s degenerați prin hereditate, – o(;) cauză de degenerare dintre cele mai eficace,...anume: *Căsătoria numai între consângeni*.

Această cauză îşi a arătat efectele degenerative funeste asupra Nobililor, din diverse Țări, cari se căsătoresc numai între ei”[39].

Mărturisesc că, cel puțin pentru mine, e verosimil că perspectiva producerii unei astfel de catastrofe intraetnice nu l-ar putea lăsa indiferent pe nici un conducător etnic, indiferent al cărui Neam periclitat. Şi că, în ultimă instanță dacă i-ar sta în putere, ar recurge, deşi cu cea mai crâncenă strângere de inimă, la cel mai dramatic remediu: suprimări fizice de degenerați irecuperabil[40].

---

36 ibidem, pag. 25

37 ibidem, pag. 20

38 ibidem, pag. 14

39 ibidem, pag. 15

40 Ceea ce însă nu pot crede, şi, îndrăznesc să afirm că *orice* om cu minimă judecată de bun simţ, nicidecum neapărat medic ori genetician, refuză şi el să creadă, este altceva. Anume afirmaţia aceluiaşi doctor Paulescu, potrivit căreia *întreaga* etnie evreiască este degenerată: „Jidanii formează, în Omenire, o rasă, *particulară*, ce e degenerată”., ibidem, pag. 11

Am tot respectul pentru calităţile de cercetător ale savantului Paulescu, concretizate în multiple şi profunde studii şi descoperiri ştiinţifice, dar consider că a procedat total *neonest* când, prezentând

Iar în Stalin înclin a nu vedea deloc un «mare caz», o *excepție*. Însuşi numele lui – *Djugaşvili* – îmi dă o indicație nepreţuită despre *”gruzinitatea”* lui. Şi presupun că, de asemenea, oricui a aflat ce-nseamnă tradus...

---

fotografiile a doi Evrei retardaţi (vezi paginile 22 şi 23 ale studiului citat), a extrapolat excepţia, decretând-o regulă, şi încă *absolută*.

Iar relativa nedezvoltare din anii '30 a geneticii *nu-l* poate scuza.

Căci, acei Evrei despre care, în *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, afirmă tot el că sunt strategii ce diriguiesc *Francmasoneria* Mondială nu pot, fireşte, în nici un caz, să fie nişte retardaţi.

Mai mult, atâţia şi-atâţia Evrei obişnuiţi, cu care oricine îşi intersectează curent paşii, sau chiar stă de vorbă, e *evident* că sunt normal constituiţi.

Şi ce să mai spun de un Lazăr Şăineanu (asistentul la catedră al lui *Bogdan Petriceicu Hasdeu* şi autor al pertinentei cercetări de folclor *Basmele Românilor*), ori de un Moses Gaster (contemporan cu Mihail Eminescu şi eminent etnolog)… Pot fi ei, oare, retardaţi?...

Mai mult, am sentimentul că Nicolae Paulescu operează cu o *premisă falsă*.

După părerea mea, exemplul pe care-l oferă drept analogie (al unor familii nobiliare de la Curţile Europei Apusene) priveşte *numai* acele căsătorii între rude de sânge cuprinse *între* gradele I-IV rudenie (adică începând cu frate-soră şi încheind cu veri primari).

Ori tot experienţa geneticii statuează că *dincolo* de acest grad (adică deasupra lui) încrucişările între consângeni nu numai că n-aduc nici un prejudiciu descendenţilor, ci, dimpotrivă, le sunt benefice, conferindu-le acestora un plus de vigoare psihică şi fizică.

Şi îmi este imposibil să cred că *un întreg popor* se poate încrucişa numai frate-soră sau, în cazul cel mai puţin rău, văr primar-vară primară.

Că respectiva încrucişare distructivă poate fi practicată de un *segment minoritar* al etniei, mai consistent procentual – posibil (ţinând cont de relatările Vechiului Testament) – la Evrei decât la alte Neamuri, îmi pare mult mai aproape de adevăr.

Aşa că nu mă prea surpinde să aflu că „pe 27 septembrie 1944, la solicitarea sovieticilor generalul american Donovan punea la dispoziție lista completă cu personalul O.S.S. din Bulgaria, România, Cehoslovacia, Iugoslavia şi din zonele ocupate de Armata Roşie. Din acel moment însă, toți partizanii din Europa de Est şi din Balcani care avuseseră legături cu ofițeri O.S.S. au fost trecuți pe listele negre ale N.K.V.D. Ofițerii O.S.S. priveau neputincioşi cum colegii lor de la N.K.V.D. suprimau pas cu pas opoziția la dominația comunistă din zonele eliberate de Armata Roşie”[41].

Şi-atunci citatul din *Jewish Banker* – „S-ar putea spune că Marxismul este cel mai înverşunat duşman al Capitalismului, care pentru noi e sfânt. Pentru simplul motiv că ei sunt poli opuşi, ei ne dau nouă cei doi poli ai Pământului şi ne permit să-i fim noi axa. Aceşti doi oponenți Bolşevismul şi noi înşine ne găsim identificați în Internaționala. Aceşti doi oponenți, care constituie doctrina celor doi poli ai societății, se întâlnesc în unitatea de scop, care este reînnoirea societății de sus prin controlul avuției şi de jos prin revoluție.”[42] – să fie oare o naivitate?...

La fel şi următorul, din *The American Hebrew*. Adică: „Revoluția din Rusia a fost produsul creierelor evreieşti, a nemulțumirii evreilor, a planificării lor, al cărei scop este să creeze o nouă ordine în lume. Ceea ce a putut să fie realizat atât de bine în Rusia datorită creierelor evreieşti, din cauza nemulțumirilor lor şi prin planificarea

---

[41] Cristopher Andrew & Oleg Gordievski, *K.G.B.,* Editura *All*, Bucureşti, pag. 231, apud Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a VI-a, în Revista *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 10/2003, pag. 22

[42] Citat din *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librarie Plan*, Paris, 1936, apud [O.L. 1(7)], pag. 10

lor, prin acelaşi efort intelectual şi fizic va trebui să poată deveni o realitate şi la scară mondială”[43].

Sau poate chiar acesta, din *The Jewish World*...:„Marele ideal al iudaismului este ca întreaga lume să fie îmbibată cu învățătura iudaică, şi apoi, într-o *Fraternitate universală*, a națiunilor – de fapt într-un mare iudaism – toate rasele şi religiile individuale să dispară”[44].

Adaug, mai mult din scrupulozitate, că în aceeaşi culegere biografică *Iluştri francmasoni* îl regăseşti şi pe *Churcill, Sir Winston Leonard Spencer* (pag. 55), alături de *Roosevelt Franklin Delano* (pag. 84), *Washington George* (pag. 85) sau *Truman Harry S.* (tot la pag. 85). Că *sigla* Statelor Unite ale Americii (pe care o poți vedea în format mare pe zidul Ambasadei S.U.A.) are *deasupra* (semnificație definită limpede de heraldică) capului vulturului steaua cu şase colțuri – a lui David –, formată din steluțe între care linia de unire trebuie trasă *mental*...

Pe tot acest fundal, Corneliu Zelea Codreanu[45], nr. 1 în ierarhia legionară, referindu-se la România, susținea neclintit: „Jidănimea e comunistă, dar nu pentru «iubirea de oameni», ci numai din ură pentru Statul român, pe care numai prin triumful comunismului l-ar putea vedea doborât

---

[43] *The American Hebrew*, 20 septembrie 1920, apud [O.L. 1(7)], pag. 8

[44] *The Jewish World*, 9 februarie 1883, apud [O.L. 1(7)], pag. 7

[45] Adică Românul care încă în 1922, făcuse public dovada deplină a calităţilor sale chiar *militare* de excepţie, precum şi, totodată, a hotărârii autoasumate de a prefera să fie el însuşi ucis decât România să fie comunizată. Am, fireşte, în vedere, incredibila victorie pe care a repurtat-o împotriva grevei celor 5.000 de comunişti înarmaţi din curtea Atelierelor C.F.R. Nicolina din Iaşi. Victorie prin care a dejucat planul invadării în acel an a României de către trupe ale Armatei Roşii.

la pământ şi pus sub călcâiul totalei stăpâniri jidăneşti. Triumful comunismului coincide cu visul iudaismului de a stăpâni şi exploata popoarele creştine în virtutea teoriei «poporului ales», care stă la baza religiei jidăneşti"[46].

„Triumful mişcării comuniste în România, ar însemna: (;)desfiinţarea Bisericii, desfiinţarea Familiei, desfiinţarea proprietăţii individuale şi desfiinţarea libertăţii. Înseamnă, într-un cuvânt deposedarea noastră de ceea ce formează patrimoniul moral al omenirii şi în acelaşi timp deposedarea de orice bunuri materiale, în favoarea profitorilor din umbră ai comunismului, care sunt Jidanii"[47].

„Iudaismul a ajuns la stăpânire în lume prin masonerie şi în Rusia prin comunism[48]"[49].

---

[46] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, vol. I, Editura *Totul pentru Ţară*, Sibiu, 1936, pag. 370

[47] Corneliu Zelea Codreanu, *Cărticica şefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în *Obiectiv Legionar*, An I, nr. 4, octombrie 2003, pag. 26

[48] Însă, nota bene, nici Codreanu, nici Legiunea, *nu*-i *urau* pe Evrei. Nici ca persoane individuale; şi nici ca fiinţă vie colectivă – Neamul Evreiesc. După cum, tot astfel, nu urau nici un alt Neam.

Ei, ca orice organism viu şi biologic *normal*, caracterizat adică prin *sensibilitate* şi *reactivitate*, se ridicau împotriva acelor *ATITUDINI* evreieşti pe care le considerau ca dăunătoare drepturilor legitime şi intereselor vitale ale Neamului Românesc.

„Notabil este faptul – relevă Roxana Simionescu – că, spre deosebire de celelalte organizaţii naţionaliste din Europa interbelică (croată, belgiană, maghiară, slovacă), Mişcarea Legionară nu a fost incriminată de Tribunalul de la Nürenberg"., Roxana Simionescu, *Notă introductivă* la compendiul *Doctrina Legionară. Prezentare concisă*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2003, pag. 17

Şi nu a fost incriminată nu atât „datorită închiderii la Auschwitz a legionarilor care se refugiaseră în Germania"(Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a III-a, în Revista *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 7/2003, pag. 9), ci, precum precizează Ion Varlam, mai cu seamă „pentru că *Legiunea a afirmat clar în doctrina ei că oamenii nu se deosebesc prin culoare sau sânge, deci nu putea fi acuzată de rasism*. Era împotriva evreilor ca reprezentând o religie distinctă, cu o morală

distinctă şi cu o mentalitate distinctă, deci un corp străin cu influenţă «alterantă» în sânul comunităţii naţionale. Însă legionarii nu s-au legat de ei pe considerente rasiale, spunând că sunt genetic inferiori şi aşa mai departe"., Ion Varlam, *Conspirarea deconspirării*, pag. 333

Edificator în acest sens este că „la Congresul NSDAP (Partidul Naţional Socialist al Muncitorilor din Germania) din 1935(;) conducătorul delegaţiei române a fost Ion Moţa, care avea un doctorat în filosofie, luat de altfel în Germania. Privitor la tezele rasiale, despre care s-a vorbit mult la această reuniune, Moţa a răspuns, de la tribună, cu Hitler de faţă şi vorbind cu patos (ceea ce l-a înfuriat foarte tare pe cancelarul german, care a cerut să nu mai fie niciodată invitat în Germania), spunând(;): «*Rasismul este forma cea mai vulgară de materialism. Oamenii nu se deosebesc prin carne, sânge sau culoarea pielii. Ei se deosebesc prin spirit, adică prin creaţia, cultura şi religia lor*». Această idee, care a fost relevată în multe din articolele lui Moţa, nu a înlesnit coexistenţa dintre legionari şi nazişti. De aceea există speculaţii că Ion Moţa ar fi fost lichidat..."(ibidem, pag. 336, 337)

Cu nimic mai prejos ca valoare revelatorie: „Povestea cu cadavrele evreieşti agăţate în cârlige la Abator".(Răzvan Codrescu, *În căutarea Legiunii pierdute*, pag. 15) Despre ea, Răzvan Codrescu dezvăluie: „Există o dezminţire semnată de mai tot personalul de atunci al Abatorului din Bucureşti, expediată ziarelor *Universul* şi *Dreptatea*, dar a cărei publicare a fost interzisă de cenzura antonesciană. Prof. dr. Radu Iftimovici a lămurit lucrurile cu claritate, cu citate, mărturii şi fotocopii, în *Expres Magazin* nr.87, 25 martie 1992, sub titlul *Spulberarea unei legende. Progromul de la Abator* (material apărut şi sub formă de broşură). Există în acest sens şi o mărturie (mărturisire n.n.) făcută în închisoare de Petre Pandrea (atestată de Petre Ţuţea, Dumitru Funda şi Simion Ghinea), care a(;) cercetat faptul la faţa locului, din zel antilegionar («Pe atunci eram – obişnuia el să spună – un tovarăş de drum imbecil» al comuniştilor). Este inutil să adăugăm că niciodată nu s-a vorbit despre identitatea victimelor respective, nici despre ce s-a întâmplat cu ele (cu cadavrele n.n.)...(;) Eugen Cristescu însuşi i-a(;) mărturisit lui Petre Pandrea contrafacerea din birourile Siguranţei a fotografiei cu cadavrele de la Abator". (ibidem, pag. 15, 16) Vezi, de asemenea, Radu Theodoru, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Editura Lucman, Bucureşti, 2003 – Capitolul *Rebeliunea Legionară. Minciuna*

Cât de *dezirabili* mai puteau fi el – Codreanu – şi, implicit, Mişcarea Legionară, puternicilor lumii? Comunişti, masoni, nu importă.

Apropo, în legătură cu eventualitatea posibilităţii de a i se permite creştinismului existenţa în Masonerie, găseşti în lucrarea *Ordinul Masonic Român* precizarea:

- „aprilie 1929: gr. 30, Octavian Goga militează pentru fondarea *Blocului creştin francmasonic.*
- «d. Octavian Goga, care deşi este mason, habar n-are de rostul francmasoneriei, căci şi-a permis să vorbească în lojă despre creştinism – greşeală ce masonii nu îi vor ierta niciodată. D[omnul] Goga a mers aşa de departe cu naivitatea sa, încât a propus ca Loja Naţională să se numească Loja Creştin-Naţională.»(V.Trifu, 1932)”[50].

Iar Nichifor Crainic, în *Ortodoxism şi Masonerie*, exprimându-se asupra motivului prezenţei Bibliei *ca obiect ritualic* în anumite loji, comentează:

> „Francmasonii români de rit scoţian(;) zic: «Noi nu suntem împotriva ortodoxiei cum sunt cei de la Marele Orient. Noi admitem Biblia. Noi jurăm pe Biblie».
>
> Ce e adevărat din toate astea?
>
> Masoneria, fie scoţiană, fie cealaltă, e un fel de religie deandoaselea. Ea are temple, un cult organizat cu diferite ritualuri şi o serie de obiecte simbolice. Între aceste obiecte simbolice, masoneria scoţiană admite şi Biblia. Ce înseamnă

progromului de la Bucureşti. Sfruntata minciună a cadavrelor de la Abator, pag. 198-212.

49 idem, *Pentru legionari*, pag. 73

50 Horia Nestorescu Bălceşti, *Ordinul Masonic Român*, pag. 344

aceasta? Că masoneria admite doctrina cuprinsă în Biblie? În cazul acesta ea n-ar fi decât o sectă religioasă ca multe secte născute din creştinism. Dar nu! Biblia în masonism are cu totul altă semnificație. Să consultăm cartea domnului *Eugen Lannhoff*. «Biblia, raportorul şi compasul» – zice dânsul – «sunt cele trei mari lumini ale masoneriei».

«*Biblia, lumina de deasupra noastră, NU CA AUTORITATE DOGMATICĂ, ci ca expresie a credinței într-o ordine morală universală!*»

Adică un simplu simbol, ca raportorul, «lumina din noi» şi ca compasul, «lumina din jurul nostru». Prin urmare, în masonerie Biblia joacă un rol de simbol exact ca oricare alt obiect, de pildă compasul şi raportorul. În locul ei ar putea şi o strachină să însemne acelaş simbol, fiindcă sensul simbolic nu se leagă de autoritatea dogmatică a Bibliei! Dar ce mai înseamnă Biblia dacă o despoi de autoritatea dogmatică a doctrinei revelate? Nu e vorba aici de o supremă batjocură ce se aduce divinei cărți, reducând-o la sensul pe care îl pot avea un şorț, o mistrie, sau un compas?"(Nichifor Crainic, *Ortodoxism şi Masonerie*, în Ioan M. Mareş, *Francmasoneria în filmul «Ecaterina Teodoroiu»*, 1933, pag. 54, 55)

Cât despre autoprezentarea ca deiste a unora dintre loji, acelaşi Nichifor Crainic, notează:

„Nu există o separație între cele două masonerii: cea scoțiană şi cea a Marelui Orient. Ele lucrează mână în mână. Numai că cea scoțiană se mărturiseşte deistă. Aceasta nu înseamnă în nici un caz că admite creştinismul. Deismul e o concepție filosofică ce admite la originea lumii un principiu abstract, creator şi impersonal, cu care însă lumea nu mai are nimic deaface. În fond, această învățătură nu este decât o nuanță a ateismului, un

ateism camuflat. Formula simbolică din ritul scoțian «în numele marelui arhitect al tuturor lumilor», după însăşi interpretarea pe care o dă d. *Eugen Lannhoff*, nu înseamnă o formulă de credință într-un dumnezeu personal. Ea e menținută ca o expresie pur simbolică pentru a împăca pe cei cari vin în masonerie cu convingerile religioase ale Bisericii"., ibidem, pag. 54

„Toate afirmațiile mele au un caracter obiectiv. Ele se întemeiază pe o carte monumentală *Die Freimaurer* de d. *Eugen Lannhoff*, mason convins, apărută în 1929 la Viena. Cartea mi-a fost dăruită de distinsul meu prieten *dr. Heinrich Studer*, proprietarul editurii Amaltheea, unde a apărut lucrarea. *Die Freimaurer*, adică *Francmasonii*, e o carte de expunere şi apărare a instituției oculte alcătuită după documente ce i s-au pus la dispoziție autorului de lojile masonice. Prin urmare, o carte incontestabil masonică"., ibidem, pag. 53

În 1937 Corneliu Zelea Codreanu face *în mass-media*, precum bine se ştie, „declarația[51] că în caz de venire la guvern, în 48 de ore(;) va completa alianța tradițională cu Franța prin alianță eficace cu Germania[52]"[53].

---

[51] În urma căreia, „la 27 mai 1938 Tribunalul Militar Bucureşti executând ordinul dictatorului Carol al II-lea l-a condamnat(;) la 10 ani închisoare pentru «trădare»"., Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, Editura *TCM Print*, Bucureşti, 2004, pag. 118

[52] Alianţă graţie căreia, dacă s-ar fi-ncheiat, „Germania: a) putea începe războiul antisovietic înainte de înarmarea [masivă a] U.R.S.S.-ului începută în 1939-1940 şi b) nu avea în nici un fel nevoie de războiul inutil şi fratricid cu Franţa şi Anglia".(ibidem, pag. 119) Aceasta deoarece „cu lanţul munţilor Carpaţi şi cu petrolul din Valea Prahovei România este cheia continentului Europa"., ibidem

[53] ibidem, pag. 118

Dar, „la întrevederea de la Berchtesgaden, din 24 noiembrie 1938, Adolf Hitler n-a spus nici un cuvânt în legătură cu Corneliu Z. Codreanu şi cu proiectul unanim ştiut în Europa al asasinării lui în închisoare. Faţă de această abţinere, regele Carol al II-lea a înţeles posibilitatea unui asentiment şi a întrebat: «Aceasta înseamnă în politica internă că am mână liberă?»"[54]
„Marele Führer Adolf Hitler a răspuns: «Da, în politica internă aveţi mână liberă».
Şi-au strâns mâinile"[55].

Şi, mai departe, „în noaptea de 21/22 I 1941 *Adolf Hitler* cheamă la telefon pe Ion Antonescu: «Pentru ce te-ai oprit? Intră cu tancurile în sediile lor şi svârle-i afară»"[56].

Iar când asupra legionarilor care „după aşa-zisa rebeliune legionară se refugiază în Germania, în februarie 1941, (;)în loc să li se asigure libertatea şi imunitatea(;) s-a acţionat cu măsuri de constrângere"[57]: „autorităţile naziste făceau aplicarea doctrinei politice a lui Alfred Rosenberg, care preconiza slăbirea şi chiar nimicirea *elitelor naţionaliste* din ţările ocupate sau aliate(;)"[58].

Dar puterea comunistă nu tot distrugerea aceloraşi elite o viza?...

Iată ce scrie negru pe alb în procesul-verbal al conferinţei ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne, din România, la 18 mai 1948, referitoare la poziţia faţă de Mişcarea Legionară: „Şedinţa este deschisă de *domnul ministru Teohari Georgescu*, care expune «Poziţia faţă de

---

[54] ibidem
[55] ibidem
[56] Şerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.II, Editura *Crater*, Bucureşti, 1996, pag. 79
[57] Carol Papanace, *Prefaţă* la volumul Constantin Papanace *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanţa, 2005, pag. 9
[58] ibidem

mişcarea legionară». Domnul ministru a arătat că după 6 martie 1945 în fața noastră s-a pus problema de a înfrânge pe toți duşmanii poporului.
Legionarii au fost, sunt şi vor fi printre cei mai primejdioşi dintre duşmani"[59].

Dar cel mai dur dintre regimurile detenției politice post '45, cel de *disoluție a personalității prin tortură permanentă, pe care deținuții erau forțați să şi-o aplice RECIPROC*, asupra cui a fost utilizat[60]?[61]...

---

[59] *1948 mai 18. Proces-verbal al conferinței ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne referitoare la mişcarea legionară*, Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond documentar, dosar nr. 45, f.1-4 – în volumul: Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, *"Bande, bandiți şi eroi". Grupurile de rezistență şi Securitatea (1948-1968). Documente*, Editura Enciclopedică, Bucureşti, 2003, pag. 43

[60] Şi cine l-a *dirijat*?

Makarenko, specialistul sovietic în practicarea celor mai diabolice tehnici de torturare, din ordinul cui superviza şi îndruma, în România, cu maximă minuţiozitate, preparativele declanşării «morbului *Piteşti*»? Vezi pe larg *Reeducarea prin tortură* (denumirea exactă: Gheorghe Boldur Lăţescu şi Filip-Lucian Iorga, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura *Albatros*, Bucureşti, 2003).

Ana Pauker („Hana Rabinsohn"(Teşu Solomovici, *Securitatea şi Evreii*, vol. II *Teroare. Crime. Turnători. Colaboraţionişti*, Editura Teşu, Bucureşti, 2004, pag. 11)) ce origine etnică avea? „De la Tatiana Pauker-Brătescu, fiica Anei Pauker şi a lui Marcel Pauker, provine o notă biografică exactă"(ibidem, pag. 12). Extrag din ea: „«La unul dintre fraţi, Zalman Rabinsohn, a ţinut enorm; acesta, de altfel, avea să revină în România din Israel, unde plecase înainte de 23 august 1944, a fost profesor de ebraică şi poet»"(ibidem); „«a făcut şcoala elementară şi, după cum am aflat din povestirile Bellei, mătuşa mea, a fost şi la *Heider*, şcoala religioasă pentru băieţi, la Bucureşti, unde, printr-o excepţie a fost şi ea admisă"., ibidem

Şi, totodată, nici nu văd cum ar fi putut legionarii să aibe interes de-al suprima pe Nicolae Iorga. Adică pe cel care, de la tribuna Parlamentului, în şedinţă publică a Camerei Deputaţilor, îi acuza, *cu argumente*, pe Evrei de „tentativă de asasinat care se face împotriva noastră ca naţiune dominantă, de către acei cari îmbracă formele cele mai vulpine ca să-şi arate dorinţa de a fi bunii noştri fraţi”[62]. Şi care, de la aceeaşi tribună, dizerta despre, „acea firească legătură, (;)între agitaţia socialistă şi tendinţa evreiască de a avea la noi mai mult decât toată averea noastră, decât tot creditul nostru, decât toată înrâurirea asupra vieţii noastre politice”[63].

Dar Alexandru Nicolschi? Vezi secţiunea *Alexandru Nicolschi, sau cum devine un evreu general de securitate* – al treilea capitol din Teşu Solomovici, *Securitatea şi Evreii*, vol.I, *Despre călăi şi despre victime*, Prefaţă de Răzvan Theodorescu, Cuvânt înainte de Sorin Roşca Stănescu, Editura Ziua, Bucureşti, 2003, pag. 125-136.
Şi află-i, chiar din propriile-i cuvinte, povestea numelui: „«Iniţial, numele meu a fost Boris Grunberg, dar în mai 1941 am plecat din URSS cu o misiune în România, când am fost prins şi ca să-mi pot ascunde trecutul şi misiunea mi-am schimbat numele în Nicolschi Alexandru Sergheevici; sub acest nume am fost cercetat de Organele Biroului II Bucureşti şi sub acest nume mă recomand până astăzi»”., Alexandru Nicolschi, *Autobiografie-sinteză*, în Teşu Solomovici, *Securitatea şi Evreii*, vol.I, *Despre călăi şi despre victime*, pag. 127

61 Studiul Gheorghe Boldur Lăţescu şi Filip-Lucian Iorga, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura *Albatros*, Bucureşti, 2003, sau articolul Ionuţ Băiaş, *Cine şi de ce conduce România*, Revista *Permanenţe*, Anul VIII, nr. 8, august 2005, pag. 20 – ca să iau doar două exemple – sunt extrem de elocvente în acest sens.

62 Nicolae Iorga, *În Chestia manifestaţiilor studenţeşti*, Discurs rostit în şedinţa din 17 decembrie 1909 a Camerei Deputaţilor, în Nicolae Iorga, *Discursuri Parlamentare*, vol. I-iu, partea I-a, Editura *Bucovina*, I.E. Torouţiu, Bucureşti, 1939, pag. 362, [D.P.v.I.p.I]

63 Nicolae Iorga, *Chestia agitaţiilor evreieşti*, Discurs rostit în şedinţa din 11 februarie 1910 a Camerei Deputaţilor, în [D.P.v.I.p.I], pag. 392

Pot însă crede că, dacă Evreii ajunseseră stăpânii Statului sovietic, iar N.K.D.V.-ul (K.G.B.-ul) este Organ de Stat, teza potrivit căreia Traian Boieru (şeful asasinilor *fizici* ai marelui savant Român) era, de fapt, agent sovietic, infiltrat în Mişcare ca membru cu scopul de a o compromite, nu ține deloc de domeniul fanteziei.

Am amintit undeva că legionarismul, ca dealtfel orice este omenesc, nu are cum să fie *sus*pus păcatului. Are, fireşte, virtualier cuprinsă în însăşi ființa sa intrinsecă, posibilitatea de a păcătui.

Îți mărturisesc că, mă frământă şi mă contrariază un text, despre „politicianii români cari, bine plătiți, pretind că nu există problemă jidănească”[64], dar sub protecția cărora, comercianții Evrei i-au ruinat, în sumedenie de zone ale țării, pe cei Români[65].

Este încredințat hârtiei de însuşi Codreanu. În *Pentru Legionari*. La pagina 95.

Nu l-am găsit, eu unul cel puțin, comentat de absolut nimeni. Din nici o tabără sau oriunde altundeva.

Iată-l: „Acestor politiciani, a căror trădare față de neam este aşa de îngrozitoare, dacă sunt vii, neamul va trebui să le scoată ochii; dacă sunt morți, va trebui să-i scoată din morminte şi să le dea foc ciolanelor, în piețele publice. Pe copiii şi nepoții lor, neamul va trebui să-i urmărească în averi, confiscându-le şi să-i stigmatizeze cu epitetul de «copii de trădători»”[66].

---

[64] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 95

[65] ibidem

[66] CORNELIU ZELEA CODREANU, *PENTRU LEGIONARI*, PAG. 95: Exemplar ediţia 19*36*. Dăruit de Codreanu lui *Aron Cotruş*. Cu *dedicaţie*. Scrisă *de mână* şi semnată. De însuşi el, Căpitanul. *Pe coperta interioară*. Volum

L-am citit şi răscitit. Este singurul de acest fel pe care l-am întâlnit în *întreaga* operă a acelui nr. 1 legionar a cărui legitimitate de Şef al Legiunii nu a fost de absolut nimeni, vreodată, pusă la îndoială.

Ce să înțeleg din el? Se află, lucru «de la şapte poşte» vizibil, în *contradicție* flagrantă cu însăşi esența spiritului scrierilor Căpitanului – iubirea creştină. Şi este formulat atât de fără echivoc, încât exclud cu totul eventualitatea că ar putea fi o metaforă, al cărei mesaj adevărat e altul decât cel ce se degajă din citirea literală.

Îi defineşte personalitatea lui Codreanu? Sau nu?
Căci, dacă da, tot restul operei *cade*.
Cu absolut toate consecințele ce-ar decurge de-aici.

Aşadar miza-i enormă.

Fireşte, eficiența demersului de dobândire a unei cât mai corecte înțelegeri şi a unei cât mai pertinente interpretări a gândurilor şi/sau acțiunilor cuiva este condiționată de măsura în care le percepi fidel corelarea cu circumstanțele în care ele s-au ivit.

E prea elementar că, în situații dramatice, de extraordinar pericol şi durere pentru el, orice om poate ceda nervos, măcar pentru o clipă, şi ca efect, gândi sau face, ceva complet opus adevăratului fond al personalității sale.
Prin urmare, acel gând sau faptă nu-l defineşte.

---

aflat în Biblioteca de Documentare a Mişcării Legionare (din Bucureşti, str. Iacob Negruzzi nr. 1).

Dar, la fel de elementar este că, de asemenea, în situații limită, semenul care le traversează, într-un moment de slăbire a autocenzurii se poate *demasca* prin reacția sa.
În acest caz fapta sau gândul *dezvăluindu-l* exact aşa cum este de fapt.

E de prisos să detaliez groaznicele presiuni care-l apăsau pe Codreanu în 1936. Cine *este* aşadar el? Cel al pasajului? Ori cel al operei?

Nu mă grăbesc să dau verdict. Pentru că sunt convins că doar el singur şi l-ar fi putut da. Prin propria-i făptuire. Dacă ar mai fi fost lăsat să rămână pe lume. Şi, mai cu seamă, dacă prelua cârma României.

Întreaga istorie stă mărturie: în materie de revelare a personalității, singurul test fără de greş este ce faci când deții puterea şi te simți sigur pe ea.

Însă, aceeaşi întreagă istorie, mai dă mărturie întru ceva. De permanentă şi deloc neglijabilă importanță: *imponderabilul*. Coeficientul ei de imprevizibilitate. De posibilitate ca firul desfăşurării efective a evenimentelor viitoare să infirme chiar cele mai documentat construite scenarii. Şi asta ca efect al ivirii decisive a cine-ştie cărui element-*surpriză*.

În speță, calculez inclusiv cu ipoteza că legionarii preiau, la un moment dat, cârma României[67]. Că îi înrâureşte legionarismul *autentic* şi, prin urmare, gândul şi

---

[67] Şi nu neapărat în chip de regim absolutist. Ci ca formaţiune care, fără a leza câtuşi de puţin democraţia, precumpăneşte politic net în stat, în calitate de singură câştigătoare detaşată a cursei electorale. Totodată, însuşi contextul european le este favorabil pe deplin.

fapta li-s în continuitate organică faţă de *matricea spirituală* Codreanu.

Transpun ei în practică teribilul citat?

Dezlegarea-ntrebării necesită, fără doar şi poate, reformularea ei astfel: Aflat, de asemenea prin ipoteză, într-o situaţie similară cu a lor, *CODREANU* l-ar fi transpus?

Trebuie dară, prin coroborarea reperelor de care dispun, să-mi dau silinţa desluşirii. A formulării unei opinii. Cu care simt că îţi sunt dator.

Consider, precum îţi mărturiseam un pic mai devreme, că citatul nu are, absolut deloc, caracter metaforic.

Aceasta spre deosebire de un alt paragraf, de aproximativ aceeaşi factură ca material de vorbe în ce priveşte partea punitivă: „Geme inima în noi de durere. Ne întrebăm, noi copii, sfâşiaţi sufleteşte, cum de s-au găsit Români care să se poarte cu atâta vrăjmăşie faţă de neamul lor? cum de s-au găsit aşa de mulţi trădători? Cum de n-au fost puşi la zid cu toţii sau arşi de vii în clipa trădării lor?”[68]

Aici, «puşi la zid» poate însemna demascaţi şi destituiţi din funcţiile cheie pe care le deţin; «arşi de vii» poate însemna trăzniţi fizic ca pedeapsă aplicată lor *direct* de către Dumnezeu (mai cu seamă că pentru *această* interpretare pledează circumstanţierea «în clipa trădării lor», adică «instantaneu», viteză ce depăşeşte în mod absolut, pentru speţă, posibilităţile nu numai ale naţiunii noastre, dar chiar şi pe cele omeneşti).

De asemenea, privesc textul în cauză *fără* a-l deconecta nici de *celelalte* scrieri ale Căpitanului, nu numai de *Pentru legionari*.

[68] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 95

Concret, nu fac abstracție de *Cărticica şefului de cuib* – Punctul 84:

„PUNCTUL 84. Primul punct de program legionar.

Dacă vă va întreba cineva să-i spuneți că este: JURĂMÂNTUL PENTRU PEDEPSIRE.

A doua zi după victoria legionară se va constitui TRIBUNALUL EXCEPȚIONAL, care va chema în fața lui şi va judeca pentru trădare de Patrie:

a) Pe toți jefuitorii banului public;
b) Pe toți cei ce au primit mită înlesnind afaceri;
c) Pe toți cei ce călcând legile fundamentale ale țării, au persecutat, au închis, au lovit în legionari sau în familiile lor. Orice funcțiune ar deține, de la jandarm până la ministru, nimeni nu va scăpa acestei judecăți.

Prea şi-au imaginat aceşti domni că Țara Românească este moşia lor, că legile s-au făcut pentru ca să le calce ei în picioare şi că noi suntem argații de pe această moşie, pe care să ne bată la spate cu biciul.

Națiunea română, conştientă de drepturile ei va începe viața cea nouă prin OPERA DE PEDEPSIRE LEGALĂ.

Acest ceas îl aşteptăm şi îl răbdăm.

Fără acest CEAS AL PEDEPSIRII, nu este posibilă nici o refacere în această țară.

Şefii de cuiburi vor face rapoarte amănunțite şi foarte exacte asupra tuturor nelegiuirilor comise, înaintându-le Şefului Legiunii”[69].

---

[69] Corneliu Zelea Codreanu, *Cărticica şefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în [O.L.4], pag. 35

Opinez că, aici nu mai e vorba de o pedepsire simultană cu comiterea crimelor, şi nici aplicată direct de către Divinitate, ci de cu totul altceva...

Da, îmi vei răspunde tu: de cu totul altceva. Şi vei continua:

> Ar fi făcut legionarii justiție pământescă în cadru legal – fie chiar servindu-se de o legislație pe care, deținând puterea, şi-ar fi putut-o lesne modela potrivit vrerii lor.
>
> Însă de unde şi până unde, textul prezentat, *sugerează* măcar că posibila modelare, dacă se producea, ar fi inclus legiferarea pedepsei cu infirmitatea pe viață (scoaterea ochilor)? Ori pe cea cu profanarea în public a rămăşițelor pământeşti (arderea în piețele publice a osemintelor deshumate)?

Mai ales dată fiind însemnarea intimă făcută de însuşi Codreanu, în închisoarea Jilava, la nici şase luni înainte de a fi asasinat: „Când am terminat Evangheliile, am înțeles că stau aici, în închisoare, din voia lui Dumnezeu; că, deşi n-am nici o vină sub latura juridică, El mă pedepseşte pentru păcatele mele şi-mi pune la încercare credința(;). M-am liniştit. A căzut liniştea asupra zbuciumului meu din suflet(;)”[70].

„Însemnările de la Jilava constituie un zguduitor document uman. Ele reproduc mărturia unui om ce ştie că mult nu mai are de aşteptat de la oameni, că viața şi lupta lui, din ceasul în care însuşi Regele s-a pus în fruntea tagmei răufăcătorilor, aparțin vrerii Dumnezeieşti”[71].

---

[70] Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnarea intimă din data de marți 14 iunie 1938,* în Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ediție îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1995, pag. 48

[71] Horia Sima, *Cuvânt înainte* la volumul Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ed. cit., pag. 5. *Cuvântul înainte* a fost redactat pe 10 iunie 1951.

Iar mărturisirea citată îşi are, embrionar, obârşia cu nu mai puțin de doi ani mai devreme.
Astfel, *Pentru legionari* este deschis cu următoarele cuvinte: „*În acest volum este scrisă povestea tinereții mele, de la 19 la 34 ani, cu simțirile, credința, gândurile, faptele şi greşelile ei*"[72].

Prin urmare, atenție: *şi greşelile*.

Consider atât precizarea în sine, cât şi locul din lucrare în care autorul său o plasează ca fiind demne de toată luarea aminte.

Fiindcă într-o lucrare autobiografică, să fii întâmpinat *încă din motto* cu o astfel de lămurire...
Mie personal îmi spune mult despre gradul de *sinceritate* al scriitorului. Şi îndrăznesc să cred că şi ție...

Apoi, chiar poziționarea în cadrul economiei întregii lucrări a teribilului citat de la pagina 95, îmi apare ca încărcată de semnificație.

Lucrarea-i alcătuită pe principiul prezentării *cronologice* a evenimentelor.

Capitolul *Problema pământului românesc*, din care face parte citatul, îl *premerge* pe cel consacrat comentării arhimediatizatului complot studențesc din octombrie *1923*.

Prin urmare citatul exprimă gândul unui tânăr abia trecut de 20 de ani (Codreanu fiind născut în 1899). A unui tânăr student de etnie *română*[73] care, evaluând situația,

---

[72] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, MOTTO-ul, pag. 3

[73] Chiar dacă sonoritatea numelui ancestral de familie al tatălui său este poloneză – Zelinski:

„În timpul ocupaţiei austriace şi anume în epoca posterioară anului 1786, când Bucovina a trecut sub administraţie poloneză, devenind, după expresiunea d-lui prof. Iorga, în «Histoire des roumains de Bucovine» pag. 61: «un simplu district al Galiţiei»,

perspectivele şi implicațiile compoziției etnice a mediului universitar în care intrase de curând, se îngrozea cu privire la soarta Neamului (considerațiile din *Problema pământului românesc* formează, practic un *segment* al secțiunii cu tema *numerus clausus*).

---

numele de Zelea a fost transformat de autorităţi, în şcoală sau în armată, în acela cu rezonanţă poloneză de Zelinski.

Operaţia aceasta de polonizare a numelor moldoveneşti era, de altfel, generală în acea epocă în Bucovina. Sistemul făcea parte dintr-un ansamblu mult mai vast de «persecuţiuni sistematice împotriva oricărui lucru care amintea în administraţii, în şcoală şi chiar în viaţa socială, epoca Domnilor Moldoveni» (N. Iorga, op.cit., pag. 62)., *Cuvântul apărării – pledoaria avocatului Lizeta GHEORGHIU – în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din mai 1938*, în culegerea de texte *Din luptele Tineretului Român, (1919-1938)*, Editura Fundației *Buna Vestire*, 1993, pag. 362

Minifişă sintetică:

„Familia Codreanu sunt români autentici din comuna Igeşti, jud[eţul] Storojineţ, provincia istorică Bucovina, care de fapt este nordul Moldovei.

Numele ancestral nu era de Codreanu, ci(;) de Zelea.

În vechea limbă românească, cuvântul «Zelea» înseamnă «cel perfect». Din familia verbului «a zeli - zelire».

La 50 de ani de la anexarea Bucovinei(;) autorităţile au făcut un recensământ al populaţiei şi din oficiu, (;)în scopul de deznaţionalizare a românilor, (;)Emin a devenit Eminovici, Porumbescu a devenit Golumbovici şi Zelea a devenit Zelinski. În 1899 tânărul de 21 de ani Ion Zelinski a emigrat din Bucovina - Buchenland şi a venit în Moldova, unde în anul 1900 şi-a schimbat numele din Zelinski în Codreanu şi a devenit profesor de limba germană la Liceul din Huşi. Când a intrat în politică alături de prof. A.C. Cuza, prof. Ion Codreanu şi-a reluat numele ancestral de Zelea şi astfel toţi descendenţii săi se numesc Zelea-Codreanu"., Şerban Milcoveanu, *Teroarea de Stat până la 22 decembrie 1989*, volum editat fără scop lucrativ de *Asociația foştilor preşedinți ai Studențimii* persoană juridică şi *Liga pentru apărarea Adevărului Istoric* persoană juridică, Bucureşti, 2004, pag. 199

A unui tânăr în concepția căruia: „Trădarea ne-a măcinat puterile neamului”[74] şi „nu vom putea face nici un pas înainte fără pedepsirea trădătorului”[75].

Şi-atunci:

Între

„(;)să ne procurăm revolvere şi să tragem în ei”[76] [„în toți acei pe care îi vom găsi mai vinovați de trădarea intereselor româneşti”[77]], „dând un exemplu groaznic care să rămână de-a-lungul istoriei noastre româneşti”[78]; cu completarea că „ce se va alege după aceasta de noi, vom muri sau vom rămâne toată viața în închisoare, nu mai interesează”[79]

şi

„(;)aici, în închisoare, (;)deşi n-am nici o vină sub latura juridică, El mă pedepseşte pentru păcatele mele şi-mi pune la încercare credința(;)”[80]; întregit cu „A înviat Hristos, sădind nădejdea învierii din morți; (;)viața noastră nu se termină aici, la aceşti aşa de trecători 60-70 ani; că se prelungeşte dincolo”[81]; „(;)Vom învia din morți în numele

---

[74] Corneliu Zelea Codreanu, *Pentru legionari*, pag. 190
[75] ibidem
[76] ibidem, pag. 168
[77] ibidem
[78] ibidem
[79] ibidem
[80] idem, *Însemnări de la Jilava*, pag. 48
[81] ibidem. pag. 43

lui Hristos, adică în afară de credința în Hristos nimeni nu va învia şi nu va fi mântuit”[82]

ce sublim urcuş spiritual şi-a pus amprenta pe *personalitatea* lui Codreanu? Pe *fondul* ei.

La capătul urcuşului, ce-a mai păstrat fondul acesta, afară decât, condensat spus, curățenia sufletească?

Ce-a dobândit acest fond, în esență, altceva decât maturitatea duhovnicească? Şi care-i rezultanta lor firească?
Mai cu seamă dacă semenul care le cumulează şi le poate exterioriza în voie?...

Aşa e cu putință Fenomenul Legionar. Întru „adevărata dimensiune a împlinirii de destin: dimensiunea verticală a credinței şi omeniei, a onoarei şi luptei jertfelnice, a marilor virtuți cristice”[83].

Aşa se face că „*revoluția legionară evită răbufnirile violente, manifestările în tot momentul prin greve, atentate*[84], *revendicări*... Perseverența ei nu se

---

[82] ibidem, pag. 43, 44

[83] Vasile Posteucă, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, f.a., pag. 62

[84] „Chiar dacă – observă Faust Brădescu – în lume s-a împământenit criteriul extrem că o revoluţie nu se afirmă decât prin vărsare de sânge şi prin răsturnare violentă a stării de fapt, *Mişcarea Legionară* [‚drept regulă,] nu acceptă acest punct de vedere ca mijloc al revoluţiei legionare.

Îl acceptă, totuşi, într-un singur caz, acela extrem al unei guvernări abuzive, transformată în tiranie, cum a fost cazul regelui Carol al II-lea care, în ultima fază a domniei lui, devenise un tiran

sângeros, a cărui asuprire devenea, văzând cu ochii, mormântul neamului românesc"., Faust Brădescu, *Viziunea integrală a Revoluției Legionare*, Prefață de Dr. Gheorghe Buzatu, ediție îngrijită de Radu-Dan Vlad, Traducere din limba franceză de Mădălina Martin, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1997, pag. 54

De ce?

Fiindcă – precum relevă Dumitru Stăniloae – „pe lume sunt trei mari realităţi: insul, neamul şi umanitatea. Dar una fără alta nu pot exista. Insul există prin neam şi umanitatea se manifestă tot prin neam. Insul, afirmându-se pe sine, trebuie să afirme în acelaşi timp umanitatea din sine, iar aceasta e *totdeauna* determinată etnic.

Neamul este matca ontologică în care îşi găseşte aşezământ şi rânduială concretă existenţa umanităţii. Şi prin matca aceasta şi în ea existăm *noi ca inşi determinaţi*.

Ea are o adâncime, o originalitate, proprie realităţilor permanente. Rădăcinile insului sunt în sufletul neamului, iar rădăcinile neamului sunt în ordinea metafizică a existenţei.

Deci, una din marile griji ale acestor timpuri, care cearcă trăinicia tuturor realităţilor ce există, pentru a risipi ce-i fără vlagă lăuntrică şi a confirma ceea ce ţine tenace în existenţă, să ne fie aceea de-a ne menţine ca neam în identitatea proprie"., Dumitru Stăniloae, *Să rămânem identici cu noi înşine*, în *Telegraful român*, XCIII, nr. 1, 1945. Textul se regăseşte în volumul Dumitru Stăniloae, *Naţiune şi Creştinism*, Editura *Elion*, Bucureşti, 2003, pag. 181, 182

Detaliez:

„Neamul românesc este o sinteză biologic-spirituală a mai multor părţi care au intrat în compoziţia lui. Cele principale sunt: elementul dac, elementul latin şi creştinismul ortodox"., Dumitru Stăniloae, *Idealul naţional permanent*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 4, 1940. Textul se regăseşte în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 103

Acest neam, alcătuit, fireşte, din oameni, „este o sinteză nouă, o individualitate proprie, cu un principiu de viaţă deosebit de toate părţile componente. Legea cea mai înaltă de viaţă a neamului nostru, legea care îl exprimă ca ceea ce este el în chip propriu, este aceea pe care o trăieşte ca întreg, nu care e proprie vreuneia din părţile lui"...(ibidem). Astfel, „caracteristicile elementelor componente sunt străbătute de un timbru nou, unitar, de timbrul individualităţii noi, care este *românitatea*". (ibidem) Aşadar, „putem spune că legea cea mai înaltă de viaţă a poporului nostru este *românitatea*"., ibidem

„Omul e destinat să se dezvolte ca om, prin comuniunea cu ordinea eternă, până la asemănarea(;) deplină cu această ordine...înaintea lui stă un progres spiritual ale cărui limite nici nu ni le putem închipui”., ibidem, pag. 105

Privitor la această ordine, putem observa două lucruri, şi anume:

a) că „a apărut ca sistem de valori de sine stătătoare numai raţiunii filosofice din timpurile anterioare. Creştinismului, ca şi oricărei alte religii, ele i-au apărut ca atribute şi manifestări ale unei persoane absolute.
Astăzi se apropie de acest punct de vedere şi filosofia.;

b) cu cât ne ridicăm pe scara entităţilor create, cu cât ne apropiem de treapta pe care stă persoana omenească – de singură entitate înzestrată cu putinţa comunicării cu ordinea eternă –, înţelegându-se prin aceasta că şi acea ordine trebuie să aibe un caracter personal, vedem validându-se tot mai mult principiul individualităţii, al deosebirii dintre diferiţii indivizi. Atomii unui element, moleculele unei [uneia şi aceleiaşi] materii sunt strict identice (prezintă identitate deplină între ele n.n.); indivizii unei specii vegetale nu mai prezintă aceiaşi uniformitate, legea de viaţă a speciei e atotputernică. Cam acelaşi lucru se petrece şi în lumea animală. În clasa persoanelor omeneşti însă, individul nu mai e dominat în exclusivitate de instinctele speciei, ci urmează un drum în bună parte ales de sine în chip liber. Drumul acesta e o rezultantă a individualităţii sale libere, dar de o anumită originalitate, şi a ordinii eterne; este rezultanta felului său propriu de relaţie şi de colaborare cu acea ordine.

Relaţia cu ordinea eternă constă în a descifra pretenţiile ei – aceasta e cunoaşterea – şi a răspunde acestor pretenţii, prin realizările de ordin social, moral, politic, artistic, etc. Prin relaţia aceasta se încorporează continuu câte ceva din ordinea eternă în persoana omenească şi în ordinea lumii create, prin mijlocirea acestui instrument, acestui canal, care este personalitatea omenească.

Şi, întrucât nu există [o anumită] persoană omenească, sau [un anumit] grup înrudit de persoane omeneşti – neamuri – prin care să se poată încorpora această ordine în multiplicitatea nesfârşită a aspectelor ei, este dată mulţimea de individualităţi etnice, pentru ca fiecare să încorporeze în sine, după structura şi posibilităţile proprii, într-un anumit fel acea ordine, corespunzător cu [una, respectiv] unul din nenumăratele posibilităţi şi aspecte cuprinse în ea.

Precum fiecare ins creşte în spirit, în însemnătate, prin relaţie pozitivă, prin înaintare spre plenitudine spirituală, cu acea rază a ordinii divine care-i este adecvată fiinţei lui, tot aşa, neamurile, cresc în puteri prin acel fel de comunicare activă cu ordinea eternă care le este proprie lor, care le e indicată, de fiinţa lor originală, ca întreg, care formează legea cea mai înaltă a individualităţii lor etnice.

Din aceasta rezultă că idealul permanent al neamului nostru este creşterea spirituală – aceasta presupune, desigur, şi o bază corespunzătoare de existenţă fizică – printr-un fel de relaţie cu ordinea valorilor eterne, determinat de individualitatea sa etnică, de românism; *printr-o comuniune românească cu Dumnezeu*.

Care este modul românesc de comuniune cu ordinea spirituală transcendentă? Acesta, ne-o spun istoria şi viaţa actuală a poporului nostru, este ortodoxia"., ibidem, pag. 105, 106

„Ortodoxia e har dumnezeiesc, adică prezenţă familiară a lui Iisus printre noi, transfigurându-ne viaţa, adâncindu-i înţelesul, dându-ne răbdare şi curaj în mijlocul neajunsurilor, într-o măsură în care nu ne-ar putea da, dacă ar lipsi Hristos, nici un om, oricât ar pretinde că-l înlocuieşte exact"., Dumitru Stăniloae, *Ortodoxia, lumina lumii şi inima neamului nostru*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 11, 1940. Textul se regăseşte în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 111

Faptele ce însoţesc firul scurgerii timpului atestă că „datorită ortodoxiei neamul nostru n-a fost singur în lunga sa istorie în care n-a avut nici un ajutor de la oameni. Ci a fost cu Iisus Hristos. Şi, ajutat de

El, toate le-a biruit. Au fost, în schimb, alte neamuri, puternic încrezute în oameni ce se dădeau asemenea lui Hristos, care nu şi-au putut menţine existenţa lor ca stat.

Ortodoxia, fiind vedere dreaptă a voii Dumnezeieşti şi a posibilităţilor şi a ţintelor omeneşti, precum şi comunicare neintermediată cu Iisus Hristos – e şi viaţă dreaptă, e şi blândeţe, e şi sfinţenie. Iar când trebuie să fie eroism, e eroismul cel mai dezinteresat, mai curat, mai lipsit de cruzime şi de poftă de stăpânire. Oportunismul şi cinismul politic e străin de sufletul crescut în ortodoxie"., ibidem

„Credinţa creştină e pentru credincios un impuls spre afirmarea comunităţii naţionale, spre iubirea, mai presus de fire, a celor cu care firea l-a aşezat în relaţii fundamentale de viaţă. Creştinismul răzbate în mod necesar spre naţionalism. Mântuirea e desigur o problemă care trebuie să frământe personal pe fiecare om, dar ea nu poate fi dobândită de om printr-o trăire de eu izolat, ea nu se împărtăşeşte omului în asceastă calitate – care e anormală –, ci în calitatea lui de membru al unei comunităţi, iar cea mai firească comunitate este cea naţională"., Dumitru Stăniloae, *Creştinism şi naţionalism*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 40, 1940. Textul se regăseşte în Dumitru Stăniloae, vol.cit., pag. 119

„Apropierea creştinismului de naţiune a fost uşurată şi de filosofia mai nouă, care a descoperit că realitatea cea mai înaltă nu e cea a obiectelor, ci cea omenească, iar aceasta nu se poate găsi normal şi cu posibilităţi de plenitudine, decât în comuniunea dintre persoane. Aceasta e natura, iar creştinismul nu face decât să-şi toarne harul în această natură, ca s-o desăvârşească. Creştinismul e perfecţionarea relaţiei naturale dintre om şi om, desăvârşirea comuniunii, desăvârşirea dragostei, sau legătura desăvârşirii.
De aici nu e decât un pas până la a spune: cea mai naturală dintre relaţii, dintre manifestările necesare naturii, este comunicarea cu cei apropiaţi, care au în toate cazurile fireşti, aceeaşi limbă, aceeaşi istorie, aceleaşi aspiraţii, acelaşi destin. Naţiunile sunt comunităţi de destin, comunităţile cele mai temeinice, mai statornice, înfăşurate prin mai multe fire de legătură, deosebit de profunde, faţă de alte feluri de comunităţi, cu mult mai trecătoare (de durabilitate inferioară n.n.), mai superficiale (de profunzime redusă n.n.). Creştinismul n-a venit să se opună tendinţelor celor mai fireşti de comuniune, concretizărilor celor mai

profunde ale acestor tendinţe, n-a venit să înăbuşe natura, să o facă să caute alte forme de comuniune mai puţin fireşti (cu deficit de organicitate n.n.), ci să intensifice, să înalţe, să desăvârşească formele naturale ale relaţiilor omeneşti.

Comuniunea este chiar o condiţie fundamentală a mântuirii. Nu poţi împlini voia lui Dumnezeu, nu poţi exercita faptele creştineşti, nu poţi afla şi experia pe Dumnezeu chiar, decât în cadrul comuniunii. Aceasta se colorează şi se umple întotdeauna de alt conţinut, după cum credinţele celor ce o întreţin sunt altele. Dar, în afară de ea nu se poate trăi religia. Iar comuniunea cea mai firească, cea mai de temelie, este aceea între membrii aceleiaşi naţiuni. În mod necesar, ea trebuie folosită pentru trăirea în cadrul ei a conţinutului religios. Un creştin e fericit de ţesătura de ocazii ce i-o oferă apartenenţa la comunitatea naţională, pentru a-şi trăi în ea conţinuturile religioase. Întrucât e om legat de un spaţiu, împletit prin limbă, prin istorie, cu un grup naţional, el nu se poate izola de acel grup, pentru a stabili altă comuniune, căci pentru aceasta ar trebui să fugă din ţara unde s-a nascut, unde l-a destinat Dumnezeu să trăiască"., ibidem, pag. 118, 119

„Dumnezeu nu mă va răsplăti pentru modul cum am ştiut să mă desfac de comunitatea firească în care mi-a fost dat să trăiesc, ci după modul în care am afirmat această comuniune, cu voinţa şi cu iubirea mea creştină.

Dumnezeu priveşte pe om nu în izolarea lui, ci ca membru al unei comunităţi mai largi, priveşte propriu-zis comunităţile şi, prin ele, face părtaş pe om de har şi mântuire. Şi întrucât comunităţile cele mai fireşti sunt neamurile, de ce n-am spune că privirea directă a lui Dumnezeu cade pe neamuri, şi numai întrucât inşii fac parte din neamuri, simte fiecare [dintre ei] privirea lui Dumnezeu asupra lui.

În cartea lui Daniil se spune că Dumnezeu pune în cumpănă împărăţia, nu pe ins în parte. Iar la Apocalipsă se vorbeşte de mântuirea neamurilor, nu a inşilor"., ibidem, pag. 119

Iar dacă, aşa cum accentuează Nae Ionescu, „un creştin este, luptă şi cere împlinirea legii lui Dumnezeu"(Nae Ionescu, *Iertarea creştină*, în *Cuvântul*, an III, nr. 624 din 29 noiembrie 1926. Textul se regăseşte în Nae Ionescu, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura *Deisis*, Sibiu, 2003, pag. 114), iar aceasta cere ca fiecare fiinţă umană să evolueze spiritual prin simbioză cu comunitatea naţională de iubire din care face parte, înţelegem că, între direcţiile majore ale activismului nostru personal, trebuie să

includem, permanent şi pregnant, apărarea naţionalităţii noastre româneşti. În acest sens, să ne fie mereu viu în conştiinţă că pentru păstrarea, neştirbită, a fiinţei naţionale, avem, fiecare dintre noi, deplina îndreptăţire şi sfânta obligaţie de a folosi, în situaţie de necesitate – adică după ce, fără succes, am întrebuinţat toate mijloacele paşnice – chiar violenţa fizică.

Aceasta deoarece, exemplifică acelaşi Nae Ionescu: „Ştim că batjocorit, scuipat, pălmuit şi spânzurat (pironit n.n.) pe cruce, Hristos a gemut îndurător: *Iartă-le lor Doamne, că nu ştiu ce fac!* Dar tot Hristos, îndurătorul a toate, e cel care a luat biciul şi a gonit pe zarafii şi [pe] negustorii care spurcau casa Domnului. De ce se uită aşa uşor lucrurile acestea? De ce nu ne dăm seama că blasfemăm şi batjocorim tocmai ce e mai cutremurător de sublim în creştinism, atunci când bagatelizăm iertarea creştină, făcând din ea o muşama cu care să acoperim păcatele ce se fac împotriva *legii*?...*De-ţi va greşi aproapele tău nu de şapte ori, dar* (ci n.n.) *de şapte zeci de ori câte şapte, iartă-l pre el*' (ibidem)... Iertarea în domeniul relativ al personalului e la locul ei: iertarea greşiţilor noştri echivalează cu indiferenţa faţă de răul care ni se face, pentru că acest rău noi nu-l simţim, [adică] nu trebuie să-l simţim. Aşa fiind, iertarea nu e un principiu de morală, ci o metodă terapeutică pentru prelucrarea noastră personală. Dar, atunci, iertare pentru păcatele împotriva *legii* nu există pentru noi; ea nu stă în mâna noastră, ci în mâna lui Dumnezeu; singur poate Dumnezeu să ierte. Noi nu! Ar fi prea mare îndrăzneala şi orgoliul acesta ne-ar pierde. Încetaţi deci, mieluşei ai lui Dumnezeu, cu risipa de generozitate"., ibidem

„Cu aceeaşi credinţă în Dumnezeu – circumstanţiază Ion Coja –, legionarii au mers şi ei după pilda cristică, a Celui ce a propovăduit învăţătura iubirii împinsă până la gestul paradoxal de a-i oferi celui ce te-a pălmuit o dată şi celălalt obraz!

Numai că acelaşi Iisus ne-a învăţat că sunt momente când trebuie să mai pui mâna şi pe biciul pedepsitor, nu pentru a te apăra pe tine, fiinţă trecătoare, individ sortit unei existenţe efemere, ci ca să te pui stavilă când celălalt atentează la veşnicia neamului tău, la integritatea comunităţii în care te-ai născut şi care ţi-a dat identitate în faţa lui Dumnezeu! Ca să-i aperi pe ai tăi!...

Da, întorci şi celălalt obraz, dar numai dacă e vorba strict de obrazul tău, ca ins, ca persoană. Dar când cineva loveşte în obrazul

neamului tău, atunci şi Iisus şi Moise, şi oricine, toţi te învaţă la fel: să fii necruţător!
Sub această boltă de semnificaţii se înscrie gestul nicadorilor şi, în mare, toate violenţele comise de legionari!”, Ion Coja, *Nicadorii*, în *Săpămâna românească*, An II, nr. 51, 16-22 noiembrie 2006, pag. 24

„Căci legionarii aşa s-au simţit şi aşa au şi fost atunci când au ridicat braţul pedepsitor: în legitimă apărare. Dar nu în apărarea propriei persoane, ci în apărarea Neamului!”, ibidem

„«Salvarea Ţării, a Neamului, este legea mai presus de toate legile: suprema lex».

Nicadorii nu au încălcat această lege ci, dimpotrivă, i s-au supus fără preget!”, ibidem

„Această lege o nesocotise I.G. Duca, iar codul penal şi practica judiciară îl lăsau nepedepsit pe infractor. Pe I.G. Duca şi pe alţii care ştiau bine că săvârşiseră mari ticăloşii pentru care nu aveau însă niciodată să plătească în faţa instanţelor atât de corupte ale României interbelice. Dar iată că apare o instanţă nouă, insensibilă la subtilităţile avocăţeşti şi la forţa banului de a corupe pe oricine. O instanţă care face, din interesul naţional, principiul suprem al justiţiei! O instanţă care nu confundă justiţia cu legalitatea! Care nu recunoaşte legile măsluite, gândite pentru folosul marilor vânzători de Ţară!
Această justiţie a acţionat prima oară prin nicadori şi apariţia ei e uşor de imaginat ce reacţie a stârnit în clasa politică a profitorilor de pe urma celor prea buni şi prea blânzi, şi uşor de prostit nu pentru că ar fi proşti, ci pentru că sunt capabili să vadă, chiar şi-n ticăloşia şi nedreptatea cea mai mare, voia Domnului.

Facă-se!”, ibidem

„Nicadorii(;), au găsit cum să dea peste cap întregul sistem de apărare pe care şi l-au creat, prin minciună şi înşelătorie adversarii lor, sistem de apărare care a transformat democraţia , ca sistem politic, şi justiţia, ca instituţie, (;)în prestatori de servicii pentru caracatiţa mondială a corupţiei, infiltrată până la cel mai mărunt funţionar de stat”., ibidem

Aidoma, adică predându-se Poliţiei *din proprie iniţiativă* – *deşi ar fi putut lesne să fugă cu succes* şi, de asemenea, cu toate că *ştiau exact ce cumplite consecinţe,* **inclusiv cazne de felul acelora prin care *Inchiziţia* îngrozise Spania** *cu jumătate de mileniu în urmă*,

vor avea să suporte (vezi pe larg şi, fireşte, nelimitativ: Ion Coja, art.cit., integral, sau Redacţia Obiectiv Legionar, *Comentarii* la articolul Mr. Ion T. Ciobanu, *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, făcute în *Obiectiv Legionar*, nr. 38-39, Septembrie-Octombrie 2006, pag. 6 [O.L. 38-39]) –, au procedat şi legionarii care, în septembrie 1939, l-au «executat» pe Armand Călinescu, prim-ministrul asasin, care avea pe conştiinţă viaţa (şi tinereţea) Căpitanului, a nicadorilor şi a decemvirilor, ucişi prin strangulare de gardienii care îi păzeau"., Ion Coja, art.cit., pag. 24

„Imediat după atentat echipa Miti Dumitrescu s-a deplasat în str. General Berthelot"(Şerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.II, Editura *Crater*, Bucureşti, 1996, pag. 145) şi, îşi aminteşte Paul Ştiubei («la data aceea în 1939(;) inginerul şef al aparatelor din Radiodifuziune», cf. Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 43), a intrat în localul Radiodifuziunii trăgând în tavan mai multe focuri de revolver. Aceasta pentru a intimida şi paraliza presupusa gardă militară de pază. Spre stupefacţia istoriei această instituţie a Radiodifuziunii nu avea pază militară şi avea numai doi portari, salariaţi proprii, care controlau intrarea.

Echipa Miti Dumitrescu s-a dus direct în sala de înregistrare şi difuziune unde cânta orchestra Radio(;). Miti Dumitrescu a luat microfonul din faţa orchestrei şi a pronunţat următorul mesaj către Naţiune şi Istorie:

«Astăzi 21 septembrie 1939 ora $14^{\underline{30}}$ primul ministru Armand Călinescu a fost executat de o echipă legionară de sacrificiu care a făcut justiţie pentru asasinarea lui Corneliu Z. Codreanu la 30 noiembrie 1938».

Salariaţii Radiodifuziunii au întrerupt difuzarea la jumătatea mesajului şi astfel publicul ascultător n-a recepţionat justificarea atentatului.

Odată cu exprimarea mesajului, echipa Miti Dumitrescu a depus pe podea revolverele şi a ridicat spre tavan ambele mâini.

Aceasta cu semnificaţie de predare către autorităţile de stat. Până să vină poliţia spre a-i aresta(;), directorul general al Radiodifuziunii(;) s-a repezit asupra lui Miti Dumitrescu şi i-a tras două palme. Miti Dumitrescu nu a ripostat şi a rămas mai departe imobil cu mâinile ridicate spre tavan.

Poliţia a venit în frunte cu generalul Gavrilă Marinescu şi i-a luat pe legionari"., Paul Ştiubei, *Mărturisire făcută în calitate de pacient doctorului*

Şerban Milcoveanu, redată în Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 43, 44

„Lui Miti Dumitrescu i s-au rupt ambele braţe, iar limba i-a fost scoasă din gură cu un cârlig"., Redacția Obiectiv legionar, *Comentarii*le amintite, extras

Fiecare dintre cei nouă membri ai echipei de sacrificiu, după ce a fost „torturat timp de 8 ore într-un mod înfiorător"(XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L. 38-39], pag. 69, Ediția I-a, Colecția *Omul Nou*, Salzburg, 1953), a fost „legat şi împuşcat fără judecată"., ibidem

Apoi, tot Poliţia, „le-a depus cadavrele chiar la locul atentatului, strada Ştirbei Vodă la întretăierea cu bulevardul Ardealului"., Şerban Milcoveanu, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 44

„Încă o informaţie.

La acea dată era mare caniculă în Bucureşti.

Prefectura Poliţiei Capitalei a montat în jurul cadavrelor mai multe tribune pentru ca publicul să [le] vizioneze descompunerea(;).

La faţa locului au venit membrii Guvernului şi alte somităţi ale clasei conducătoare.

În «Jurnalul» care a rulat la cinematografele din acea epocă s-a putut vedea [,spre pildă,] cum(;) ministrul educaţiei naţionale profesorul Petre Andrei scuipă cadavrele în chip de ură şi pedeapsă post mortem"., ibidem, pag. 45

De asemenea, „(;) şcolile au venit să le scuipe şi să le blesteme"., Şerban Milcoveanu, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol.I, pag. 146

„Nu se ştie ce s-a întâmplat [apoi] cu cadavrele(;). După toate probabilităţile au fost incinerate la Crematoriul Cenuşa şi ce a rezultat a fost azvârlit la gunoi"., idem, *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, pag. 45

Din cadrul aceloraşi sinistre represalii, fac parte şi „masacrele mişeleşti din noaptea de 21-22 septembrie 1939. Noul guvern constituit sub preşedenţia gen[eralului] Argeşanu, având pe gen[eralul] Gavril[ă] Marinescu ca Ministru de Interne, a ordonat uciderea tuturor fruntaşilor legionari din lagăre şi închisori, precum şi a câte 3-5 legionari din fiecare judeţ.

Astfel, au fost asasinaţi grupul de la închisoarea Râmnicu-Sărat în frunte cu ing. Gh. Clime, care a fost(;) torturat în mod înfiorător; 44 în lagărul de la Miercurea Ciuc; 31 în lagărul de la Vaslui; 7 la Spitalul

Militar din Braşov; 10 în Bucureşti; 147 în restul ţării. În total, 252 de legionari"., XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L. 38-39], pag. 70

De asemenea, pe 22 septembrie „Victor Dragomirescu este ridicat de la Spitalul închisorii Văcăreşti, sugrumat în maşină şi dus la crematoriu unde, încă dând semne de viaţă, a fost ars de viu"., ibidem

Omisesem, mai sus, să-ţi precizez motivul asasinării lui I.G. Duca. El, în calitatea sa de prim-ministru, semnase, în 1933, un angajament internaţional pentru încetăţenirea în ţară a 300.000 de evrei (vezi detalii în Ion Coja, art.cit, pag. 22). Şi-aceasta când, „în luna decembrie 1933, vreme de pace, nu existau nicăieri [în lume] persecuţii antievreieşti"(ibidem, pag. 22) ; „iar adăugaţi la ceilalţi aflaţi deja în România, unii cu forme legale, alţii clandestini, evreii din România ar fi ajuns să depăşească un milion şi jumătate, devenind, practic, cea mai numeroasă minoritate etnică din România"., ibidem

Dar „de ce să se producă un asemenea exod, din Polonia în România, un exod de dimensiuni superioare celui biblic?! Explicaţii oficiale nu s-au dat, dar chiar şi dacă ar fi existat aceste justificări, cine ar fi împiedicat apariţia altor explicaţii, a altor «scenarii»?
Un astfel de scenariu, care a circulat mult în perioada interbelică, este acela potrivit căruia comunitatea evreiască, preocupată(;) în mod firesc, de constituirea unui stat Israel, cu un teritoriu propriu, ar fi vizat, ca teritoriu al acestui stat, o parte din teritoriul românesc!"., ibidem

„La acea dată, în 1933, acest plan al cărui susţinător tenace fusese vestitul ministru [de interne al Franţei](;) Adolphe Crémieux (1796-1880), avea o vechime de aproape un secol! Aşa se explică, susţin unii, presiunile făcute asupra României şi la Conferinţa internaţională de la Berlin (1878), şi la Paris (după primul război mondial), pentru ca România să accepte încetăţenirea necondiţionată a oricărui evreu care ar fi vrut să se stabilească în România. Deja însă, pe căi legale sau altminteri, în România de după 1830, s-au scurs importante efective umane evreieşti, din Rusia şi Polonia îndeosebi, al căror număr ameninţa să pună în cumpănă caracterul românesc al unor importante suprafeţe din teritoriul naţional. Oraşele moldoveneşti, în frunte cu Iaşii, erau deja locuite cam toate de o populaţie majoritar evreiască.

Cum pica în acest context intrarea în ţară a încă 300.000 de evrei, e uşor să ne imaginăm! Din păcate singurii care au reacţionat

(iar reacţia lor nu a imaginat cea mai fericită soluţie) au fost legionarii. Celelalte formaţiuni politice nu au avut nimic de obiectat. Din partea legionarilor, generalul Cantacuzino-Grănicerul i-a făcut o vizită prim-ministrului acasă şi, în virtutea faptului că se cunoşteau şi se preţuiau dintotdeauna, (;)l-a avertizat: «Ghiţă, să ştii că dacă semnezi intrarea în ţară a 300.000 de evrei, băieţii (adică legionarii – n. I.Coja.) te împuşcă!»
Generalul, aşadar, nu s-a plâns de nedreptatea care li se făcea legionarilor prin desfiinţarea partidului lor, împiedicându-i să se prezinte la alegerile de peste câteva zile. Ci i-a făcut lui Duca o cerere pe care ar fi trebuit s-o susţină şi celelalte partide, căci intrarea a 300.000 de alogeni, indiferent de naţionalitatea acestora, era o măsură inacceptabilă în numele celor mai elementare interese naţionale"., ibidem

„Sora lui I.G. Duca(;) a reprodus cuvintele pe care le-a rostit I.G. Duca, întors acasă, după ce a semnat pentru încetăţenirea celor 300.000 de evrei: «Mi-am semnat condamnarea la moarte!»

E cumplit şi naşte o mulţime de întrebări faptul că I.G. Duca a semnat acea convenţie (sau ce-o fi fost), ştiind bine ce i se va întâmpla şi, mai ales, ştiind bine cât rău aduce astfel Ţării şi Neamului său. De ce a semnat I.G. Duca? Singurul răspuns plauzibil rămâne acela că I.G. Duca îşi asumase anumite obligaţii de supunere şi ascultare necondiţionată, pe care nu era chip să le încalce"..., ibidem

Oricum, „asasinatul politic nu a fost inventat de legionari! Dar este evident că legionarii sunt acuzaţi pentru aceste asasinate cu o insistenţă şi cu o strategie a dezinformării atât de bine pusă la punct încât trebuie să ne întrebăm ce anume supără în mod specific şi pe cine în faptul că legionarii, pe parcursul a(;) 20 de ani(;) săvârşiseră câteva asasinate (Manciu, Duca, Stelescu, Armand Călinescu şi...cam «atât»), iar împotriva lor autorităţile, subliniez: autorităţile, ocolind legea, încălcând-o chiar, uciseseră cu de la sine voie, a regelui şi a zbirilor poliţiei şi din guvern, peste 300 (trei sute) de tineri care, ca persoană, ca individ, nu săvârşiseră nici o infracţiune, nici o fărădelege.

Se uită lucrul acesta sau este complet necunoscut de cei care îi consideră mai departe pe legionari nişte asasini prin excelenţă, adică prin mentalitate şi prin program politic.

Mai sunt oare legionarii, la acest «scor» atât de categoric, 300-4, mai sunt ei asasinii sângeroşi şi bezmetici pe care ni-i prezintă fel de fel de istorici şi publicişti care uită cu consecvenţa cea mai stranie să amintească circumstanţele(;) în care aceştia s-au simţit obligaţi să recurgă la forma supremă de apărare?!", ibidem, pag. 24

Nu cumva, precum avertizează Şerban Suru, „poate(;) cei din fruntea ţării nu vor să se cunoască istoria reală, căci, de-abia atunci oamenii de rând se vor putea proteja împotriva repetării istoriei şi, o asemenea posibilitate, conducătorii noştri nu o agreează căci poate au de gând să «repete» istoria, luând exemple din trecut atunci când se vor afla la ananghie. Să nu uităm că pentru Ion Iliescu a fost la modă în anul 1990 să dea vina pe legionari şi să spună că împotriva regimului neocomunist de atunci, manifestaţiile populare au fost de tip «legionar» - în sensul rău al cuvântului"., Şerban Suru, *Adresă către autorităţi...*, în *Obiectiv Legionar*, nr.38-39, Septembrie-Octombrie 2006, pag. 1, [O.L. 38-39]

Să nu uităm, vorba lui Ion Coja, că, „ce trăim noi azi seamănă destul de bine cu ce se întâmpla în România anilor '30. Numai că atunci era mai evident pericolul din afară, al dezagregării României Mari. Acest pericol nu aş zice că azi este mai mic, sau că nu există! Dimpotrivă! Este poate mai mare ca-n anii '30, dar este mult mai discret, mai bine disimulat sub felurite lozinci şi structuri europenizante, uzând de arme mai eficiente decât cele aflate în dotarea armatelor, cum ar fi arma financiară sau arma psihologică"., Ion Coja, art.cit., pag. 23

Apropo, întreabă retoric Nicador Zelea Codreanu: „**Care erau atunci [,în anii '30,] duşmanii declaraţi ai Legiunii şi implicit ai prosperităţii României şi ai românilor?**

Politicianismul, corupţia, spolierea bogăţiilor ţării *şi pauperizarea majorităţii zdrobitoare a românilor*, **asaltul economic al străinilor**, cumpărând totul pe nimic, înrobind bietul român pe salarii de supravieţuire, despădurirea munţilor României în folosul unor venetici, transformarea românilor într-un popor de bolnavi datorită mizeriei creatoare de boli sociale şi a asistenţei sociale de două parale!

Atenţie, vi se pare cunoscut?(;) Ce vi se poate părea depăşit?", Nicador Zelea Codreanu, *Despre nişte reformatori*, în *Cuvântul Legionar*, An III, nr.36, august 2006, pag. 3

concentrează în asemenea reacții pur exterioare de natură epidermică. *Revoluția legionară lucrează în substratul imponderabil al sufletului, acolo unde reacțiile sunt în mare parte de natură afectivă, dar amestecate cu efort reflexiv*"[85].

Şi deşi „*ca în orice revoluție, se încearcă o schimbare radicală socială(;), masele nu mai sunt îndemnate să meargă la acte şi gesturi necontrolate, nu mai sunt îndopate cu lozinci purtătoare de ură, nu mai sunt dirijate spre dezlipirea sufletească de națiunea din care fac parte*"[86]. Iar „concepția legionară depăşeşte scopul imediat al unei reuşite concrete de înlăturare a unei clase sociale prin alta"[87], revoluția întemeiată pe ea luând „*în considerație viitorul întregii națiuni, armonia şi bunăstarea socială a tuturor claselor*"[88]. „Nu se preconizează violența, nu se urmăreşte distrugerea utilului experimentat, nu se insinuează desprinderea individului de contextul național,

---

Dacă nimic, are cuvântul Şerban Suru:

> „[–] Terorismul de stat este cel mai înfiorător, cel mai distrugător tip de terorism, căci cetăţenii sunt la discreţia forţelor Statului, forţe care în loc să îi apere, îi torturează şi îi ucid"(Şerban Suru, *Invitație la Conferința cu titlul «70 de ani de terorism în România modernă - începutul...»*, ținută la Sala Dalles din Bd. Nicolae Bălcescu, nr. 18, sector 1, Bucureşti, în data de 20.09.2006, între orele 18-20. Textul se regăseşte în [O.L. 38-39], pag. 2), „practicând teroarea de stat ca metodă de anihilare a adversarilor politici şi de supunere totală a populaţiei"., ibidem

Ciulesc urechea...

[85] Faust Brădescu, op.cit., pag. 54

[86] ibidem, pag. 55

[87] ibidem

[88] ibidem

nu se propovăduieşte fericirea şi bunăstarea prin desprinderea de Dumnezeu[89]"[90].

Aşa se explică de ce nici „după [mai mult de] trei sferturi de secol, spaima duşmanilor în fața invincibilității spirituale a edificiului legionar nu a încetat: s-a transmis copiilor şi nepoților, asemeni unei moşteniri, astfel încât devine relativ simplu să identifici un duşman al neamului românesc sau un arivist (grabă şi zel suspect în a denatura şi stigmatiza legionarismul). Deşi numărul legionarilor actuali este infim, deşi tineretul de azi prezintă certitudinea că nu poate urma calea elitei interbelice, deşi literatura «verde» constituie o raritate, corul denigrărilor nu încetează. Dar pentru legionari «nu există înfrângere şi dezarmare, căci forța ale cărei unelte vrem noi să fim e etern invincibilă»(Ion Moța – La Icoană, 1927) şi «Chiar dacă a căzut Căpitanul, a rămas metoda!»"[91]. „Armatele cele mai eficace din lume sunt semințele"[92].

„Corneliu Codreanu n-a pus problema României imediate, a României moderne sau contemporane. Era mult prea puțin. Nu s-ar fi potrivit nici dimensiunii viziunii sale, şi nici aşteptărilor noastre. El a pus problema în termeni ultimi, în totalitatea devenirii naționale. El n-a vrut să îndrepte mizeria aproximativă a condiției noastre, ci *să*

---

[89] „Revoluţia legionară are loc *în timp*, printr-o gândire ce ia în consideraţie stabilirea unei armonii generale şi a centrului de realizare în sufletul individului, iar nu în izbucnirea unei răzvrătiri sângeroase"., ibidem, pag. 60

[90] ibidem

[91] Nicoleta Codrin, *Cuvânt înainte* la volumul Constantin Papanace, *Stilul legionar de luptă. Concepția tactică a Căpitanului*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2004, pag. 15

[92] Lucian Blaga, *Carnețelul negru*, în volumul Lucian Blaga, *Aforisme*, Text stabilit şi îngrijit de Monica Manu, Editura *Humanitas*, Bucureşti, 2001, pag. 279

introducă Absolutul în respirația zilnică a României. Nu o revoluție a momentului istoric, ci una a istoriei"[93].

În legionarism, „ideea de bază a revoluționării existenței umane nu este nici libertatea şi, în nici un caz autoritatea. «Mişcarea Legionară nu se întemeiază [în] exclusiv[itate] nici pe principiul autorității, nici pe cel al libertății. Ea îşi are temeliile înfipte în principiul dragostei. În el îşi au rădăcinile atât autoritatea, cât şi libertatea»(Corneliu Zelea Codreanu, Legiunea pentru supraviețuirea ființei naționale, pag. 59).

Este vorba despre aceeaşi dragoste propovăduită de primii creştini, este dragostea dintre Christos şi apostoli. Dragostea legionară nu este destinată unor anumiți oameni dintr-un spațiu şi timp dat, ea este destinată întregului neam românesc"[94].

Aceasta explică de ce „în timp ce toate revoluțiile sunt politice, revoluția legionară este spirituală şi creştină.

În timp ce toate revoluțiile contemporane au ca scop cucerirea puterii de către o clasă socială sau de către un om, revoluția legionară are drept țintă supremă: mântuirea neamului, împăcarea neamului românesc cu Dumnezeu(;)"[95].

„De aceea sensul Mişcării Legionare se deosebeşte de tot ce s-a făcut până astăzi în istorie"[96]: „niciodată cuvântul Mântuitorului n-a fost înțeles ca o revoluție a forțelor sufleteşti împotriva păcatelor şi a slăbiciunilor

---

93 Emil Cioran, *Profilul interior al Căpitanului*, în *Glasul strămoşesc*, Sibiu, anul VI, nr. 10 din 25 decembrie 1940. Textul se regăseşte în culegerea , *Mişcarea Legionară în texte originale şi imagini*, Editura *Lucman*, Bucureşti, f.a., pag. 177 [M.L.T.O.I.]

94 Cezarina Bărzoi, *Charisma lui Corneliu Zelea Codreanu. Perspectivă legionară, IV*, în *Permanențe*, anul VII, nr. 11-12, noiembrie-decembrie 2004, pag. 19

95 Mircea Eliade, *De ce cred în biruința Mişcării Legionare*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 244 din 17 decembrie 1937. Textul se regăseşte în culegerea , *«Dosarul» Mircea Eliade*, vol. V, (1936-1944), *Jos farsa!*, partea a doua, Cuvânt înainte şi culegere de texte de Mircea Handoca, Editura *Curtea Veche*, Bucureşti, 2001, pag. 251 [D.M.E.-J.F.p.II]

96 ibidem, pag. 251, 252

cărnii”[97]. „O revoluție spirituală care luptă în primul rând împotriva păcatului şi nevredniciei”[98]. O revoluție a cărei biruință „va crea un om nou”[99], „născut dintr-un desăvârşit primat al spiritului împotriva temporalului, dintr-o biruință a duhului împotriva cărnii”[100].

„Legionarul nu mai trăieşte la întâmplare. Viața lui are un sens precis şi major: revoluția creştină, mântuirea neamului românesc”[101].

„Stilul de viață legionar înlătură tot ceea ce este inutil, exterior, ornamental, înlătură tot ceea ce a creat strâmb şi împovărător o mentalitate şi o simțire îmbătrânită, stilul legionar înlătură tot ceea ce astăzi, ca şi-n alte epoci asemănătoare, sub pretenție de civilizație şi rafinament, desfigurează chipul omului şi îl îndepărtează de natura sa proprie.

Dar ce înseamnă simplitate legionară? Înseamnă trăirea adevărată: omul în legile omeniei sale. Simplitatea legionară înseamnă linie dreaptă, înseamnă adâncime, înseamnă asceză[102]. Ea decurge dintr-o adevărată trăire în spirit”[103].

---

[97] ibidem, pag. 251
[98] ibidem
[99] ibidem, pag. 252
[100] ibidem
[101] Mircea Eliade, *Noua aristocrație legionară*, în *Vremea*, anul IX, nr. 522 din 23 ianuarie 1938. Textul se regăseşte în [D.M.E.-J.F.p.II], pag. 259

[102] Înseamnă-n-trun cuvânt CREDINŢĂ. „Credinţă şi(;) jertfă”.,Traian Herseni, *Prefață* la volumul Traian Herseni, *Mişcarea Legionară şi muncitorimea*, Editura *Mişcării Legionare*, Bucureşti, 1940, pag. 3

Nu-ntâmplător „Mişcarea Legionară are *credinţe*, nu *programe*. Deosebirea e ca între cer şi pământ. *Programul* e ceva din afară, făcut anume să câştige *partizani*. El se aseamănă cu râma din undiţa pescarului. Cu cât e mai grasă râma, cu atât mai repede se prinde peştele şi, se înţelege, cu atât mai bine îi merge pescarului. Cu alte cuvinte: cu cât e mai darnic programul, cu atât se lasă mai repede

păcălit alegătorul şi, se înţelege, cu atât mai bine le merge partidelor. Spus pe faţă: programul e făcut de cei «deştepţi» sau «şmecheri» ca să amăgească pe cei «proşti» în alegeri". (Traian Herseni, *Cuvânt înainte* la volumul Traian Herseni, *Mişcarea Legionară şi ţărănimea*, Ediția a II-a, Editura *Mişcării Legionare*, Bucureşti, 1940, pag. 3) E simptomatic că în „compoziţia comitetelor executive, centrale şi judeţene ale partidelor politice, din care se recrutează miniştrii şi prefecţii guvernelor şi deputaţii"(Traian Brăileanu, *Politica*, Editura, *Albatros*, Bucureşti, 2003, pag. 315. Ediția a I-a, Tipografia *Mitropolitul Silvestru*, Cernăuți, 1928), „predomină tipul intelectualului nemulţumit cu leafa sa sau a[l] avocatului care speră să-şi sporească clientela şi să învârtească afaceri mai bune devenind prefect sau deputat"., ibidem
După ce trec alegerile, partidele şi-au ajuns scopul şi nu le mai pasă de nimic. Căci politicianul «deştept» ştie că până la alegerile viitoare «prostul» uită, iar el are vreme să-şi schimbe dacă nu *năravul*, cel puţin... *programul*.(Traian Herseni, *Mişcarea Legionară şi ţărănimea*, pag. 3) „«Programele sunt *vorbe»"*., ibidem, pag. 3, 4

„*Credinţele* sunt cu totul altceva. Ele isvorăsc dinlăuntru, din inima şi sufletul omului. Cu un program de care nu te ţii, îţi baţi joc de alţii, cu o credinţă pe care o trădezi, îţi baţi joc de *Dumnezeu*, de *sufletul* şi *omenia ta*. De aceea credinţele nu se pot schimba de pe o zi pe alta şi nici nu au preţ decât dacă sunt înfăptuite. Programele sunt făcute de oameni şi schimbate după oameni. Credinţele dimpotrivă schimbă ele pe oameni şi-i ridică prin frumuseţea şi adevărul lor până la ele. Care din politicieni trăieşte după programul partidului? Care e gata să moară pentru acest program? Legionarii însă trăiesc după credinţele lor şi sunt gata să-şi de viaţa pentru ele. *Moţa şi Marin,* ca să nu-i amintim decât pe ei, *au murit întru credinţa lor legionară*. Din pricina aceasta credinţele nici nu au rostul să aducă partizani, ele strâng numai în jurul aceluiaşi steag pe cei care sunt în stare să trăiască şi să moară pentru ele. Mişcarea Legionară are *credincioşi*, nu partizani. Din ea fac parte cei care jertfesc *totul pentru ţară*, adică pentru mântuirea şi înălţarea neamului românesc. În rândurile ei nu intră cei care cer, cei care umblă după câştig, cei care fug de muncă şi nu se ruşinează să cerşească, ci numai cei care dau, cei care se păgubesc pe ei *pentru mărirea neamului*.(ibidem, pag. 4) Pe scurt, „*Mişcarea Legionară nu promite şi nu oferă nimănui nimic. Ea constituie o organizaţie în care cel care intră dă totul şi nu cere în schimb nimic*"., idem, pref.cit., pag. 3

„*Căpitanul* Legiunii n-a spus niciodată: «veniţi fraţilor cu mine, că vă dau marea cu sarea şi cerul cu paserile» cum au spus(;) toţi conducătorii de partide din România, ci spune: «*eu am luat în spate crucea suferintelor româneşti şi urc drumul care prin jertfă ne duce la biruinţă; - cine se crede în stare să îndure toate chinurile acestea să vină cu mine*». Iar când a fost întrebat de program, Căpitanul a răspuns: «*Să dăm tot ce avem pentru neamul nostru, luptând din toate puterile împotriva tuturor acelora ce-l fură, exploatează şi dezonorează, ameninţându-i existenţa*» (25 Oct. 1936). De aceea în jurul său n-au ce căuta lichelele, n-au ce căuta neoamenii. Chiar dacă vreunul dintre aceştia îndrăzneşte să se apropie, fuge îndată ce dă de greu, «fuge ca dracul de tămâie»"., ibidem, pag. 5

De aceea, „în Legiune nimeni nu se uită dacă eşti sărac, dacă ai haine roase, dacă eşti simplu muncitor cu ziua sau eşti mare bogătaş. Aici nu se pune preţ decât pe *credinţă*, pe *jertfa* adusă, pe *dragostea de neam* şi pe *omenie*"., idem, *Mişcarea Legionară şi ţărănimea*, pag. 17

De aceea „fruntaşii legionari nu se aleg după avere sau după oamenii pe care îi atrag în partid, ci după *curăţenia sufletului*, după *puterea lor de dragoste,* de *credinţă* şi de *jertfă* "., ibidem

De-aceea, „legionarismul încurajează şi se întemeiază pe libertate. Vii în legionarism pentru că eşti *liber*, pentru că te-ai hotărât să depăşeşti cercurile de fier ale determinismului biologic (frica de moarte, de suferinţă, etc.) şi ale determinismului economic (frica de a rămâne pe drumuri). Cel dintâi gest al legionarului este un gest de totală libertate: el îndrăzneşte să se rupă de toate lanţurile robiei sale spirituale, biologice şi economice. Nici un determinism exterior nu-l mai poate influenţa. În clipa când s-a hotărât să fie *liber*, toate spaimele şi toate complexele de inferioritate dispar ca prin farmec. Cel care intră în Legiune, îmbracă pentru totdeauna cămaşa morţii. Asta înseamnă: legionarul se simte atât de liber, încât nici moartea nu-l mai înspăimântă". (Mircea Eliade, *Libertate*, în *Iconar*, Cernăuţi, an III, 1937 nr. 5. Textul se regăseşte în volumul, Mircea Eliade, *Textele «legionare» şi despre «românism»*, Editura *Dacia*, Cluj-Napoca, 2001, pag. 68) „«Cel care ştie să moară nu va fi rob niciodată». Şi nu e vorba numai de robia etnică sau politică, ci, în primul rând, de robia spirituală. Dacă eşti gata să mori, nu te mai poate robi nici o *frică*, nici o slăbiciune, nici o timiditate. Împăcându-te cu gândul morţii, atingi cea mai totală libertate care îi este îngăduită omului pe pământ"., ibidem

„Legiunea nu luptă contra cuiva, luptă pentru ceva: pentru valorile spirituale”[104]. Iar legionarii „nu merg pe drumul lor, ci pe drumul nației, care e al mântuirii pentru că pe el străjuieşte Dumnezeu”[105].

„«Ori învingem ori murim» nu e numai un refren de cântec legionar, ci însuşi principiul acestei mişcări care, în afară de aceea a lui Avram Iancu, este singura cu adevărat revoluționară în istoria noastră”[106].

„Astfel toți cei care vor «învierea» neamului românesc, trebuie să vrea totodată revoluția legionară permanentă”[107].

„«Garda de Fier» este ultima rezervă aruncată în luptă de voința de a nu muri a neamului”[108].

Iar dacă, „e adevărat, pot fi şi dintre legionari unii care să fi rămas la mentalitatea politică sau la cea haiducească”(Constantin Noica, *Limpeziri pentru o Românie legionară*, în *Buna Vestire*, anul IV, seria a II-a, nr. 29 din 11 octombrie 1940. Conferință ținută la Radio în seara de 5 octombrie 1940, apud site-ul Fundației *George Manu*): „ei sunt întârziaţii Mişcării sau(;) structural inapţi de a progresa o dată cu ea. De aceea nu judecaţi Mişcarea după cei care nu stau decât la periferia ei, ci după cei buni, care năzuiesc să fie încă şi mai buni, şi stau ca atare în inima ei. Dacă veţi spune: «Am văzut un legionar făcând cutare acţiune nevrednică», nu veţi înţelege ce este de înţeles. Când însă veţi vedea – şi-l puteţi vedea – un legionar care încă nu e mulţumit cu sine, atunci veţi fi văzut ceva din Legiunea însăşi. Veţi fi văzut umbra lui Corneliu Codreanu şi a lui Moţa; lumina lui Corneliu Codreanu şi a lui Moţa”., ibidem

[103] Ernest Bernea, *Stil legionar*, Tipografia *Bucovina*, I.E. Torouțiu, Bucureşti, 1937; reeditare Salzburg, Colecția *Omul Nou*, 1953 [S.L.], apud site-ul Fundației *George Manu.*

[104] Constantin Noica, *Limpeziri pentru o Românie legionară,* apud site-ul Fundației *George Manu*

[105] Nae Ionescu, *Sub semnul Arhanghelului*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 100 din 27 iunie 1937, apud site-ul Fundației *George Manu.*

[106] Nichifor Crainic, *Revoluția legionară*, apud site-ul Fundației *George Manu*

[107] ibidem

[108] ibidem

Ea diferă esențial atât de fascism cât şi de național-socialism; cărora, totdeodată, le este net superioară. „Deosebirea dintre fascism şi național-socialism [,pe de o parte,] şi Mişcarea Legionară [,pe de cealaltă,] este aspectul fundamental religios al Mişcării Legionare, religios creştin, ceea ce nu era cazul nici la fascişti, nici la național-socialişti. Erau laicizați şi fasciştii şi național-socialiştii”[109]., ibidem

„Stilul legionar este stilul românesc de a fi, este stilul de viață al acestui neam care are un pământ al său, un cer şi un Dumnezeu al său, care are un destin propriu în istoria neamurilor. El va învinge ca ceva firesc, în lupta ce se dă astăzi între cele două lumi”[110].

---

[109] Spre pildă: „Într-o întrunire, Mussolini s-a uitat la ceas şi a spus «Îi dau ultimatum lui Dumnezeu ca în câteva minute să mă trăznească dacă există!» Şi-apoi s-a uitat [iar] la ceas. Au trecut minutele şi a demonstrat că Dumnezeu nu există”., Petre Țuțea, *Mussolini s-a uitat la ceas şi i-a dat ultimatum lui Dumnezeu*, în *Cuvântul*, numerele 115, 116, 117, 118, 13 decembrie 1990, interviu realizat de Horia Salcă. Textul se regăseşte în [C.Z.C.E.S.], pag. 270

Iar Hitler, considera religia ca nimic altceva decât un simplu instrument de moralizare a masei.

Mein Kampf: „În această lume omenească nu poate fi concepută supravieţuirea efectivă a unui scop religios. Marea masă a poporului nu este alcătuită din filosofi, ori, pentru masă credinţa este adesea singura bază a unei concepţii morale despre lume. Diferitele mijloace de înlocuire nu s-au dovedit atât de mulţumitoare încât să se poată vedea în ele înlocuitorii confesiunilor religioase curente. Dar dacă învăţământul şi credinţa se sprijină în mod eficace pe păturile cele mai întinse, atunci autoritatea incontestabilă a conţinutului acestei credinţe trebuie să fie temelia oricărei acţiuni eficace.

Dogmele sunt pentru religii ceea ce sunt legile constituţionale pentru stat: fără ele, alături de câteva sute de mii de oameni sus-puşi care ar putea trăi înţelept şi inteligent, alte milioane n-ar putea s-o facă”., Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura *Pacifica*, Bucureşti, 1993, pag. 186, 187

[110] Ernest Bernea, [S.L.]

„Sunt două feluri [(atitudini)] de a privi istoria: cea orientală, care se îndepărtează de istorie şi cea occidentală, care uită că mai e şi un cer. Amândouă sunt unilaterale. În atitudinea orientală, istoria se anemiază sau se insignifiază, în cea occidentală, istoria se degradează, fiindcă devine doar locul unor absoluturi subiective, capricioase, laice, empirice, înşelătoare ori chiar satanice, legate de instincte pur omeneşti. În ambele cazuri istoria decade.

Ceea ce trebuie e, deci o sinteză de cer şi de istorie, o validare maximă a istoriei, dar într-o ierarhizare la capătul căreia să fie înțelesurile şi tainele auguste ale metafizicii”[111]. „Istoria mare sub semnul Crucii, al transcendentului”[112]. „Absolutul(;) e de esență religioasă”[113]. „Să avem întotdeauna în istorie curajul, universalitatea şi absolutul Crucii”[114].

„Lupta metafizică dintre Arhanghelism şi Luciferic se transpune, (;)pe plan pământean, în crâncenul război pe care legionarismul îl poartă împotriva întunericului şi satanicului de pretutindeni.

Legionarismul(;) nu e, astfel, o simplă abstracțiune, o firavă formulă politică, ci un fenomen etic şi istoric de mare intensitate şi durată, germinat, în esențele lui cele mai profunde, de un lung fulger metafizic”[115].

---

[111] Vasile Băncilă, *Arhangheli în istoria românească*, articol apărut în *Omul Nou*, Brăila, 1938, apud site-ul Fundației *George Manu.*

[112] ibidem

[113] ibidem

[114] ibidem

[115] Radu Gyr, *O lume tânără şi un moment istoric*, în volumul Radu Gyr, *Femeia în eroismul spiritual moral, şi național*, Idei desvoltate dintr-o conferință ținută la 8 decembrie 1935, în aula Universității din Iaşi, sub patronajul Cercului Studențesc Tecucean, Bucureşti, f.a., pag. 9, 10

„Mişcarea Legionară(;) este cea mai profundă *revoluție spirituală* pe care a cunoscut-o poporul român de la creştinarea lui încoace.

Prin adâncimea, capacitatea de mulare pe realități şi perenitatea ei, revoluția lui Corneliu Codreanu este valabilă pentru toate națiunile care vor să pornească pe calea încreştinării efective”[116].

Foc şi smarald.

CU DUMNEZEU ÎNAINTE!

------------- * * -------------

[116] Gheorghe Racoveanu, *Mişcarea Legionară şi Biserica. Omenia şi frumusețea cea dintâi*, cu o prefață de Constantin Papanace, Editura *Samizdat*, Tiparul executat de Tipografia *Antet XX Press*, Filipeştii de Târg, Prahova, f.a., pag. 46

Va veni ziua în care şi pietrele vor vorbi adevărul, în care cartea faptelor petrecute va sta deschisă şi se va citi atât de lămurit, încât toată doctrina paralogismelor nu va fi în stare să-i întunece înțelesul.

Mihai Eminescu*, «Românul» continuă şi acum*...,Timpul, 2 noiembrie 1877, în Opere vol. X, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei*, Bucureşti, 1989, pag. 3

CÂT DE ”RETROGRAD” ESTE MIHAI EMINESCU?

7 răspunsuri unui procuror

(Textul integral al precizărilor pe care le-am făcut, asupra lucrării *TESTAMENTUL POLITIC AL LUI MIHAI EMINESCU* – Editura Cartea Universitară, Bucureşti, 2005 – în calitate de autor al ei, cu prilejul interviului pe care doamna Dr. Irina Airinei, redactor la Radio România Cultural, mi l-a luat în ziua de 9 august 2005)

REZUMATUL ÎNTREBĂRILOR

I. ***Eminescu autor de testament politic***?

II. ***Cine şi de ce ar avea interes să blocheze accesul publicului la scrierile politice ale lui Mihai Eminescu***?
Conspirație mondială împotriva poporului român?

III. De când este Mihai Eminescu Dumnezeu?

IV. ***Națiunea: realitate etnică, adică rasială***?
Eminescu: marele luminător de conştiință hotărât de Dumnezeu pentru români?

V. ***Eminescu***: ***xenofob şi antisemit?***

VI. *Sunteți antisemit*?

VII. *De ce* marele geniu al scrisului, *Eminescu*, *dacă a vrut* într-adevăr *să lase posterității un testament, nu şi l-a redactat singur*?

Care este testamentul politic eminescian?

------------ * * -------------

Stimați ascultători,

Desigur, nu e o bucurie, dar nici un secret pentru nimeni, că timpul pe care ni-l putem permite a-l petrece hoinărind prin librării este din ce în ce mai puțin.

Aşa se face că, atunci când reuşim să ne vedem ajunşi printre rafturile cu cărți, primele, şi poate singurele, care ne stârnesc curiozitatea sunt cele cu titluri incitante şi coperte viu colorate.

O astfel de prezență editorială este şi «Testamentul politic al lui Mihai Eminescu», lucrare apărută în această primăvară la editura bucureşteană Cartea Universitară.

Îmi place să sper că dumneavoastră, trăind ca şi mine într-o țară în care încă din primele clase de şcoală ni s-a vorbit mereu despre Eminescu *doar* ca despre un mare *poet*, nu mă veți judeca prea aspru dacă vă mărturisesc şocul sufletesc pe care mi l-a provocat vederea acestei cărți: Adică cum? Eminescu să se fi ocupat şi de politică? Şi încă *nu oricum*, ci chiar pe tărâmul elaborărilor doctrinare? Poate fi cu putință aşa ceva? Şi, dac-o fi, atunci de ce nici unul din dascălii mei nu mi-a pomenit niciodată nimic despre asta?

Intrigată, am pus mâna pe telefon şi, după ce-am luat de la Informații numărul, am sunat la Cartea Universitară, rugându-i să-mi înlesnească un dialog cu autorul, domnul doctor în economie Radu Mihai Crişan, prezent astăzi, alături de mine, în studio.

Domnule Crişan, ați auzit tot ceea ce am spus şi, cu siguranță, intuiți rugămintea mea… Aveți cuvântul.

Mai întâi, vă mulțumesc pentru invitație şi vă mărturisesc că emoția îmi gâtuie glasul.

În foarte puține cuvinte spus, consider că lucrarea *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*:

- este mesajul militant eminescian, alcătuit din înseşi cuvintele lui Mihai Eminescu, aşa cum le-a încredințat el eternității, prin scrisul său jurnalistic;

- constituie, deopotrivă, atât o analiză lucidă a vieții politice din România, cât şi o mărturisire de credință făcută de Mihai Eminescu neamului său;

- dezvăluie, fără menajamente, bolile politice şi economice care macină organismul țării şi formulează direcții de acțiune realiste, menite să-l însănătoşească.

Rugându-vă să judecați dumneavoastră, permiteți-mi să citez, la întâmplare, o singură frază:

„E clar că un stat care cheltuieşte pentru *pretinse* necesități politice mai mult decât poate suporta producția poporului va ajunge, pas cu pas, la sărăcie, pospăită cu vorbe, dar din ce în ce mai simțitoare prin trebuințele miilor de indivizi pe care un sistem fals i-a ridicat, prefăcându-i în exploatatori ai averii publice", precum şi că, „sărăcia e un izvor de rele fizice şi morale, care, la rândul lor, sunt cauze ale decadenței economice".

I.

Domnule Crişan, vă mărturisesc că, personal, despre Eminescu ştiam că a scris poezii şi nuvele. Chiar de pe băncile şcolii mi s-a întipărit permanent expresia *POETUL Mihai Eminescu*.

Atunci, de unde şi până unde îl scoateți dumneavoastră autor de testament *politic*?

Stimată doamnă Airinei, găsesc nedumerirea dumneavoastră ca deplin justificată.

La rândul meu, până cu câțiva ani în urmă, nutream, victimă a unei propagande pe cât de abile, pe atât de interesate în falsificarea adevărului, aceeaşi convingere. Şi ca noi, atâția şi atâția alți semeni.

Spre norocul meu însă, începând din 1998, pe măsură ce înaintam în cercetarea de doctorat, desluşeam, încet-încet, un cu totul alt Eminescu. Aşa se face că după contactul avut cu publicistica eminesciană, sunt ferm convins (şi *argumentat* convins) că personalitatea creatoare a lui Mihai Eminescu înseamnă, *cu nimic mai prejos decât poetul*: un economist profund şi un sociolog de finețe, în simbioză deplină cu un geniu profetic şi cu un român autentic.

Şi cum fireşte, sociologicul şi economicul, în interdependența lor, determină politicul, iar acesta, la rândul său, le modelează pe amundouă, este de la sine înțeles că orice investigație a unei realități naționale e, prin însăşi natura obiectului său, obligată să le integreze organic pe toate trei. Aşa a ajuns Eminescu gânditor politic. Şi-n treacăt fie spus, tot aşa a ajuns şi economistul căruia îi vorbiți acum să se «vaccineze», dacă acceptați expresia neacademică, în sociologie şi în politică.

II.

Ați folosit o expresie care mă intrigă: «propagandă abilă şi interesată în ascunderea adevărului despre Eminescu». Cine şi de ce considerați că ar avea interes să blocheze accesul publicului la scrierile, fie ele chiar politice, ale lui Mihai Eminescu?

Vă numărați, cumva, printre adepții teoriei omniprezentei conspirații mondiale împotriva poporului român?

Doamna Airinei, mai întâi, îngăduiţi-mi să fac o precizare legată de expresia pe care mi-o atribuiţi:

Am spus, propagandă «interesată în *falsificarea*», iar nicidecum doar în simpla *ascundere* a adevărului. Ceea ce este şi mai grav!

Explic. Şi îmbin totodată explicaţia cu răspunsul la cele două întrebări propriu-zise:

Îmi place să cred că nu sufăr nici de mania persecuţiei, şi că nici nu văd pretutindeni doar complotişti şi comploturi. Iar cuvintele dumneavoastră îmi dau sentimentul că sunteţi o persoană echilibrată, care gândeşte cu propriu-i cap şi are mult bun simţ.

Deschizând o lucrare de strategie a războiului, fie contemporană nouă, fie chiar scrisă în antichitate (cum ar fi bunăoară cea a lui Sun Tzu), vedem statuată ca *esenţială* pentru dobândirea victoriei, identificarea şi anihilarea centrului de greutate, mai ales moral-psihologic, al adversarului.

Ei bine, mai ales când e vorba de neamuri, acest centru este alcătuit, cu precădere, din valorile-simbol ale culturii naţionale, alături de tradiţii şi de credinţa religioasă.

Prin urmare, împotriva *acestor* elemente, agresorul duce, permanent, o luptă pe cât de perfidă, pe-atât de necruţătoare. Iar agresiunea, se înţelege de la sine, nu trebuie să fie neapărat *nici declarată şi nici armată*, ba chiar e mai eficientă cu cât victimele ei o conştientizează mai puţin… Deh…altfel le-ar putea încolţi în minte dorinţa să se apere… altfel agresorul ar putea suferi pierderi grele…

Şi-aşa stând lucrurile, când atât de frecvent, emisiuni televizate, producţii radiofonice, filme, articole de ziar, sau chiar persoane publice, se întrec în a împroşca cu noroi tot ceea ce este specific românesc, de ce n-am fi îndreptăţiti, noi românii, să ne-ntrebăm dacă nu cumva agresiunea împotriva neamului nostru este în plină desfăşurare?

Şi, mai departe, dacă Eminescu, aşa cum o serie de cercetători oneşti au demonstrat, reprezintă axa spiritului românesc, cum să interpretăm întemniţarea timp de zeci de ani a scrisului său doctrinar, *inclusiv a unei considerabile părţi din opera poetică*, la fondul de carte interzis de către o guvernare dovedit-deznaţionalizatoare. Sau cum să înţelegem mulţimea de blasfemii puse în circulaţie pe seama lui, neadevăruri care au otrăvit conştiinţele atâtor generaţii la rând?

Să ne mai mirăm oare că, majoritatea semenilor noştri, lipsiţi de lumina mărturisitoare a scrierilor economice, politice şi sociale eminesciene, îşi pierd busola autoapărării intereselor vitale, devenind prăzi uşoare şi profitabile pentru oricine se pricepe să le speculeze deruta? Ori că, şi mai rău, dând necondiţionată crezare calomniilor, ajung nu numai să se priveze de orice premisă măcar de a-şi recăpăta puterea combativă, dar încep să urască şi să desconsidere chiar izvorul de la care le-ar putea veni regenerarea?

III.

Domnule Crişan, în opinia dumneavoastră, despre Eminescu s-au rostit «blasfemii». Acesta este, după câte ştiu, un termen care ţine de religie. Pot primi o astfel de etichetare doar invectivele grave aduse Divinităţii.

De când este Mihai Eminescu Dumnezeu?

Doamna Irina Airinei, admir sufletul dumneavoastră pios, care recunoaşte şi apără primatul incontestabil al Dumnezeirii.

Acestui suflet, ca şi sufletelor tuturor semenilor care ne aud, voiesc să le precizez, din capul locului că, prin ceea ce-am spus şi susțin cu toată tăria, nu intenționez să contest câtuşi de puțin măreția şi atotputernicia lui Dumnezeu. De crima spirituală a desconsiderării Domnului, dusă până la negarea existenței Lui, s-a făcut, prea destul, vinovată Renaşterea. Iar crima respectivă a fost aşa de limpede demascată şi de un Eminescu, şi de-un Petre Țuțea sau un Nae Ionescu, încât n-are nici un rost să insist asupra ei.

Vreau să subliniez însă altceva, anume că fiecărui neam, căci Dumnezeu le iubeşte pe fiecare deopotrivă, Divinitatea îi dăruieşte un mare luminător de conştiință, întrupat din carnea şi din sângele națiunii în slujba căreia îi este hărăzit să-şi devoteze viața. Plămada lui înmănunchează, în chip organic, cele mai de seamă calități şi însuşiri ale etniei pe care o reprezintă. *Asta* îl face apt să se identifice cu sufletul neamului său şi să-şi poată îndeplini misiunea divină.

Iar întrucât, pentru națiunea română, marele luminător de conştiință hotărât de Dumnezeu, avem toate temeiurile să fim încredințați că este Eminescu, înseamnă că aceia care se străduiesc să-i întineze imaginea, aduc, prin acțiunea lor, ofensă lui Dumnezeu, adică blasfemează.

Şi-atunci, ca să exemplific, este sau nu este blasfem acțiunea de-a căuta să discreditezi un astfel de om, prezentându-l cu obstinație lumii drept «nebun», şi făcând, ca să-ți iasă pasența, în mod deliberat, abstracție de faptul (verificabil de altfel) că, în miile de pagini ale operei sale de-o viață nu există nici o contradicție logică?; totul: publicistică, poezie, manuscrise, constituind un ansamblu organic şi armonios, de o coerență fără fisură…

IV.

După cum cunoaşteți, în România, discriminarea etnică este interzisă prin lege.

Atunci, dumneavoastră, ca cetățean român, cu ce drept vă permiteți să vă situați mai presus de lege, şi să definiți națiunea pe baza criteriului etnic, adică rasial?

Şi doi: ce vă face să fiți atât de sigur că Eminescu ar fi «marele luminător de conştiință hotărât de Dumnezeu pentru români»?

Stimată doamnă, onorați radioascultători,

Într-adevăr în România discriminarea etnică este interzisă prin lege.

Dar, tot în România, ca de altfel peste tot în lume, realitatea eredității este confirmată de ştiința geneticii.

Şi-atunci, când, pe de o parte, însăşi sociologia din mileniul INTERNET-ului atestă faptul că „*apartenența etnică* configurează identitatea persoanei"; ba mai mult chiar, că „orientează procesul cunoaşterii psihologice prin implicarea noțiunilor de *etnotip* şi *conduită*

etnică”, iar pe de alta, în esență, rasa din biologie este sinonimul etniei din sociologie şi al națiunii din politică, acuzația ce-mi aduceți începe să se clatine serios.

Şi ca să vă convingeți că este complet lipsită de fundament, vă rog, servindu-vă de discernământul pe care v-am mărturisit că vi-l admir, să-mi spuneți în ce măsură a recunoaşte pur şi simplu existența ca atare a unei realități obiective (etnia română), este totuna cu a solicita să fie discriminată pozitiv, adică favorizată, în raport cu alte realități, la fel de obiective ca şi ea (etniile conlocuitoare).

Iar pentru că m-ați provocat prevalându-vă de legile țării, care, cum just spuneți, sunt obligatorii pentru toți cetățenii ei, vă rog să cumpăniți un pic declarațiile făcute în presa centrală chiar la începutul acestei veri, de către un reprezentant al unei etnii conlocuitoare, potrivit căruia, membrii ei se consideră îndreptățiți la discriminare pozitivă față de elementul românesc, invocând o “privare de multe drepturi şi o robie, suferite amundouă din partea majoritarilor români”, dar fără să explice, totodată, de ce bunăoară, dacă erau *într-adevăr* atât de odios tratați aici, nici vitregiții nu făceau vreun demers să părăsească țara, nici conaționalii lor de peste hotare nu conteneau să imigreze în ea.

Şi, dacă tot veni vorba de reparații şi de favoruri, de ce, de pildă, ar fi oare etnicii români, sau chiar şi alți *cetățeni* ai țării, neîndreptățiți să ceară statului român privilegiul de a fi discriminați pozitiv, drept compensație pentru valul de dispreț pe care-l revarsă străinătatea asupra lor, urmare atitudinii nedemne manifestate curent peste granițe de mulți dintre membrii etniei revoltate? Etnie ce, culmea, în pofida notorietății prejudiciului pe care atitudinea în cauză îl provoacă României, beneficiază, după cum chiar ea recunoaşte public, atât legal cât şi efectiv, de privilegiul respectivei discriminări… Hm… O fi legalul întotdeauna *şi legitim*?

Şi, de ce dacă revoltații sunt atât de mult pătrunşi de spiritul dreptății, continuă dezinvolt să măsoare cu măsură dublă, prezentându-se în străinătate ca *cetățeni*, dar solicitând în țară tratament de *etnici*?

Iar ceea ce iarăşi găsesc a fi de o gravitate extremă este *sinonimia* pe care legislația țării o face între *cetățenie* şi *naționalitate*, concepte care, de fapt, exprimă realități diferite:

- *cetățenia*: starea *juridică* a unui om de a fi supus al unui stat național;

- *naționalitatea*: apartenența *prin naştere* a unei persoane fizice la o anumită etnie.

Acesta este încă un motiv pentru care am rostit apăsat cuvântul «cetățeni». Căci, atâta vreme cât, de pildă, pe fiecare paşaport, *indiferent de etnia titularului său*, va sta scris *NAȚIONALITATEA*: CETĂȚEAN ROMÂN, orice infracțiune de drept comun comisă peste graniță de către persoane care fac parte din *orice* altceva numai din nația română nu, va fi pusă de străinătate în seama neamului românesc, care *nu* a săvârşit-o… Mai mult, va fi exploatată duşmănos împotriva lui chiar înlăuntrul țării, prin acțiunea dizolvantă a atâtor şi-atâtor organe de presă care, în relatarea evenimentelor, ignoră cu desăvârşire esențiala diferență de care-am vorbit.

Referitor la cea de a doua dumneavoastră întrebare:

Dacă expresia folosită de mine *«marele luminător de conştiinţă hotărât de Dumnezeu pentru naţiunea română»*, consideraţi că este inadecvată pentru Eminescu, vă rog să-mi sugeraţi dumneavoastră cum s-ar cuveni să calific un om care, în doar două vorbe spus:

- este părintele ideologiei naţionale moderne în evoluţia noastră;

- care dintre toate geniile neamului românesc rămâne şi azi singurul care a investigat *toate* domeniile de activitate fundamentale naţiunii şi a avansat soluţii pentru propăşirea lor;

- şi care şi-a întemeiat întregul sistem de gândire (străbătut de la un capăt la altul, ca de un fir roşu, de primatul adevărului şi al iubirii de neam) pe valorificarea organică a raporturilor dintre naţional şi universal, conţinutul său potenţând experienţa şi tradiţia românească, prin ceea ce le este compatibil şi le-ar putea fi folositor, din marele izvor de înţelepciune: omenirea.

V.

Spuneţi-mi vă rog, dumneavoastră susţineţi că nu sunteţi rasist.
Dar despre Eminescu ce părere aveţi în această privinţă? "Gurile rele" vorbesc mereu de xenofobia şi de antisemitismul lui…

Doamna Airinei,

Mai întâi, ca să fim siguri că vorbim aceeaşi limbă, simt nevoia unor precizări terminologice.
Atât termenul «xenofobie», cât şi cel de «antisemitism» sunt actualmente folosiţi impropriu.
Înţelesul lor autentic este:

1. xenofobia: *frică* faţă de străini - înţeleşi ca *persoane (inclusiv colective: neamuri)* -, iar nicidecum de ură împotriva lor. Obârşie: xeno – străin şi phobos – frică;

2. antisemitismul: aversiune faţă de semiţi – înţeleşi tot ca *persoane*. Cuvântul «semiţi» desemnează toate cele mai bine de 20 de neamuri descendente ale patriarhului biblic Sem, care neamuri includ, ironia sorţii, şi pe arabi, dar şi pe evrei.

Spun «ironia sorţii» având în vedere adversitatea istorică reciprocă dintre evrei şi arabi, notorie de veacuri pe plan mondial.

Şi-atunci, mă cutremură următorul gând: să fie oare evreii cei mai crunţi antisemiţi?!

De aceea, pentru a putea să mă fac înţeles în societate, folosesc cei doi termeni în înţelesul lor consacrat, deşi este denaturat, dar, totodată, îmi iau îngăduinţa să sugerez ca forme, chiar dacă nu desăvârşite, oricum mai proprii:

- pentru adversitatea contra străinilor *ca persoane*: «antixenie»;

- iar pentru cea împotriva evreilor *ca persoane*: «antiiudaism».

Mai mult decât atât, nu văd deloc necesitatea utilizării unui termen distinct pentru aversiunea îndreptată contra evreilor, atâta vreme cât ei se află în raport de parte-întreg cu categoria străinilor, pentru resentimentele împotriva căreia există *deja statuat* un cuvânt.

Totodată, accentuez în mod deosebit, asupra distincţiei esenţiale existente între a urâ persoana *în sine, ca fiinţă*, şi a răspunde îndreptăţit, chiar cu indignare, acelor *atitudini ale ei* care îţi cauzează prejudicii. Mărturie că agresorii de rea credinţă cunosc perfect respectiva distincţie stă înverşunarea cu care aruncă asupra victimelor lor eticheta de *reacţionari*. Acest termen este şi el utilizat astăzi cu sens falsificat, lumea ajungând să-i considere, din oficiu, pe cei cărora le este aplicat, ca pe nişte ticăloşi. Autenticul său înţeles este însă cu totul altul: *reacţiunea* certifică o stare perfect normală, întemeiată pe înseşi legile fizicii. Amintiţi-vă elementarul principiu al acţiunii şi reacţiunii. Sesizaţi de îndată că reacţiune înseamnă reacţie, adică *răspuns* al unei entităţi la influenţa exercitată asupra sa de către o altă entitate. Dealtfel, biologii, şi nu numai ei, pot certifica oricând că *reactivitatea* este una dintre caracteristicile fundamentale ale oricărui organism viu şi sănătos. Diminuarea ei este semn de boală, iar dispariţia ei atestă moartea… Fireşte însă, orice agresor preferă ca atacul să-i fie uşurat de inerţia victimei…

În ceea ce-l priveşte pe Eminescu, consider, aşa cum am consemnat în lucrarea mamă a celei despre care discutăm acum (intitulată: Spre Eminescu. Răspuns românesc la ameninţările prezentului şi la provocările viitorului), că ambele acuzaţii ce i se aduc (adică atât cea de xenofobie, cât şi cea de antisemitism) sunt lipsite de legitimitate şi că provin, atunci când cei care le formulează sunt de bună credinţă, dintr-o părere lacunară şi/sau deformată asupra scrierilor eminesciene.

Aşa cum cercetători de variate specialităţi relevă cu prisosinţă în analizele lor, numele lui Mihai Eminescu a fost foarte mult legat de teoria păturii parazitare instalate la cârma ţării, interpretată injust ca atitudine xenofobă.

De fapt, folosind un stil polemic, violent şi plastic (căruia, fiind, mai întâi de toate, creator liric, i-a accentuat, în mod firesc, nota emoţională până la patetism), poetul nu ieşea din poziţiile sale *economice*.

Adversitatea sa declarată şi totală faţă de aceşti spoliatori, în majoritate străini, n-a avut *niciodată* un suport *etnic*, ci economic şi social.

Nu prejudecăţi xenofobe şi nici vreun naţionalism retrograd l-au făcut să-i acuze de parazitism şi cosmopolitism, ci considerente de ordin economic, social şi naţional-patriotic; el ridicându-se, ori de câte ori i s-a ivit ocazia, împotriva *comportamentului* paraziţilor şi speculanţilor de orice etnie.

În materie de elemente străine, în raționamentele sale accentul cădea pe contribuția pe care acestea o aduceau sau nu la progresul țării, iar *nicidecum* pe apartenența lor la o etnie sau alta.

Aşadar, munca împreună cu valorile ei economice şi morale constituie criteriul suprem prin prisma căruia şi-a elaborat el judecățile.

Pornind de la necesitatea muncii, Mihai Eminescu ajunge chiar să formuleze o teorie socială a compensației, stabilind drept obligație imperioasă, pentru toți membrii societății (atât indivizi cât şi clase sociale), desfăşurarea, în schimbul posibilităților de trai pe care li le asigură societatea, a unei activități utile ei.

De aceea, verbul lui de foc îi critica pe toți cei care nu depuneau o muncă socialmente-națională productivă, care trăiau din speculă (în special cu băuturi spirtoase), care urmăreau să obțină strălucire şi averi făcând alpinism social pe umerii claselor pozitive.

Şi tot de-aceea, caracterul *etic-justițiar* al raporturilor sociale este constanta inexorabilă a întregii gândiri eminesciene.

VI.

Domnule Crişan, ştiți la fel de bine ca şi mine că moda este asemeni unui magnet uriaş căruia, cu cât cauți mai mult să i te împotriveşti, cu atât te atrage mai tare. Ştiți, poate, de asemenea, adagiul practic că cea mai sigură cale de a scăpa de o tentație este satisfacerea ei.

Ei bine, fiindcă este şi la modă şi pentru că mă şi tentează, nu-mi pot opri întrebarea: Sunteți antisemit?

Doamna Airinei, personal văd în modă ceva omenesc, şi în tentație, cu precădere, o vioiciune a spiritului feminin. Iar dumneavoastră cumulați ambele calități, sunteți şi om şi femeie… N-am ce face… Vă răspund:

După părerea mea, nu sunt nici antisemit şi nici filosemit.

Sunt conştient că Mântuitorul Iisus s-a întrupat ca om în sânul poporului evreu, consider practice învățămintele Vechiului Testament, admir profunzimea cugetării rabinice şi nu-i consider pe evrei ca sursă a tuturor relelor lumii.

Totodată, consider că adevărata lor misiune în lume este să ofere celorlalte etnii, ca model benefic pentru propăşirea fiecăreia dintre ele, tăria coeziunii iudaice.

Aminteam puțin mai devreme că soarta mi-a pus sub ochi o serie de materiale documentare.

De aceea, în spiritul fidelității față de obiectivitatea ştiințifică, nu pot să fac abstracție nici de faptul că în consistentul dicționar de personalități evreieşti, scris numai de autori evrei, tradus în româneşte de un colectiv condus de o evreică şi apărut în urmă cu patru ani la Editura Hasefer – oficial evreiască, Karl Marx este prezentat ca, «descendent (atât după mamă

cât şi după tată) al unei *lungi* genealogii de rabini», iar o seamă dintre conducătorii la vârf ai loviturii de stat bolşevice şi, totodată, ai regimului comunist sovietic, sunt şi ei prezenţi.

De asemenea, în acelaşi spirit de onestitate ştiinţifică, promovat de altfel, cu multă elocinţă în toate luările de poziţie oficiale evreieşti, văzute, citite sau audiate de mine până azi, nu pot nesocoti nici elemente precum:

- prezenţa în acelaşi dicţionar de personalităţi iudaice, a unei ample rubrici biografice dedicate bancherilor Rotschild;

- sau includerea în prestigioasa lucrare *Iluştri francmasoni* (apărută în 1999 la Editura Nemira), atât a lui Hitler cât şi a lui Mussolini, în contextul în care analiza comparativă a celor două culegeri biografice, reliefează prezenţa, deloc rară, în lume, la nivelul conducerii francmasonice superioare, a unor proeminente personalităţi evreieşti.

Prin urmare, la aflarea unor astfel de ştiri, este oare nejustificat din parte-mi, *nu să contest*, ci să manifest doar o circumspecţie metodică, descartiană dacă vreţi, asupra veridicităţii felului în care, manualele contemporane de istorie şi majoritatea mass-mediei oficiale, comentează, de exemplu, realităţi de răscruce ale istoriei universale, cum sunt al doilea război mondial, capitalismul şi comunismul?

VII.

Domnule Radu Crişan, pasionaţi amundoi de dialog, nici n-am băgat de seamă cum înaintează timpul. Mai dispunem doar de câteva minute.

Aşadar, mulţumindu-vă pentru participarea la emisiune, vă rog, lămuriţi-mă două lucruri:

- ***primo*: De ce marele geniu al scrisului, Eminescu, dacă a vrut într-adevăr să lase posterităţii un testament, nu şi l-a redactat singur, de-a ajuns acum necesar să i-l întocmiţi dumneavoastră;**
- ***secundo*: Care este, până la urmă, "testamentul" politic eminescian?**

Distinsă doamnă,

După cum recunoaşteţi dumneavoastră foarte just, Mihai Eminescu rămâne, fără îndoială, un mare geniu scriitoricesc.

Cu siguranţă, orice mesaj ideatic ar fi dorit să adreseze semenilor săi, el însuşi era cel mai în măsură să-l formuleze.

Eminescologi ale căror cercetări consacrate vieţii şi operei sale, le consider vrednice de toată atenţia, ne dezvăluie faptul că strategia de creaţie pe termen lung a lui Eminescu era ca, mai întâi (adică în anii tensionaţi ai muncii de redactor) să-şi elaboreze întregul arsenal de idei, urmând ca, pe urmă, în partea a doua a vieţii (pe care şi-o dorea pe cât posibil mai tihnită),

să-şi asambleze ideile, închegând astfel cel puțin câte un tratat ştiințific în fiecare domeniu pe care l-a aprofundat.

Destinul însă, l-a împiedicat să-şi poată împlini a doua parte a visului; în schimb, ne-a făcut nouă favoarea să fim beneficiarii finalizării, pot spune depline, a celei dintâi.

Inițial m-am străduit să înfățişez icoana unitară a gândirii sale economice şi, cu vremea, avansând în lucru, am început să devin tot mai conştient de interdisciplinaritatea şi organicitatea întregii opere.

Identificând în arhitectonica acesteia, economicul ca bază de raționare şi politicul ca loc geometric, am simțit că ar fi imoral din parte-mi să nu împărtăşesc semenilor această quintesență, sub formă de material unitar.

Aşa s-a născut, ca asamblare logică de idei citate, cartea despre care vorbim acum.

În privința răspunsului la cea de-a doua întrebare, pentru a mă încadra în puținele clipe rămase, cu permisiunea dumneavoastră, voi citi micul text eminescian de pe prima copertă a cărții:

„Nu voim să trăim într-un stat poliglot, unde aşa numita patrie este deasupra naționalității.

Singura rațiune de a fi a acestui stat, pentru noi, este naționalitatea lui *românească*. Dacă e vorba ca acest stat să înceteze de-a mai fi românesc, atunci o spunem drept că ne este cumplit de indiferentă soarta pământului lui.

Voim şi sperăm *nu* o întoarcere la un sistem feudal, *ce nici n-a existat cândva în țara noastră*, ci o mişcare de îndreptare a vieții noastre publice, o mişcare al cărei punct de vedere să fie ideea de stat şi de naționalitate”.

Vă mulțumesc la rândul meu.

------------ * * -------------

Feriți-vă de profeții mincinoşi, care vin la voi în îmbrăcăminte de oi, şi pe dinlăuntru sunt lupi răpitori.

Matei, VII, 15

AUTOAPĂRARE PSIHICĂ

CUM SĂ DEVII IMUN LA MANIPULARE

(Textul integral al anexei
Deturnarea sistemului de învățământ şi arta fortificării psihice individuale
din lucrarea: Radu Mihai Crişan,
SPRE EMINESCU.
Răspuns românesc la amenințările prezentului şi la provocările viitorului,
ediția a III-a revizuită, Editura Cartea Universitară, Bucureşti, 2005, pag. 318-333)

„Nimeni dintre aceia pe care bogăția şi onorurile îi aşază pe o treaptă mai înaltă nu e mare. Aceasta-i eroarea care ne înşală, că nu apreciem pe nimeni după ceea ce este, ci îi adăugăm şi cele ce-l împodobesc.

Când vrei să apreciezi pe cineva la justa lui valoare şi să ştii ce fel de om este, priveşte-l gol: să lepede averea, să lepede onorurile şi celelalte minciuni ale soartei, să dezbrace până şi corpul – priveşte-i sufletul, dacă-i mare prin altceva sau prin el însuşi.

Să apreciem fiecare lucru, îndepărtând ce se spune despre el, şi să cercetăm ce este, nu ce e numit".*

*Seneca,
Epistolae

„Fapte care sunt în aparență bune, prin discernământ sau dreapta socoteală(;), se descoperă ca lipsite de această calitate.

Rațiuni care păreau înainte ultimele trimit, după noi progrese în viața virtuoasă, spre rațiuni şi mai adânci(;).

După un îndelung exercițiu se descoperă de la prima vedere ce e rău într-o faptă chiar bună în aparență, sau rațiunea mai adâncă a unui lucru. Aceasta este intuiția fulgerătoare a esențelor lucrurilor şi a valorilor faptelor".*

*Dumitru Stăniloae,
Ascetica şi Mistica Bisericii Ortodoxe, Editura Institutului Biblic şi de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, Bucureşti, 2002, pag. 242, 243

Învăţământul este menit să creeze personalităţi organice. Acestea sunt conştiente că viaţa este un sistem de interdependenţe multiple şi îşi pun, din proprie voinţă, viaţa în slujba unui principiu moral supraordonator. Ancorarea profundă în spiritualitatea şi experienţa neamului lor le ajută să reacţioneze eficient în faţa dificultăţilor, chiar şi atunci când se ivesc pe neaşteptate. Acum însă, şcoala creează tipul omului universal - de nicăieri şi de peste tot, lipsit de viziunea globală asupra lumii şi a existenţei. Rupt de tradiţie şi de mediul în care a trăit, acest om este incapabil să facă faţă neprevăzutului. Orice bandă politică îl poate manipula, fără ca el să bage măcar de seamă. Îi stă în putere să se autoredreseze individual, utilizând pârghii precum: gândirea, cultura, munca, cinstea, economia, gimnastica, meditaţia, contemplaţia şi rugăciunea.

O investigare, amănunţită, a procesului istoric ce a condus la deprecierea învăţământului românesc este întreprinsă de Nicolae Iorga. Acesta comentează: „Idealul educaţiei e să dezvolţi ceea ce există ca înclinaţie în om şi să *nu* încerci a-i da însuşiri ce nu se găsesc, ca punct de plecare în însăşi fiinţa lui”[117].

„Şcoala are datoria de-a ajuta societatea, de-a merge mână-n mână cu ea, şi nu de a-i sta în cale. Fiecare şcoală trebui să iasă din (să reflecte n.n.) nevoile societăţii, care trebui cunoscute şi înălţate, ca să ajungă la forma pe care s-o servească şcoala”[118].

„Evul mediu – bazat pe iniţiativa individuală şi pe cea colectivă – avea nevoie de (îngăduia pe n.n.) orice fel de oameni, care se uneau de la sine: nu-i trebuia un om tip. Omul era pregătit pentru o viaţă spontanee.

În acel Ev Mediu, dacă erai creştin, Biserica te creştea ca pe fiul ei, acolo ţi se dădea lecţia de catehism; acolo învăţai rugăciunile, învăţai să citeşti, să scrii. Meşteşugar voiai să te faci, îl alegeai ca profesor pe meşterul cel mai bun. Apoi Universitatea: aceasta era un învăţământ absolut liber. Profesorul trata orice chestiune voia, şi aşa

---

[117] Nicolae Iorga, *Idei asupra problemelor actuale*, Editura *Cugetarea*, Bucureşti, 1935, pag. 139

[118] ibidem, pag. 208

cum voia el, iar studentul îl asculta numai dacă îl interesa (conținutul prelegerii n.n.)”[119].

„A venit, pe urmă, vremea stăpânirii monarhilor. Suveranul modern avea nevoie de buni supuşi. Toate erau aşa întocmite ca să pregătească pe bunul cetățean, omul cu credință față de suveran, bun ostaş şi, mai ales, bun contribuabil. Dar învățământul acesta nu mergea până jos. Şcoala primară n-a existat până la revoluția franceză. Erau doar anume (câțiva n.n.) călugări care învățau pe aceia care doreau.

Revoluția franceză, ca şi cea sovietică, avea nevoie de anumiți oameni; ei îi trebuia să creeze tipul revoluționarului. De aceea, a înlăturat toate formele mai vechi de învățământ, cu aceeaşi neîmpăcată ură căreia i-au căzut jertfă atâtea din aşezămintele capabile încă de viață ale vechii Francii. Creatori fără rezerve, revoluționarii au înțeles să facă nou în toate, dând contemporanilor ceea ce le trebuia pentru a *nu* fi oameni de curte şi de lume, ci cetățeni luptători. Se creează, astfel, şcoala publică, comună tuturora şi gratuită.

Vine apoi Napoleon, care, voind să stăpânească lumea în toate, făcu din tot sistemul său politic o imensă maşină, admirabilă prin puterea şi regularitatea ei aproape militară, care-i permiteau să fie pusă în mişcare de un singur om. Şcoala lui făcea un fel de automat în mâna puterii centrale, îmbina mecanic oameni croiți (educați n.n.) pe acelaşi tip, fără îngăduința varietăților individuale. Ea (instituția şcolii n.n.) trebuia să fie un fel de fabrică de produs oameni, pe care statul poate să-i întrebuințeze pentru scopurile sale. Pentru a crea individul ascultător ca un soldat, Napoleon creă şcoala-cazarmă, cuprinsă într-o construcție de nemiloase linii drepte, care trebuia să primească, în toate treptele ei, un singur impuls, iar acesta să plece de la monarhul singur. Şeful enormei cazărmi şcolare e rectorul de Academie, care dispune, în Universitate şi în licee, de o întreagă oaste disciplinată de profesori, inspectori etc[120]”.

Aşadar, în timp ce „universitatea medievală era o şcoală de cugetare personală, la care venea studentul numai dacă îi plăcea cugetarea profesorului, astăzi, universitatea este o şcoală de specialități, nelegate între ele[121], fără nici un fel de spirit comun şi (mai

---

[119] ibidem, pag. 211, 139
[120] ibidem, pag. 212, 213

[121] Maniera didactică utilizată în transmiterea conținutului lor informațional către subiecții supuşi educării - neevidențiind, în mod deliberat, corelațiile organice existente între diferitele ramuri de ştiință -, le îngreunează acestora posibilitatea folosirii cunoştințelor dobândite într-un domeniu la mai profunda înțelegere, atât a problematicii celorlalte domenii, cât şi, mai ales, a substratului anumitor fenomene social-politice şi economice dintre cele mai sensibile şi, deopotrivă, mai grave… Spre pildă a scopului ascuns ce stă la

mult n.n.), aceste creațiuni au un scop care nu e în societate, ci *peste* ea şi, poate, chiar *împotriva* ei. S-a creat tipul omului abstract, în afară (rupt n.n.) de orice tradiție şi de orice împrejurări în care ar avea de trăit, omul care ştie dinainte unde va fi aşezat, ce gesturi va face în fiecare moment, omul pentru care neprevăzutul n-are nici o importanță (incapabil să facă față oricărei schimbări neaşteptate a condițiilor sale de existență n.n.).

Şcoala fiind în afară de viață, învățându-te să nu ții cont de nimic ce e dincolo de casta cultă, duce la o şcolarizare *formală* a omenirii. De aici a ieşit (rezultat n.n.) o umanitate scăzută, lipsită de energie şi de entuziasm, lipsită de putința de a acționa şi de a reacționa, o umanitate împuținată şi strâmbată”[122]. De aceea, dacă „şcoala de odinioară era contactul dintre cineva care vrea să învețe şi cineva care ştie”[123], astăzi (ca să înveți n.n.) eşti silit, de multe ori, să te duci la tot felul de imbecili cu atestate, care nu cunosc, nici pe departe, ceea ce au pretenția să te învețe”[124].

Aşa, „se creează acum, pentru o lume neorganică, un tip de om universal, omul care e de nicăieri şi de peste tot, omul în afară (rupt n.n.) de tradiție, în afară (înstrăinat n.n.) de mediul în care a trăit; iar de societatea aceasta nenorocită, intrată în tipicul şcolii, oricine poate abuza, orice aventurier sau orice bandă politică se poate face stăpânul ei”[125] - speculându-i cu abilitate lipsa stilului, adică, după cum se exprimă Mircea Eliade, „a vieții proprii, ierarhice si ritmice a adevărurilor (informațiilor fiabile n.n.) adunate”[126]... Căci, „adevărurile nu prețuiesc nimic atunci când le posezi izolate”[127], iar „ceea ce lipseşte

---

baza formulării, într-un anume mod şi nu în altul, a vreunui text legislativ, poate chiar a vreunui articol de Constituție ori de tratat internațional. Totodată, ea păgubeşte şi progresului general al cunoaşterii stiințifice, întrucât, după cum relevă Ştefan Odobleja: „Fiecare ştiință este o porțiune a unui tot care este ***ştiința în general***. Toate ştiințele se inspiră reciproc, confirmându-se ori infirmându-se una pe cealaltă. Progresul unei ştiințe determină progresul celorlalte ştiințe şi invers. Când vrei să studiezi o ştiință, trebui s-o compari şi s-o apropii de toate celelalte ştiințe. Cele mai miraculoase descoperiri ale ştiinței pure şi ale tehnicii nu sunt, adesea, decât generalizări, analogii, translații, comparații, imitații, apropieri, împrumuturi, adaptări la un domeniu oarecare a ideilor şi procedeelor unui alt domeniu”., Ştefan Odobleja, *Psihologia consonantistă şi cibernetica*, Editura *Scrisul românesc*, Craiova, 1978, pag. 107-110

[122] Nicolae Iorga, *Idei asupra problemelor actuale*, pag. 138, 139

[123] ibidem, pag. 207
[124] ibidem, pag. 206
[125] ibidem, pag. 173, 205

[126] Mircea Eliade, *Profetism românesc*, vol. I, Editura *Roza Vânturilor*, Bucureşti, 1990, pag. 113

[127] ibidem

omului modern ca să fie om întreg, este tocmai intuiția ierarhiei, a cosmizării"[128], adică, a „armonizării lor într-o viziune globală asupra lumii şi a existenței"[129]… Mai mult, ele nu numai că „nu au valoare izolată, dar ajung de-a dreptul primejdioase când încerci să compensezi cu unul singur absența celorlalte"[130].

Îmbucurător este, însă, faptul că fiecare ființă umană are posibilitatea de a-şi înfrânge, progresiv, această slăbiciune, prin activism personal. În acest sens, o serie de semeni ai noştri, printre care Scarlat Demetrescu, Mircea Eliade, Mihai Eminescu şi Petre Georgescu-Delafras, ne reamintesc că dispunem, bineînțeles nelimitativ, de pârghii precum: gândirea, cultura, munca, cinstea, economia, gimnastica, meditația, contemplația, rugăciunea.

Cel mai puternic instrument de autoapărare individuală împotriva agresiunilor manipulatorii, relevă Scarlat Demetrescu, este „fabricarea şi subtilizarea (rafinarea n.n.) continuă a materiei noastre mentale, prin „propria noastră gândire, reflectarea la ceea ce am făcut şi la urmările faptelor noastre, reflectarea la ceea ce va trebui să facem şi analizarea sub toate aspectele a efectelor ce vor urma. De la actele şi vorbele noastre, vom trece la vorbele şi faptele celor cu care am venit în contact. Care e dedesubtul vorbelor şi faptelor, de ce au procedat aşa şi nu altfel, ce au vrut ei să zică etc. Deosebit de mult se dezvoltă puterea gândirii noastre când examinăm natura şi ordinea din ea.

Gândind mereu la probleme abstracte, filosofice, ne vom obişnui într-o asemenea măsură cu acest grad înalt de gândire, încât ideile banale sau (cele n.n.) josnice ne vor provoca neplăcere. O conversație trivială ne va determina să plecăm din acel mediu. Obişnuit cu adevărul, mentalul nostru nu mai e capabil să emită minciuna. Cantitatea de cunoştințe acumulate ne va face mai înțelepți, aşa că zâmbim de milă când primim explicații şi argumentări care denotă o desăvârşită ignoranță (după caz: necunoaştere, ignorare ori încălcare n.n.) a naturii omeneşti şi a legilor naturii. Spiritul se va ascuți, într-o asemenea măsură, încât, prin inducție sau prin deducție, întrevedem sau descoperim adevărul în(;) situațiile şi împrejurările cele mai complexe"[131].

Dar, întrucât, în mod legic, pertinența raționamentelor este condiționată de fiabilitatea filtrului informațional al gândirii care le efectuează, trebui să acordăm, în permanență, o deosebită atenție întreținerii şi potențării acestui filtru.

---

[128] ibidem
[129] ibidem
[130] ibidem, pag. 114

[131] Scarlat Demetrescu, *Din tainele vieții şi ale universului*, Editura *Emet*, Oradea, 1998, pag. 49

În acest sens, subliniază Petre Georgescu-Delafras, „cultura are o influență binefăcătoare asupra oricărui om, fie el oricât de slab la minte. Ea ne arată rostul vieții, ea ne arată calea pe care trebuie să mergem şi ne-o luminează cu raze din ce în ce mai clare, mai strălucitoare. Prin ajutorul culturii, ne făurim încă din vreme un ideal, pe care ținem să-l realizăm zi cu zi, şi care formează partea cea mai bună, cea mai frumoasă, a vieții noastre. Ea ne îndepărtează, de asemenea, de apucăturile rele ale semenilor noştri, ne învață să fugim de ale noastre proprii, şi ne deprinde să ne ocupăm numai de ceea ce vedem că este folositor, înălțător. Oricine îşi poate da seama că, în loc să ne pierdem vremea fără vreun folos, cine ştie pe unde – poate prin cine ştie ce cafenea, cârciumă, colț de stradă –, este mai bine să stăm acasă, sau să mergem la o bibliotecă, şi să urmărim cu atenție filele unei cărți care ne interesează. Dacă din două ore libere cât avem, de regulă, cel puțin, pe zi, am întrebuința numai una singură pentru lectură, ar fi de ajuns pentru ca să obținem o cultură demnă de luat în seamă. Sunt atâtea cărți interesante, ce ne dau învățăminte ştiințifice, sociale, etc., precum şi cărți literare, care ne descrețesc fruntea, care ne dau (bună n.n.) dispoziție sufletească, care ne mai îndulcesc viața. Apoi sunt o sumedenie de reviste ieftine, în care se găsesc articole destul de variate şi de instructive”[132].

Aşadar, după cum pledează şi Mircea Eliade, „lectura ar putea fi (poate fi n.n.) un mijloc de alimentare spirituală continuă, nu numai un mijloc de informare sau de contemplație estetică”[133]. Însă, pentru a putea beneficia - în condițiile înspăimântătoarei eterogenități calitative a informațiilor cuprinse în puzderia de tipărituri din timpul zilelor noastre – de binefacerile ei, trebuie, înainte de toate, să ştim să triem tipăriturile cu care intrăm în contact, în sensul de „a nu citi cărțile (pe cele n.n.) proaste sau mediocre, şi de a nu citi pe cele bune la timp nepotrivit (adică, atunci când suntem insuficient de maturizați pentru înțelegerea pertinentă a lor n.n.). Verificarea (selectarea n.n.) lecturilor se face foarte simplu: ne simțim (ne-am simți n.n.) mai bogați (sufleteşte şi/sau informațional n.n.) mai vii, mai umani, după o anumită carte? Asta e întrebarea care trebui să şi-o pună fiecare. Este cu desăvârşire inutil să citim acele sute de cărți care nu ne spun nimic, care nu ne emoționează şi nici nu ne îmbogățesc, acele sute de cărți mediocre, seci şi, uneori, dăunătoare. Asemenea cărți se recunosc repede: după zece sau douăzeci de pagini. Se recunosc prin fluviul lor mediocru de fapte nesemnificative, prin personajele ireale, abstracte şi inerte, prin mediocritatea analizelor, prin truismele filosofice şi limba literară lipsită de orice valoare. În locul acestor cărți, care costă şi bani şi timp, s-ar putea citi cărțile bune, sau s-ar putea descoperi cărți uitate. Lectura nu

---

[132] Petre Georgescu-Delafras, *Tari şi slabi*, Ediția a III-a, Editura *Cugetarea*, Bucureşti, 1937, pag. 86, 87

[133] Mircea Eliade, *50 de conferințe radiofonice*, Editura *Humanitas*, Bucureşti, 2001, pag. 120

ajunge o artă decât în clipa când ştie să prevadă valorile şi să distingă emoţiile estetice. Şi, ca şi oricare altă activitate a spiritului omenesc, şi arta lecturii nu ajunge o artă nobilă, decât prin puterea sa de a prevedea erorile şi mediocrităţile, şi prin virtutea de a economisi timpul, cărţile esenţiale pe care trebui să le cuprindă o bibliotecă personală fiind puţine la număr"[134].

„Problema capitală este deci: prin ce metodă lectura ajunge o funcţie organică, de asimilare şi nutriţie, depăşind stadiul diletant, în care se află majoritatea oamenilor? Prin ce mijloc lectura începe să ne înveţe să gândim, să înţelegem? Majoritatea semenilor noştri citesc, în cel mai bun caz, ca să afle lucruri noi, ca să ştie cât mai multe lucruri. Dorinţa aceasta este excelentă la începutul educaţiei, dar e fatală la mijlocul vieţii, la maturitate. Trebuie descoperite, atunci, cărţi care ne ajută nu *să ştim*, ci *să înţelegem*; cărţi care ne îndeamnă, fără ştirea noastră, la gândire, la examen (evaluare n.n.), la reflecţie personală. Dacă socotim cărţile fundamentale ca un izvor nesecat de energie mentală, lectura ajunge o problemă serioasă atât pentru individ, cât şi pentru societate. Te ataşezi de cărţi pentru nesfârşitele forţe spirituale care stau între coperţile lor, gata, întotdeauna, să-ţi vină în ajutor, să te înalţe sau să te fecundeze. Nu ne este îngăduit să lăsăm nefolosite asemenea prodigioase izvoare de energie. Nu ne este îngăduit să trecem prin viaţă nefolosind energia condensată în cărţi"[135], cu atât mai mult cu cât „cartea este (şi n.n.) un ferment spiritual de mare putere… Să ne amintim că, în istorie, evenimentele mari, sunt făcute, de multe ori, de către oameni entuziasmaţi de o idee, de o carte"[136], precum şi că „funcţia primordială, mistică, a lecturii, este aceea de a stabili contacte între om şi Cosmos, de a aminti memoriei scurte şi limitate a omului, o vastă experienţă colectivă, de a lumina riturile"[137].

Iar, dacă, după cum precizează Petre Georgescu-Delafras, „prin mici sforţări, izbutim să ajungem la un grad mai înalt de cultură intelectuală, atunci pricepem, mai temeinic, că *munca* este condiţiunea de căpetenie pentru păstrarea sănătaţii şi a vieţii, şi că numai prin muncă continuă ne putem vedea idealul îndeplinit… Să muncim pentru perfecţionarea meseriei noastre, să muncim pentru luminarea creierului nostru, să muncim pentru binele semenilor noştri.

Chiar dacă se întâmplă să nu ne vedem idealul îndeplinit pe de-a-ntregul, totuşi vom fi făcut un progres destul de simţitor, care se poate vedea numai comparându-l cu starea în care ne găseam mai înainte. Şi acest progres, presupunând că ar fi mic deocamdată, trebuie să ne bucure, trebuie să ne mândrească, căci, în sfârşit, am făcut ceva. De la a nu face nimic, până la a face oricât de puţin, este distanţă mare, mare de tot. Niciodată munca bine chibzuită şi

---

[134] ibidem, pag. 151, 154, 172
[135] ibidem, pag. 175, 176
[136] ibidem, pag. 178
[137] ibidem, pag. 122

folositoare nouă înşine şi societăţii întregi nu rămâne nerăsplătită. Prin muncă, mulţi lucrători au ajuns la situaţii bune şi onorabile, prin muncă mulţi inculţi – oameni din popor – au devenit îndrumători ai omenirii.

Trebuie să ne deprindem să nu aşteptăm de la nimeni nici un ajutor. Totul să facem noi înşine, căci numai aşa facem ceva trainic. Înălţarea noastră să ne-o facem singuri, cu o deplină conştiinţă a faptelor noastre. Şi, pentru ca să ne înălţăm cât mai sus, trebuie să muncim cât mai mult. Munca, în definitiv (prin rezultatele pozitive pe care ni le aduce n.n.), ne procură adevărata fericire, pe care o căutăm zadarnic aiurea.

Nu mă-ndoiesc că toată lumea înţelege că munca trebui să fie cinstită. Cinstea să ne călăuzească în toate cuvintele noastre, în toate faptele noastre, în toate aspiraţiile noastre. Nu ne putem bucura cu adevărat de fructul unei munci încordate, dacă aceasta nu a fost cinstită. A fi cinstit înseamnează a avea un caracter frumos, nobil, a fi curat la suflet şi, astfel, a merita toată stima celor cu care intrăm în contact. Este chiar o zicătoare: *mai bine sărac, dar cu faţa curată*.

Să nu pierdem din vedere nici acest sfat pe care îl auzim adeseori: *Să fim economi!* Da, să fim economi! Economia este cea mai mare bogăţie, pentru că niciodată nu mergem cu cheltuiala mai departe de suma de bani ce o avem”[138].

Căci, după cum atât de plastic ni se adresează Mihai Eminescu: „Dintre cel ce câştigă 10 şi cheltuieşte 11, şi cel ce câştigă 2 şi cheltuieşte 1, acest din urmă e bogat, iar cel dintâi e sărac”[139].

„Natural că nu toţi pot face economii, fiindcă mulţi câştigă atît de puţin, că abia îşi pot duce viaţa de azi pe mâine. Dar cei care au un prisos, oricât de mic, e păcat să nu facă economii… Spiritul de economie îl schimbă pe om cu totul: îi dă tărie, îi dă speranţe, îi dă, în sfârşit, mijlocul real de a face, mai târziu, întreprinderi comerciale ori industriale. Şi apoi, câte cazuri neprevăzute nu ni se prezintă în viaţă când avem absolută nevoie de o sumă oarecare de bani? Nu e mai bine ca, în loc să alergăm la cămătari, de la cari să cerem bani-împrumut cu dobânzi oneroase, să avem banul nostru, pus deoparte, şi să fim, astfel, totdeauna liniştiţi? Da, e mai bine, e de o mie de ori mai bine! De aceea, să nu uităm niciodată acest vechi sfat: să fim economi!

Cultură, muncă, cinste, economie, să fie veşnic prezente în mintea noastră – ele să fie adevăratul nostru crez – şi să fim siguri că, niciodată, nu vom avea prilejul să ne plângem de prea multe amărăciuni în viaţă”[140].

---

[138] Petre Georgescu-Delafras, op.cit., pag. 87-89

[139] Mihai Eminescu, *Ilustraţii administrative*, Timpul, 18 decembrie 1877, în Opere, vol. X, Ediţie critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1989, pag. 25

[140] Petre Georgescu-Delafras, op.cit., pag. 89-90

De asemenea, „ar trebui (trebui n.n.) să numărăm printre mijloacele de întărire individuală încă ceva: gimnastica (exercițiile fizice n.n.). Este ştiut că, mulți dintre noi, facem o bună gimnastică chiar în timpul lucrului, dar această gimnastică nu se potriveşte cu (este net inferioară ca efecte pozitive în comparație cu n.n.) aceea pe care am face-o în linişte, la aer curat, într-un timp când nu supărăm pe nimeni şi când nimeni nu ne supără. Câte puțină gimnastică pe zi, dimineața sau seara, întăreşte musculatura, ne fortifică corpul, ne înzdrăveneşte (înviorează n.n.) tot organismul. Şi tocmai acest lucru ne trebuie mai mult decât orice. Ştim că o minte sănătoasă nu poate fi decât într-un corp sănătos. Şi mai ştim că, aproape întotdeauna, buna dispoziție pentru orice fel de activitate e în strânsă legătură cu soliditatea corpului şi cu buna dispoziție a stomacului. Să ne folosim, deci, şi de acest mijloc de întărire fizică, nu pentru ca să devenim atleți, ci pentru ca să dăm corpului nostru o mai mare rezistență, pentru ca să fim oameni întregi”[141].

Totodată, continuă Mircea Eliade, un prețios aport la întărirea rezistenței psihice îl constituie meditația. În acest sens, el notează: „Meditația este un exercițiu spiritual foarte puțin practicat în lumea modernă. Deşi atâția oameni vorbesc de meditație şi teme de meditat, un prea mic număr dintre ei cunosc într-adevăr ce înseamnă acest lucru. Pentru că, în general, oamenii moderni îşi limitează viața mentală la probleme mondene, la fapte şi preocupări prea strâns legate de lumea trecătoare. Ceasurile pe care modernii le petrec fără să se gândească la asemenea lucruri sunt, de cele mai multe ori, pierdute în reverie”[142], adică într-un „automatism mental în care – spre deosebire de imaginație şi fantezie, unde inițiativa o are mintea umană – omul e pasiv, spectator, asistând cum îi trec prin fața ochilor fel de fel de imagini, aproape toate atenuate, obscure, vagi, descompuse; asociații mentale nefertile care ne stăpânesc şi ne împiedică să fim trezi (lucizi n.n.) chiar şi în marile împrejurări (cumpene n.n.) ale vieții noastre”[143].

„După cum sunt o sumă de oameni cărora li se pare că meditează – în timp ce doar visează treji -, sunt şi foarte mulți care cred că meditează pentru că se gândesc la anumite probleme, mai mult sau mai puțin esențiale. A te gândi la o chestiune politică, a studia un aspect al problemei sociale, a reflecta chiar la un subiect general – cum ar fi liniile de dezvoltare istorică a unui popor – nu înseamnă a *medita*. Înseamnă, pur şi simplu, a gândi; adică a căuta să înțelegi cauza unui lucru, sau legea sa de dezvoltare, sau valoarea lui obiectivă. Gândirea este un exercițiu mental foarte dificil şi foarte nobil, dar meditația este cu totul altceva. Prin meditație se înțelege numai

---

[141] ibidem, pag. 90,91
[142] Mircea Eliade, *50 de conferințe radiofonice*, pag. 132
[143] ibidem, pag. 126, 127

acel exercițiu spiritual prin care omul încearcă să se apropie de marile realități; bunăoară, de realitatea morții sau a nimicniciei vieții omeneşti. Obiectele meditației pot fi numeroase, dar funcția ei rămâne aceeaşi: de a aminti omului legile de fier care îl conduc, realitățile esențiale pe care el le uită prea des, prins de vâltoarea lumii şi antrenat în durerile şi ambițiile ei trecătoare. A medita este un lucru responsabil, în sensul că, prin meditație, omul se aşează față în față cu realitatea. Noi ştim ce extraordinară plasă de iluzii țesem în fața ochilor noştri, ca să nu vedem limpede şi continuu realitatea… Noi ştim cu ce artă ne păcălim pe noi înşine, spunându-ne că viața nu cunoaşte legi, fie că plăcerea este singura morală posibilă, sau mai ştiu eu ce. Cu asemenea iluzii trăim, ne zbatem, încercăm să învingem – şi, chiar, cu asemenea iluzii încercăm să ne resemnăm. Dar nu ne dăm seama că sunt iluzii decât când, printr-o întâmplare oarecare, suntem puşi față în față cu realitatea, cu adevărata realitate. Asemenea întâmplări străbat în viața fiecărui om. Nu se poate ca să nu rămânem, cel puțin o dată în viața noastră, singuri, cu desăvârşire singuri, departe de lume, departe de lumini (amăgiri sclipitoare n.n.) şi oameni, şi să nu înțelegem, deodată, falsitatea vieții pe care o viețuim, cumplita ei mediocritate, cumplita ei irealitate mai ales. Fiecare om şi-a făcut atunci făgăduieli solemne, că va fi mai puțin nepăsator față de sufletul lui, că-şi va dedica o cât de mică parte din timpul şi eforturile sale, pentru nutrirea şi luminarea acestui suflet. Dar toți cunoaştem, din trista noastră experiență, cât de repede am uitat asemenea ceasuri revelatorii, cât de repede am uitat şi solemnele noastre făgăduieli. Plasa iluziilor este mai tare, cu mult mai tare decât dorința noastră de bine… Găsim atâtea lucruri de făcut, atâtea probleme de dezbătut, atâtea munci de împlinit – trecem prin atâtea pasiuni, şi entuziasme, şi revolte, şi dureri, şi bucurii –, încât nu mai avem nici timp, nici înclinare de a gândi puțin şi la ființa noastră sufletească, la fericirea noastră. Fericirea se confundă, în lumea modernă, cu nenumărate erezii (abateri de la verticalitatea morală n.n.) şi simulacre, dar cea mai obişnuită confuzie este între fericire şi confort. De aceea, oamenii care caută, cu orice preț, confortul, îmbelşugarea, stăpânirea a cât mai multe şi mai scumpe lucruri, nu vor întâlni, niciodată, fericirea… Fericit nu poate fi decât omul care nu se teme de realitate, care îi pătrunde legile, care îşi cunoaşte, mai ales, sufletul… Meditația ar fi (este n.n.) deci exercițiul spiritual prin care omul se întoarce în realitate, în adevărata realitate; pe care fiecare dintre noi o întrezăreşte câteodată, dar pe care fiecare dintre noi o uită neiertat de repede. Meditația este tocmai tehnica prin care omul se poate apropia de realitate în orice condițiuni, în orice decor – căci, chiar dacă se realizează mai bine în singurătate, în deplină linişte, aproape de natură, cadrul nu îi este indispensabil. Lucrul esențial este să medităm; adică să ne reculegem, să ne regăsim, să luăm contact cu realitatea, să cunoaştem adevărata condiție umană, adevăratul sens al existenței - dincolo de plasa iluziilor, dincolo de micile aranjamente logice şi morale ale fiecăruia dintre noi … Gândiți-vă câte lucruri încurcate s-ar simplifica şi câte dureri obscure ar fi înlăturate, dacă, în fiecare noapte, înainte de a se pregăti pentru somn, omul ar rămâne

numai câteva minute singur şi ar avea curajul să privească drept realitatea… Noi, de obicei, trecem direct din patimile, din ambiţiile, muncile şi reveriile zilei, în somul inert al nopţii. Nu avem nici măcar cinci minute ca să meditām; să ne amintim, adică, adevăratul sens al vieţii, să ne amintim că moartea ne poate surprinde în orice clipă, şi noi n-am făcut nimic, dar absolut nimic, pentru creşterea şi luminarea sufletului nostru. Meditaţia este o foarte bună chemare la ordine, este un interval real între cele două mari perioade de vis – visul cotidian al iluziilor şi patimilor, şi visul nocturn al trupului… Prin meditaţie ne amintim că suntem oameni, că există o demnitate a speciei umane, şi această demnitate este tocmai înţelegerea (de către noi a n.n.) sensului existenţei noastre"[144], de a „ne împăca cu lumea din afară şi cu sufletul nostru"[145].

„Numai animalele trăiesc fără conştiinţa vieţii lor. Omul e dator să-şi dea seama de viaţa lui, de condiţia umană – nu numai să lupte pentru îmbunătăţirea acestei vieţi"[146], şi, mai grav, să caute „a trece peste fragmentul de timp care îl deprimă, în care se simte inert, obosit, negativ, consumându-l în distracţii cu ritm bolnăvicios, febril, nevrotic. O (astfel de n.n.) distracţie cheamă pe alta; adică fiecare distracţie îşi epuizează virtutea înainte ca omul să fi depăşit timpul negativ, înainte ca el să se simtă stimulat, luminos, fertil"[147], îndeamnă fiinţa umană la „lene intelectuală - etern vagabondaj (mental n.n.) sau disponibilitate determinată din incapacitatea de a acţiona"[148].

Un alt exerciţiu spiritual benefic este contemplaţia. „Termenul *contemplaţie* se referă la o experienţă concretă, bine precizată, prin care conştiinţa noastră poate cunoaşte anumite *obiecte* care nu ne sunt date (cognoscibile n.n.) imediat prin simţuri. Aşadar, contemplaţia ar fi (este n.n.) un instrument de cunoaştere, prin care omul ia cunoştiinţă de anumite realităţi dincolo de simţuri; căci atât esenţa operei de artă, cât şi esenţa lui Dumezeu nu sunt obiecte care ne cad nemijlocit sub simţuri. Ca şi celelalte exerciţii spirituale, ea, contemplaţia, restaurează echilibrul interior al omului, îi aminteşte care e adevăratul sens al existenţei, îl ajută să cunoască realităţile ultime, pe lângă care omul trece, de obicei, orb şi surd"[149].

Într-un cuvânt, exerciţiul contemplaţiei „nu este altceva decât cunoaşterea reală, concretă, experimentală, a acestor realităţi ultime. Prin contemplaţie, omul înţelege global marele miracol al Vieţii, prin el îşi aminteşte de celălalt mare miracol, al morţii. Este adevărat că nu-mi pot cunoaşte prin anticipaţie propria mea moarte. Dar pot foarte

[144] ibidem, pag. 132-136
[145] ibidem, pag. 159
[146] ibidem, pag. 135
[147] ibidem, pag. 146
[148] ibidem, pag. 161
[149] ibidem, pag. 137

bine cunoaşte moartea altora; pot, adică, observa că oamenii mor lângă mine, şi această observaţie o pot transforma în experienţă. O experienţă care se deosebeşte hotărât de toate celelalte experienţe cotidiene ale omului. O experienţă pe care o pot transforma în contemplaţie. Căci funcţiunea contemplaţiei este tocmai această trăire, această experimentare a *Adevărurilor Mari*, cum sunt, bunăoară, moartea, viaţa, dragostea. Prin contemplaţie omul se poate ridica, de la experienţa de fiecare zi a vieţii, la înţelegerea concretă a sensului vieţii; după cum se poate ridica de la faptul morţii unei persoane scumpe, la înţelegerea concretă a realităţii morţii. Contemplaţia este singurul exerciţiu spiritual care se referă nu la *probleme* şi la *adevăruri*, ci la fiinţa totală a omului. Prin celelalte mijloace de cunoaştere, ne apropiem de o realitate fragmentată sau ne însuşim adevăruri limitate. Prin contemplaţie, luăm contact cu fiinţa noastră totală, indivizibilă, concretă. Oricâte adevăruri am aduna asupra omului, sau a vieţii, sau a morţii, nu putem epuiza aceste realităţi, nu putem spune: *Acum cunosc tot despre om sau despre viaţă*! Sunt milioane de fapte adunate până acum asupra vieţii; milioane de fapte culese din ştiinţele naturale, din biologie, din economia politică, din sociologie, din istorie. Şi totuşi, aceste milioane de fapte, la care se adaugă, zilnic, alte mii şi alte zeci de mii, şi al căror număr nu se va sfârşi niciodată, nu epuizează această gravă realitate: viaţa omului. Nu ştim niciodată *totul* despre o asemenea realitate. Sunt atâtea aspecte, atâtea funcţiuni, atâtea fapte, încât s-au creat câteva duzini de ştiinţe ca să le adune, să le coordoneze, să le explice. Exerciţiul numit *contemplaţie* are tocmai rolul de a chema la ordine, de a scoate pe om din milioanele de fapte şi miile de adevăruri care îl înconjoară şi a-l pune faţă în faţă cu realitatea *adevărată* şi simplă. Problema capitală a omului este căutarea sensului existenţei. Sunt întrebări pe care nu le poate ocoli nimeni: *Cine sunt? Ce sens are viaţa pe Pământ? De ce m-am născut?* Asemenea întrebări şi le-au pus oamenii (încă n.n.) de la începutul istoriei, şi la ele trebuie să răspundă fiecare ins în parte. Demnitatea omului, conştiinţa lui morală, valoarea speciei umane chiar depind de asemenea întrebări. Şi răspunsul (la ele n.n.) nu-l găsim prin nici o ştiinţă. Răspunsul la aceste întrebări nu-l putem afla cercetând milioanele de fapte şi miile de adevăruri care ne înconjoară, ci contemplând *faptul* direct, realitatea întreagă şi indivizibilă. S-a observat, de către nenumăraţi gânditori, marea deosebire dintre *fapte* şi *fapt*. Faptele sunt infinite, şi colecţionarea lor nu se poate termina niciodată. *Faptul,* însă, îl întâlnim mai rar; viaţa noastră întreagă este un asemenea fapt; iubirea sau moartea constituie un fapt. Contemplarea faptului este mult mai fertilă, pentru creşterea noastră sufletească, decât cunoaşterea a un milion de fapte… Marea realitate a vieţii este *viaţa ca fapt, ca unitate*. Înţelegerea globală, experimentală, concretă, nu se poate obţine decât prin contemplaţie… Nu înţelegi viaţa cercetând milioanele de fragmente care o alcătuiesc, ci încercând să-i pătrunzi sensul esenţial. Nu poţi înţelege omul studiind antropologia, istoria sau economia politică, ci lămurindu-ţi, ţie însuţi, sensul existenţei umane, condiţia umană. Meditaţia, tăcerea,

singurătatea, contemplația, sunt exerciții spirituale pe care nu le mai practică aproape nimeni astăzi. De aceea se întâlnesc astăzi atâția oameni care nu ştiu de ce trăiesc, care nu înțeleg ce înseamnă sensul existenței. Aceasta încă n-ar fi prea grav. Dar se întâmplă şi altceva. Asemenea oameni au o viață sufletească pipernicită şi bolnavă. Sunt foarte mulți oameni bolnavi în jurul nostru, nu numai pipernicіți sufleteşte"[150].

Constatăm, chiar, „un fenomen general: că, în timp ce creşterea organică a omului (dezvoltarea trupului omenesc n.n.) este continuă, ea neterminându-se decât odată cu moartea biologică – creşterea spirituală a sa se opreşte în jurul vârstei de 16 ani. De atunci, majoritatea oamenilor nu mai cresc, nu se mai dezvoltă. Aceasta din cauza unei insuficiente nutriții spirituale. Omul rămâne toată viața cu câteva superstiții logice, câteva scheme mentale, prin care se încăpățânează să judece lumea şi spiritul"[151].
Iar „cauza acestei grave insulte aduse demnității umane o găsim în necunoaşterea adevărurilor simple, în ignorarea exercițiilor spirituale care relevă omului adevăratul sens al existenței. Omul modern trăieşte prea mult înconjurat de fapte şi adevăruri abstracte, universale. Contemplația are tocmai acest rol de a transforma adevărurile universale în experiențe concrete. Dacă oamenii s-ar gândi mai des la viață, la dragoste şi la moarte – la aceste trei realități decisive şi esențiale –, lumea contemporană ar fi, fără îndoială, altfel"[152].

Un extraordinar potențator al efectului benefic, ce-l putem obține, fiecare dintre noi, prin utilizarea acestui mix de metode autofortificatoare, este *rugăciunea*. „Ea - ne dezvăluie acelaşi Mircea Eliade - este trăirea sentimentului de dependență, înălțarea sufletului către Dumnezeu, setea de mântuire – adică de împăcare a omului cu el însuşi şi cu Firea…În rugăciune se rezumă drama condiției umane, marea ei neputință şi arzătoarea ei speranță… Ea este cel mai pur şi, în acelaşi timp, mai uman act al vieții religioase; este actul de abdicare a omului în fața unei puteri nevăzute, actul lui de subsumare unei divinități"[153]… Rugăciunea îndelungată şi arzătoare „hrăneşte înțelegerea noastră spirituală, face loc în suflet să primim pe Dumnezeu, luminează omului lucrurile lui Dumnezeu, ne face familiari cu fulgerele Luminii, ajută să crească credința şi nădejdea în Lumea Binelui"[154], adică, potrivit lui Grigore Cristescu, a acelei organizări sociale spiritualizate, caracterizate prin „reintegrarea sufletului

[150] ibidem, pag. 137-141
[151] ibidem, pag. 122
[152] ibidem, pag. 141
[153] ibidem, pag. 108, 109
[154] ibidem, pag. 113

omenesc în sfera superioară a unei viețuiri fără umbre şi fără scăderi”[155].

„Omul - conceptualizează Vasile Băncilă - a trăit multă vreme într-un mediu socio-cosmic. Acesta e mediul natural, sănătos, biologic şi spiritual totodată. Astăzi însă, el trăieşte numai într-un mediu social, şi încă într-o societate unilaterală sau de extracte epidermice (şi, mai grav, mediului său actual îi sunt caracteristice îngustimea intelectual-afectivă şi instinctualitatea primar-senzuală n.n.) Sufletul omenesc trebuie să-şi ceară drepturile până în cele din urmă. Ceea ce se impune e o *recosmizare a omului*. O stabilire a legăturilor cu realitatea, o *reontologizare* a sa”[156].

Prin transformarea de către din ce în ce mai mulți dintre noi a mixului acțional enunțat în mod de viață, „funcțiile majore ale omului – funcția morală, funcția religioasă, funcția logosului – vor reapărea în chip firesc în umanitate”[157], având ca izvoare „resorbirea artificialităților şi reîncadrarea în realitate”[158]. Iar ea, umanitatea, va conştientiza din nou magnifica realitate a ritmurilor cosmice, surprinsă, de către Vasile Pârvan, în doar două fraze tulburător de dense: „Fenomenele vieții omeneşti sunt o parte integrantă din ritmica universală. Aceleaşi legi cosmice determină viața umană şi pe cea extraumană, pe *Pământ*, ca şi în viața lumilor nesfârşite, în *Univers*”[159]. O formulare identică, dar relativ detaliată, a substanței informaționale a acestor gânduri, utilă, după părerea mea, înțelegerii cât mai profunde a lor, ne este oferită de Dumitru Constantin Dulcan: „Toate planurile existenței vizibile şi (a celei n.n.) invizibile se suprapun: orice acțiune în plan verbal, afectiv, organic sau funcțional, fizic sau pur informațional, se traduce obligatoriu în termeni de energii, de atomi, de reacții chimice, de mobilizare fizică, de ineluctabile legități. Fără această suprapunere de planuri – începând de la particulele subatomice, trecând prin chimie, biochimie, fiziologie, informație, cibernetică, Univers – nimic nu există.

Legea fundamentală a Universului o constituie corelarea armonioasă a *tuturor* acestor planuri. Orice distorsiune la nivel de acțiune sau numai de gând implică boala şi suferința. Soluția prevenirii lor constă în respectarea legii armoniei prin controlul conştient al întregii conduite, care trebuie să aibă o finalitate în exclusivitate pozitivă, negentropică”[160].

---

[155] Grigore Cristescu, *Fapte şi orientări creştine*, Editura *Ramuri*, Craiova, 1924, pag. 10
[156] Vasile Băncilă, *Filosofia vârstelor*, Editura *Anastasia*, Bucureşti, 1997, pag. 33, 34

[157] ibidem, pag. 34
[158] ibidem

[159] Vasile Pârvan, *Idei şi forme istorice*, Editura *Cartea Românească*, Bucureşti, 1920, pag. 49

[160] Dumitru Constantin-Dulcan, *Inteligența materiei*, Ediția a II-a revăzută şi adăugită, Editura *Teora*, Bucureşti, 1992, pag. 292, 293

Şi, în măsura în care, gradul nostru de autodisciplină va creşte, solidarizarea noastră cu următoarele mărturii, depuse în faţa eternităţii de către Valeriu Popa, va fi mai profundă: „Din viaţă nu rămâi decât cu cunoştiinţele ştiinţifice acumulate din toate domeniile şi cu faptele de iubire morală. Asta e bagajul cu care pleci sus, asta e toată averea ta. Prin credinţă şi ştiinţă, trebuie să ajungem la convingerea că nu suntem independenţi, ci dependenţi, modul de dependenţă faţă de Ceva sau de Cineva, va fi demonstrat mâine”[161]. „Tot ceea ce facem, de la gând, privire, gest, vorbă, faptă, se înregistrează undeva în *finitul* (determinabilul, *astăzi* doar cu mijloace extrasenzoriale, dar *mâine* cu procedee tehnice ale căror rezultate vor putea fi observate, senzorial, de către oricine n.n.) care ne înconjoară şi, când plecăm din viaţă ne reîntâlnim cu noi, fiind direct răspunzători pentru tot ce am făcut”[162].

--------------- * * --------------

[161] Valeriu Popa, Sanda Ştefan, Raluca Dumitrache, *Dăruim lumină şi iubire pentru vindecarea sufletului şi a trupului*, Tipografia *Everest 2001*, Bucureşti, 2002, pag. 15
[162] ibidem, pag. 8

Demonstrația existenței unei cauze primare a vieții, nematerială, unică, înțeleaptă, este termenul sublim la care ne conduce Fiziologia.

Această Cauză primară este Dumnezeu.

Nicolae Paulescu, *Noțiunile de «Suflet» şi «Dumnezeu» în Fiziologie* – lecție făcută la 18 februarie 1905, la Facultatea de Medicină din Bucureşti. Textul se regăseşte în lucrarea: Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet" şi „Dumnezeu" în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1944, pag. 30

NICOLAE CONSTANTIN PAULESCU ŞI NOI

Medici *evrei* m-au rugat să intervin pe lângă profesorul Paulescu şi să-l rog să nu mai combată jidovimea, ca să poată întreprinde ei, evreii, o campanie de pe urma căreia dânsul va obține, cu siguranță, Premiul «*Nobel*». Dar profesorul a refuzat categoric şi a preferat să se lase furat.*

*Dr. V. Trifu, *Profesorul Paulescu 1869-1931*, Introducere la volumul Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet" şi „Dumnezeu" în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1944, pag. 26

Istoria o fac *şi* învingătorii *şi* învinşii. Deopotrivă. Însă, de scris o scriu *numai învingătorii*. Bineînțeles potrivit voinței *lor*. De câte ori voiesc ei *Adevărul*?... De câte ori le *convine* ca acesta să fie aflat?... Ori măcar căutat…

Al doilea Război Mondial a schimbat fața lumii. Şi s-a sfârşit acum mai bine de o jumătate de veac. Ştiți asta, dragii mei.

Dar *ştiți* şi cine l-a câştigat? Cine l-a câştigat *în fapt*? Cine-i *realul* lui câştigător?...

Încă în 1921 Profesorul Doctor Nicolae Constantin Paulescu (1869-1931) descoperă insulina. Substanța care, an după an, salvează viețile a milioane şi milioane de suferinzi de diabet. Care îi este brevetată de Ministerul Industriei şi Comerțului la 10 aprilie 1922, sub denumirea de «*pancreină*». Dar pentru care *Banting şi McLeod* primesc, în 1924, Premiul Nobel.

„La 7-8 luni de la apariția rezultatelor definitive ale lui N.C. Paulescu în presa ştiințifică internațională(;) F.C. Banting şi C.H. Best, lucrând în laboratorul de fiziologie al profesorului McLeod de la Universitatea din Toronto, fac publice rezultatele obținute în aceeaşi direcție şi revendicate ca fiind ale lor. Adevăratul descoperitor protestează şi produce dovezile necesare, sprijinit de o parte a lumii ştiințifice a vremii, dar nu mai poate împiedica marea nedreptate abil regizată de forurile occidentale (probabil şi sub anumite presiuni evreieşti, având în vedere proasta reputație de antisemit pe care şi-o crease savantul român). Banting şi McLeod primesc Premiul Nobel(;). Se comitea astfel, cu o abjecție senină, probabil cea mai mare escrocherie din istoria ştiințifică a secolului XX.”(Răzvan Codrescu, *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau ştiința lui Scio Deum Esse*, în volumul *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau Ştiința mărturisitoare*, Crestomație, note şi tablou bio-bibliografic de Răzvan Codrescu, Editura *Christiana*, Bucureşti, 2002, pag. 19-20)

Escrocherie nici până astăzi reparată! (Oare *de ce?...*) Escrocherie despre care Dr. V. Trifu mărturiseşte public în 1944: „medici *evrei* m-au rugat să intervin pe lângă profesorul Paulescu şi să-l rog să nu mai combată jidovimea, ca să poată

întreprinde ei, evreii, o campanie de pe urma căreia dânsul va obține, cu siguranță, Premiul «*Nobel*». Dar profesorul a refuzat categoric şi a preferat să se lase furat". (Dr. V. Trifu, *Profesorul Paulescu 1869-1931*, Introducere la volumul Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet" şi „Dumnezeu" în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1944, pag. 26)

«Să nu mai combată jidovimea»!
Dară *cum* anume o «combătea»?

„A adresat, în 1921, o lungă «Scrisoare către ovrei» (Paulescu, *Cele patru patimi*, - «Scrisoare către Ovrei», pag. 182-211), în care le arăta, cu propriile lor mărturii, intențiile criminale şi vițiile, în care s-au scufundat, - de ce sunt urâți de lume, - ce soartă nenorocită îi aşteaptă.

Le vorbia despre legea divină a Iubirii şi-i chema în sânul Bisericii lui Christos".(Dr. V. Trifu, opera citată, pag. 45)

„Nu mai chinuiți Omenirea, întreținând Discordia şi provocând *revoluții* şi *războaie*.

Lăsați lumea în pace, - şi binefacerile *Păcei* se vor revărsa asupra voastră.

Dar, mai presus de toate, cereți lui Dumnezeu să aibă milă de voi şi să vă dea puțină înțelepciune, ca să nu mai *persecutați Creştinismul*, şi chiar să vă întoarceți la *Doctrina sublimă a lui Christos*… pe care, în starea actuală de turpitudine morală, în care putreziți, **n-o puteți pricepe**".(Nicolae C. Paulescu, *Cele patru patimi şi remediile lor*, Editura *Cartea Românească*, Bucureşti, 1921, pag. 211)

„«Ovreii au rămas o nație.

Această nație e convinsă că Imperiul lumii îi aparține.

Ea nu are ca mijloc de a realiza aceasta, decât corupția spiritelor care duce la descompunerea socială.

Pentru a conchide, zicea Marchizul de la Tour du Pin, cu două decenii înainte (Marquis de la Tour du Pin: *Vers un Ordre social chrétien* (1907), citat de Leon de Poncins în *La mystérieuse international juive*, Paris 1936, pag. 272), emanciparea noastră depinde de sistemul Părinților noştri:

a) A nu se trata Ovreii decât ca străini, şi ca străini primejdioşi.

b) Să se recunoască şi să se abjure toate erorile filosofice, politice şi economice cu care ei ne-au otrăvit.

c) Să se reconstituie în ordinea economică, ca şi în ordinea politică, organele vieții proprii, care ne făceau independenți față de ei, şi stăpâni la noi acasă».

Iar Voltaire, care, deşi nu era nici ateu, nici materialist, voia să combată totuşi Catolicismul, - ca să placă asociației oculte a Masoneriei, - nu s-a putut împiedica să scrie categoric, cu aproape două veacuri înainte, în «Dictionnaire Philosophique»:

«Ovreii cred că într-adevăr, într-o zi, prezicerile oracolelor lor se vor îndeplini şi că ei vor avea împărăția pământului.»

Profesorul Paulescu era mult mai puțin vehement ca alții. Totuşi, o adevărată furie a cuprins pe conducătorii Iudaismului, şi, fireşte, pe numeroşii lor «prieteni»(;).

Totuşi, medicii evrei continuau să-i trimită pe coreligionarii lor, pentru ca profesorul Paulescu, bun şi iertător, în fața durerii, să le descurce cazurile inexplicabile şi să încerce să vindece pe cele disperate".(Dr. V. Trifu, opera citată, pag. 46)

Profesorul Paulescu, căruia „Clinica, Biologia şi Fiziologia i-au revelat cu o splendidă claritate, pe Creator, - «Cauza primară»:

«Demonstrația existenței unei cauze primare a vieții, nematerială, unică, înțeleaptă, este termenul sublim la care ne conduce Fiziologia.

Această Cauză primară este Dumnezeu», proclama Paulescu în fața studenților săi uimiți şi fermecați. (Paulescu, *Noțiunile de «Suflet» şi «Dumnezeu» în Fiziologie* – lecție făcută la 18 februarie 1905, la Facultatea de Medicină din Bucureşti)" (Dr. V. Trifu, opera citată, pag. 30)

Dorința curată şi fierbinte de a Îi sluji lui Dumnezeu: iată ce-i leagă întreolaltă pe profesor şi pe tineretul naționalist Român!

Când, „la 23 martie 1924 începe la Curtea cu Jurați din Bucureşti judecarea aşa-zisului *complot* al Studențimii împotriva propriului guvern(;), are loc celebra depoziție de martori din

partea Istoriei şi din partea Divinităţii a prof. dr. Nicolae Paulescu(;):

«Onorată Curte!
Onoraţi juraţi!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră nu este tentativa decisă sau intenţia neconcretizată a unor tineri studenţi de a întrebuinţa violenţa în raporturile dintre guvernaţi şi guvernanţi.

Cauza ajunsă în judecarea domniilor d-voastră nu este vreo ostilitate mai mult sau mai puţin antisocială împotriva populaţiei evreieşti paşnice, muncitoare şi până la proba contrară prezumată a fi loială cu statul care o găzduieşte şi în care trăieşte.

Naţiunea Română a creat Statul Român. Naţiunea Română este singura răspunzătoare în Istorie. Dacă piere România, nu alţii, ci singuri noi, românii, vom fi vinovaţi.

Responsabilitatea aduce dreptul de a conduce şi, înainte de aceasta, dreptul la apărare.

Românii sunt un popor paşnic şi o naţiune conştientă. Suntem toleranţi cu străinii pentru că avem legitimitate pe pământul strămoşesc şi pentru că nu ne lipseşte capacitatea de a asimila de bună voie.

Onorată Curte!
Onoraţi juraţi!

Cauza ajunsă în judecata domniilor d-voastră este cea mai mare primejdie naţională şi socială din istoria de două milenii a poporului nostru.

Cauza ajunsă înaintea domniilor d-voastră este conspiraţia Forţelor Oculte mondiale de a ni se lua dreptul la suveranitate şi de a fonda aici în spaţiul carpato-ponto-dunărean Israelul european.

Israelul european: stat bi-național cu evreii clasă conducătoare şi exploatatoare în calitate de națiune învingătoare şi cu noi, românii, clasă subordonată şi exploatată în calitate de națiune învinsă.

În România nu există antisemitism nativ scop în sine din ură de rasă sau ură de religie. În România există numai un antisemitism reactiv de legitimă apărare împotriva unei agresiuni din exterior în complicitate cu trădare din interior.

Onorată Curte!
Onorați jurați!

Înainte de a vă retrage în camera de deliberare şi înainte de a lua o decizie, vă adresez o rugăminte. Vă adresez rugămintea să vă gândiți că sunteți exponenții unei națiuni căreia Dumnezeu îi interzice a se sinucide.

Rugămintea că n-aveți chiar dreptul să uitați cele 34 generații premergătoare de români care vă privesc din cer şi din pământ.

Rugămintea să vă gândiți că nu aveți chiar întreg dreptul de a nu ține seama de ce aşteaptă şi de ce nădăjduiesc de la d-voastră următoarele generații de români.

Onorată Curte!
Onorați jurați!

Sunteți îndreptățiți să judecați după legile în vigoare şi după propria d-voastră conştiință.

Umila mea rugăminte şi mare rugăminte a istoriei sunt ca la criteriul legii şi la criteriul conştiinței să adăugați criteriul Națiunii care nu vrea să moară şi care nu trebuie să moară.

Onorată Curte!
Onorați jurați!

Vă însoțeşte rugămintea mea şi eu alături de întreaga Națiune avem încredere în domniile d-voastră.»” (Dr. Şerban Milcoveanu, *Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu? 30 noiembrie 1938*, vol.I, *Expunerea cronologică a faptelor*, Editat fără scop lucrativ de *Asociația foştilor preşedinți ai Studențimii* persoană juridică şi *Liga pentru apărarea Adevărului istoric* persoană juridică, Bucureşti, 2007, pag. 13-15)

,,…Bucuria vieții tale
Fost-a să găseşti
Leacurile ideale
Firii omeneşti…”

rezuma, după zece ani de la trecerea în eternitate a savantului, vărul său primar, Cincinat Pavelescu.

Completa-vom oare astăzi:
«Stăruința faptei noastre
Este să le-urmăm.»?

-------------- * * -------------

BIBLIOGRAFIE

(nominalizez în ea doar materiale din care
am citat sau la care am făcut referire directă)

Mareş Ioan M., *Francmasoneria în filmul «Ecaterina Teodoroiu»*, 1933 [FM.F.E.T.]

XXX, *Cuvântul Legionar*, An III, nr.36, august 2006, [C.L.III.36]; An III, nr. 39, noiembrie 2006 [C.L.III.39]; An III, nr. 46, iunie 2007, [C.L.III.46]; An IV, nr. 53, ianuarie 2008, [C.L. IV. 53]; An IV, nr. 55, martie 2008, [C.L.IV.55]; An IV, nr. 60, iulie 2008, [C.L.IV.60]

XXX, *Din luptele Tineretului Român, (1919-1938)*, Editura Fundației *Buna Vestire*, 1993, [D.L.T.R.]

XXX, *«Dosarul» Mircea Eliade*, vol. V, (1936-1944), *Jos farsa!*, partea a doua, Cuvânt înainte şi culegere de texte de Mircea Handoca, Editura *Curtea Veche*, Bucureşti, 2001, [D.M.E.-J.F.p.II]

XXX, *Expres Magazin*, nr. 87, 25 martie 1992 [E.M.87]

XXX, *Francmasoneria. Dezvăluiri cutremurătoare*, nr. 7/2003, [FM.D.C.7/2003] şi nr. 10/2003, [FM.D.C.10/2003]

XXX, *Mişcarea Legionară în texte originale şi imagini*, Editura *Lucman*, Bucureşti, f.a., [M.L.T.O.I.]

XXX, *Obiectiv Legionar*, An II, nr. 1(7), ianuarie 2004, [O.L.1(7)]; An I, nr. 4, octombrie 2003, [O.L.4]; An IV, nr. 38-39, Septembrie-Octombrie 2006; [O.L.38-39]

XXX, *Permanențe*, anul VII, nr. 11, noiembrie-decembrie 2004, [P.VII.11]; Anul VIII, nr. 8, august 2005, [P.VIII.8]

XXX, *Santinela*, nr. 17, iunie 2007

XXX, *Săptămâna românească*, An II, nr. 51, 16-22 noiembrie 2006 [S.R.II.51]

XXX, *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003

Andrew Cristopher & Gordievski Oleg, *K.G.B.,* Editura *All*, Bucureşti, în Nicolae Mitrică, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a VI-a, în [FM.D.C.10/2003]

Angelsdorf Wilhelm von, *Imperialismul Noii Ordini Mondiale*, Traducerea Johann Dumitrescu, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.

Bădescu Ilie, *Cu fața spre Bizanț. Jurnal*, Editura *Evex*, Bucureşti, 1998

Băiaş Ionuț, *Cine şi de ce conduce România*, în [P.VIII.8]

Bărzoi Cezarina, *Charisma lui Corneliu Zelea Codreanu. Perspectivă legionară, IV*, în [P.VII.11]

Băncilă Vasile, *Arhangheli în istoria românească*, articol apărut în *Omul Nou*, Brăila, 1938, apud site-ul Fundației *George Manu; Filosofia vârstelor*, Editura *Anastasia*, Bucureşti, 1997

Becescu Florin, *Franc-Masoneria. Crimă-Spionaj-Anarhie*, Editura *Ziarului «Porunca Vremii»*, Bucureşti, 1936

Bernea Ernest, *Stil legionar*, Tipografia *Bucovina*, I.E. Torouțiu, Bucureşti, 1937; reeditare Salzburg, Colecția *Omul Nou*, 1953, apud site-ul Fundației *George Manu*

Bidegain Jean*, Discurs rostit în anul 1905 în fața Marelui Orient al Franței*, în [O.L.1(7)]

Boldur Lățescu Gheorghe şi Iorga Filip-Lucian, *Genocidul comunist în România*, vol. IV, *Reeducarea prin tortură*, Editura *Albatros*, Bucureşti, 2003

Brădescu Faust, *Viziunea integrală a Revoluției Legionare*, Prefață de Dr. Gheorghe Buzatu, ediție îngrijită de Radu-Dan Vlad, Traducere din limba franceză de Mădălina Martin, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1997

Blaga Lucian, *Carnețelul negru*, în volumul Lucian Blaga, *Aforisme*, Text stabilit şi îngrijit de Monica Manu, Editura *Humanitas*, Bucureşti, 2001

Brăileanu Traian, *Politica*, Editura, *Albatros*, Bucureşti, 2003, pag. 315. Ediția a I-a, Tipografia *Mitropolitul Silvestru*, Cernăuți, 1928

Buzatu Gheorghe, *Despre legionari şi legionarism*, prefață la monografia *Corneliu Zelea Codreanu şi epoca sa*, în [C.Z.C.E.S.]

Ciobanu Ion T., Mr., *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, în [O.L.38-39], pag. 3-5. Articol publicat inițial în Revista Academiei Forțelor Terestre *Nicolae Bălcescu* – Sibiu, nr. 4 din 1999

Cioran Emil, *Profilul interior al Căpitanului*, în *Glasul strămoşesc*, Sibiu, anul VI, nr. 10 din 25 decembrie 1940., în [M.L.T.O.I.]

Codrescu Răzvan, *În căutarea Legiunii pierdute*, Editura *Vremea*, Bucureşti, 2001; *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau ştiința lui Scio Deum Esse*, în volumul *Doctorul Nicolae C. Paulescu sau Ştiința mărturisitoare*, Crestomație, note şi tablou bio-bibliografic de Răzvan Codrescu, Editura *Christiana*, Bucureşti, 2002

Codrin Nicoleta, *Cuvânt înainte* la volumul Constantin Papanace, *Stilul legionar de luptă. Concepția tactică a Căpitanului*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2004

Coja Ion, *Legionarii noştri*, Editura *UMC*, Bucureşti, 2001; *Holocaust în România? Suită de documente şi mărturii adunate şi consemnate de **ION COJA**, în folosul parlamentarilor şi al autorităților implicate în elaborarea, aprobarea şi aplicarea Ordonanței de Urgență nr. 31/2002 a Guvernului României*, Editura *Kogaion*, Bucureşti, 2002, [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]; *Notă explicativă(2)*, cuvânt introductiv la lucrarea: *Situația Evreilor în România, vol. I, 1939-1941, partea I*, Coordonatori Locotenent-colonel Alesandru Duțu şi Dr. Constantin Botoran, Editura *Țara Noastră*, Uniunea *Vatra Românească*, Bucureşti, 2003; *Protocoalele Kogaionului. Teze şi ipoteze consemnate şi autentificate de Ion Coja pentru a se înțelege şi evalua corect Contenciosul Româno-Evreiesc, inclusiv – aşa numindu-l unii – «Holocaustul din România»*, Uniunea *Vatra Românească*, Editura *Țara Noastră*, Bucureşti, 2004; *Nicadorii*, în [S.R.II.51]

Consiliul Național pentru Studierea Arhivelor Securității, *”Bande, bandiți şi eroi”. Grupurile de rezistență şi Securitatea (1948-1968). Documente*, Editura *Enciclopedică*, Bucureşti, 2003 [”B.B.E.”]

Constantin-Dulcan Dumitru, *Inteligența materiei*, Ediția a II-a revăzută şi adăugită, Editura *Teora*, Bucureşti, 1992

Crainic Nichifor, *Ortodoxism şi Masonerie*, în [FM.F.E.T.]; *Revoluția legionară*, apud site-ul Fundației *George Manu*

Cristescu Grigore, *Fapte şi orientări creştine*, Editura *Ramuri*, Craiova, 1924

Crişan Radu Mihai, Spre Eminescu. *Răspuns românesc la amenințările prezentului şi la provocările viitorului*, ediția a III-a revizuită, 2005; *Testamentul politic al lui Mihai Eminescu*, 2005; *Înduşmăniții au acelaşi crez. Testamentele politice ale lui Ion Antonescu şi Corneliu Zelea Codreanu*, 2005; *Moța şi Marin. Testamentele lor politice*, 2006; *Totul pentru Hristos! Testamentul politic al lui Nicolae Iorga*, 2006; *Surâsul Legiunii. Sau cum înțeleg eu Legionarismul Românesc*, 2006. Fiecare dintre ele este publicată la Editura *Cartea Universitară*, Bucureşti.

Demetrescu Scarlat, *Din tainele vieții şi ale universului*, Editura *Emet*, Oradea, 1998

Dobrescu Emilian M., *Iluştri francmasoni,* Editura *Nemira*, Bucureşti, 1999

Eliade Mircea, *Profetism românesc*, vol.I, Editura *Roza Vânturilor*, Bucureşti, 1990; *50 de conferințe radiofonice*, Editura *Humanitas*, Bucureşti, 2001; *Textele «legionare» şi despre «românism»*, Editura *Dacia*, Cluj-Napoca, 2001, [T.L.D.R.]; *Libertate*, în *Iconar*, Cernăuți, an III, 1937 nr. 5, în [T.L.D.R.]; *De ce cred în biruința Mişcării Legionare*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 244 din 17 decembrie 1937, în [D.M.E.-J.F.p.II]; *Noua aristocrație legionară*, în *Vremea*, anul IX, nr. 522 din 23 ianuarie 1938, în [D.M.E.-J.F.p.II];

Eminescu Mihai, *Opere*, vol. IX, Ediție critică întemeiată de Perpessicius, Editura *Academiei Române*, Bucureşti, 1980, [M.E.O.IX]; vol. X, Ed.cit., Bucureşti, 1989 [M.E.O. X]; vol. XII, Ed.cit., Bucureşti, 1985; [M.E.O.XII]; vol. XV, Ed.cit., Bucureşti, 1989; [M.E.O.XV] Manuscrisul *Din şedințele Societății România Jună. Naționaliştii şi Cosmopoliții*, în [M.E.O. IX]; *Ilustrații administrative*, Timpul, 18 decembrie 1877, în [M.E.O. X]; *Un cenuşar român...*, *Timpul*, 8 aprilie 1879, în [M.E.O. X]; *«Românul» continuă a se ocupa…*, Timpul, 27

ianuarie 1881, în [M.E.O. XII]; *«Românul» a contractat năravul...*, *Timpul*, 29 iulie 1881, în [M.E.O. XII]; Manuscrisul *Superfluența populației*, în [M.E.O.XV]; Manuscrisul *Istoriografie şi coadaptare*, în [M.E.O.XV]

Georgescu-Delafras Petre, *Tari şi slabi*, Ediția a III-a, Editura *Cugetarea*, Bucureşti, 1937

Gheorghiu Lizeta, *Cuvântul apărării – pledoaria avocatului Lizeta GHEORGHIU – în procesul lui Corneliu Zelea Codreanu din mai 1938*, în [D.L.T.R.]

Goga Octavian, *Mustul care fierbe*, Editura *Scripta*, Bucureşti, 1992

Gyr Radu, *Femeia în eroismul spiritual moral, şi național*, Idei desvoltate dintr-o conferință ținută la 8 decembrie 1935, în aula Universității din Iaşi, sub patronajul Cercului Studențesc Tecucean, Bucureşti, f.a., [F.E.S.M.N.]; *O lume tânără şi un moment istoric*, în [F.E.S.M.N.]

Herseni Traian, *Mişcarea Legionară şi muncitorimea*, Editura *Mişcării Legionare*, Bucureşti, 1940; *Mişcarea Legionară şi țărănimea*, Ediția a II-a, Editura *Mişcării Legionare*, Bucureşti, 1940

Heinen Armin, *Die Legion «Erzangel Michael» in Rumänien. Soziale Bewegung und politische Organisation. Ein Beitrag zum Problem des internationalen Faschismus*, Südosteuropäische Arbaiten, München, 1986

Hitler Adolf, *Mein Kampf*, Ediție în limba română, Editura *Pacifica*, Bucureşti, 1993; *Testament politic*, Traducere de Nicolae Buhmeanu, Editura *Samizdat*, Bucureşti, 1999, [T.P.]; *Însemnarea intimă din 15 februarie 1945*, în [T.P.]; *Însemnarea intimă din 17 februarie 1945*, în [T.P.]

Iftimovici Radu, *Spulberarea unei legende. Progromul de la Abator*, în [E.M. 87]

Ionescu Nae, *Teologia. Integrala publicisticii religioase*, Editura *Deisis*, Sibiu, 2003, [T.I.P.R.]; *Iertarea creştină*, în *Cuvântul*, an III, nr. 624 din 29 noiembrie 1926, în [T.I.P.R.]; *Sub semnul Arhanghelului*, în *Buna Vestire*, anul I, nr. 100 din 27 iunie 1937, apud site-ul Fundației *George Manu*

Iorga Nicolae, *Idei asupra problemelor actuale*, Editura *Cugetarea*, Bucureşti, 1935; *Discursuri Parlamentare*, vol. I-iu, partea I-a, Editura *Bucovina*, I.E. Torouţiu, Bucureşti, 1939, [D.P.v.I.p.I]; *În chestia manifestaţiilor studenţeşti*, Discurs rostit în şedinţa din 17 decembrie 1909 a Camerei Deputaţilor, în [D.P.v.I.p.I]; *Chestia agitaţiilor evreieşti*, Discurs rostit în şedinţa din 11 februarie 1910 a Camerei Deputaţilor, în [D.P.v.I.p.I]; *De ce atâta ură?*, 6 iulie 1940, Neamul Românesc – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]

Marrs Jim, *Guvernarea secretă a Lumii. Istoria secretă ce leagă între ele Comisia Trilaterală, Francmasoneria şi Marile Piramide*, Traducerea Nicolo Della Pupa, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.

Milcoveanu Şerban, *Corneliu Z. Codreanu altceva decât Horia Sima*, vol. I şi II, Editura *Crater*, Bucureşti, 1996; *Tactica şi strategia în întrebări cu sau fără răspuns*, Tipografia *TCM Print*, Bucureşti, 2001; *Atentatul din 21 septembrie 1939 contra lui Armand Călinescu şi epoca 1930-1950*, Editura *TCM Print*, Bucureşti, 2004; *Teroarea de Stat până la 22 decembrie 1989*, volum editat fără scop lucrativ de *Asociaţia foştilor preşedinţi ai Studenţimii* persoană juridică şi *Liga pentru apărarea Adevărului Istoric* persoană juridică, Bucureşti, 2004; *Pentru ce a fost asasinat Corneliu Zelea Codreanu? 30 noiembrie 1938*, vol.I, *Expunerea cronologică a faptelor*, Editat fără scop lucrativ de *Asociaţia foştilor preşedinţi ai Studenţimii* persoană juridică şi *Liga pentru apărarea Adevărului istoric* persoană juridică, Bucureşti, 2007

Mitrică Nicolae, *Episoade dintr-un război nedeclarat,* partea a III-a în [FM.D.C. 7/2003]; partea a VI-a, în [FM.D.C.10/2003]

Nestorescu Bălceşti Horia, *Ordinul Masonic Român. Mai puţină legendă şi mai mult adevăr,* cu un Cuvânt înainte de Mihail Sadoveanu, Casa de Editură şi Presă *Şansa S.R.L.*, Bucureşti, 1993

Nicolschi Alexandru, *Autobiografie-sinteză*, în [S.E.v.I.]

Noica Constantin, *Limpeziri pentru o Românie legionară*, în *Buna Vestire*, anul IV, seria a II-a, nr. 29 din 11 octombrie 1940. Conferinţă ţinută la Radio în seara de 5 octombrie 1940, apud site-ul Fundaţiei *George Manu*

Odobleja Ştefan, *Psihologia consonantistă şi cibernetica*, Editura *Scrisul românesc*, Craiova, 1978

Papanace Carol, *Prefaţă* la volumul Constantin Papanace *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanţa, 2005

Papanace Constantin, *MIHAI EMINESCU un mare precursor al LEGIONARISMULUI românesc*, Ediţia I-a, Editura *Armatolii*, Cetatea Eternă, 1951; *Diverse stiluri de luptă politică*, Tipografia *INFCON S.A.*, Constanţa, 2005

Papuc Ion, *Cu faţa spre trecut. Portrete şi ideologii*, Editura *Vergiliu*, Bucureşti, 2005

Pauker-Brătescu Tatiana, *Notă biografică despre Ana Pauker*, în [S.E.v.II.]

Paulescu Nicolae C., *Spitalul, Coranul, Talmudul, Cahalul, Francmasoneria*, Tipografia *Antet XX Press*, Filipeştii de Târg, Prahova, 2000; Ediţia I-a, 1913, două volume; *Cele patru patimi şi remediile lor*, Editura *Cartea Românească*, Bucureşti, 1921; *Degenerarea Rasei Jidăneşti,* Bucureşti, 1928; *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noţiunile de „Suflet" şi „Dumnezeu" în Fiziologie*, Ediţie îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundaţia regală pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1944

Pârvan Vasile, *Idei şi forme istorice*, Editura *Cartea Românească*, Bucureşti, 1920

Petrescu Toma, *Conspiraţia lojilor – Francmasonerie şi Creştinism –* , Ediţia a IV-a, Imprimeriile *Frăţia Românească*, Bucureşti, 1941

Popa Valeriu, Ştefan Sanda, Dumitrache Raluca, *Dăruim lumină şi iubire pentru vindecarea sufletului şi a trupului*, Tipografia *Everest 2001*, Bucureşti, 2002

Posteucă Vasile, *Destinul imperial al românilor. Dumnezeu, Neamul, Omul*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, f.a.

Racoveanu Gheorghe, *Mişcarea Legionară şi Biserica. Omenia şi frumuseţea cea dintâi*, cu o prefaţă de Constantin Papanace, Editura *Samizdat*, Tiparul executat de Tipografia *Antet XX Press*, Filipeştii de Târg, Prahova, f.a.

Rădulescu Motru Constantin, *Revizuiri şi adăugiri*, vol.III, Editura *Floarea Darurilor*, Bucureşti, 1999

Redacţia Obiectiv Legionar, *Comentarii* la articolul Mr. Ion T. Ciobanu, *Dictatura Regelui Carol al II-lea sau despre cum s-a încercat gestionarea crizei acesteia*, în [O.L.38-39]

Romanescu Traian, *Marea Conspiraţie Evreiască*, Editura *Logos*, Bucureşti, 1997

Sima Horia, *Cuvânt înainte* la volumul Corneliu Zelea Codreanu, *Însemnări de la Jilava*, Ediţie îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1995. *Cuvântul înainte* a fost redactat pe 10 iunie 1951.

Simionescu Roxana, *Doctrina Legionară. Prezentare concisă*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2003

Solomovici Teşu, *Securitatea şi Evreii*: vol.I, *Despre călăi şi despre victime*, Prefaţă de Răzvan Theodorescu, Cuvânt înainte de Sorin Roşca Stănescu, Editura *Ziua*, Bucureşti, 2003, [S.E.v.I.]; vol. II *Teroare. Crime. Turnători. Colaboraţionişti*, Editura *Teşu*, Bucureşti, 2004, [S.E.v.II.]

Stăniloae Dumitru, *Naţiune şi Creştinism*, Editura *Elion*, Bucureşti, 2003, [N.C.]; *Idealul naţional permanent*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 4, 1940, în [N.C.]; *Ortodoxia, lumina lumii şi inima neamului nostru*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 11, 1940, în [N.C.]; *Creştinism şi naţionalism*, în *Telegraful român*, LXXXVIII, nr. 40, 1940, în [N.C.]; *Să rămânem identici cu noi înşine*, în *Telegraful român*, XCIII, nr. 1, 1945., în [N.C.]

Suru Şerban, *Adresă către autorităţi...*, în [O.L. 38-39]; *Invitaţie la Conferinţa cu titlul «70 de ani de terorism în România modernă - începutul...»*, ţinută la Sala Dalles din Bd. Nicolae Bălcescu, nr. 18, sector 1, Bucureşti, în data de 20.09.2006, între orele 18-20, în [O.L.38-39]

Şafran Alexandru, *Israel şi rădăcinile sale*, Editura *Hasefer*, Bucureşti, 2002, [I.R.S.]; *Poporul lui Israel şi Ţara lui Israel. Israel, «inima naţiunilor»; Ereţ-Israel, sufletul universului*, Curs ţinut la Universităţile

din Geneva, Amsterdam şi Jyvaskyla (Finlanda), la Trinity College din Cambridge şi la Sorbona. Expunere prezentată la Paris, la Conferința rabinică europeană. În [I.R.S.]

Theodoru Radu, *A fost sau nu HOLOCAUST?*, Editura *Lucman*, Bucureşti, 2003; *Contra-Raport Tismineţky-Băsescu (IV)* în *Santinela*, nr. 17, iunie 2007

Tour du Pin Marquis de la: *Vers un Ordre social chrétien* (1907), citat de Leon de Poncins în *La mystérieuse international juive*, Paris 1936

Trifu V. Dr., *Profesorul Paulescu 1869-1931*, Introducere la volumul Dr. N.C. Paulescu, *Fiziologie filosofică*, vol. I, *Noțiunile de „Suflet" şi „Dumnezeu" în Fiziologie*, Ediție îngrijită de Dr. V. Trifu, Fundația regală pentru Literatură şi Artă, Bucureşti, 1944

Țuțea Petre, *Mussolini s-a uitat la ceas şi i-a dat ultimatum lui Dumnezeu*, în *Cuvântul*, numerele 115, 116, 117, 118, 13 decembrie 1990, interviu realizat de Horia Salcă, în [C.Z.C.E.S.]

Uniunea Vatra Românească, Liga pentru Combaterea Anti-Românismului LICAR, Uniunea Veteranilor de Război şi a Urmaşilor Veteranilor, Asociația Culturală Pro Basarabia şi Bucovina, Federația Română a Foştilor Deținuți şi Luptători Anticomunişti, Liga Națională a Luptătorilor din Decembrie '89, Fundația George Manu, *Comunicat,* Bucureşti, 16 aprilie 2002 – în [HOLOCAUST ÎN ROMÂNIA?]

Usca Teodor, *Apel la rațiune (II)*, în [C.L.IV.60]

Varlam Ion, *PseudoRomânia. Conspirarea deconspirării*, Editura *VOG*, Bucureşti, 2004

Wigoder Geoffrey, *Evrei în lume. Dicționar biografic*, traducere în limba română de Irina Horea, Viviane Prager, Carmen Stanca, Editura *Hasefer*, Bucureşti, 2001

Volkoff Vladimir, *Manualul corectitudinii politice. Defectele democrației*, Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.; *Tratat de dezinformare. De la Calul Troian la Internet, Traducerea Mihnea Columbeanu,* Editura *Antet*, Bucureşti, f.a.

Zelea Codreanu Corneliu, *Pentru legionari*, vol. I, Editura *Totul pentru Țară*, Sibiu, 1936 şi *Cărticica şefului de cuib. Manual al Gărzii de Fier*, în [O.L. 4]; *Însemnări de la Jilava*, Ediție îngrijită de Radu Dan Vlad, Editura *Majadahonda*, Bucureşti, 1995 [Î.J.]; *Însemnarea intimă din data de marți 14 iunie 1938,* în [Î.J.]

Zelea Codreanu Nicador, *Despre nişte reformatori*, în [C.L.III.36]; *România ca un hotel*, în [C.L.III.39], [C.L.IV.56]; *Pe cine sperie Mişcarea Legionară* în [C.L. III. 46]; *Cui îi e frică de Legiune*, în [C.L.IV.54]; *Despre Mişcarea Legionară*, în [C.L.IV.56]

XXX, *1948 mai 18. Proces-verbal al conferinței ce a avut loc la Ministerul Afacerilor Interne referitoare la mişcarea legionară*, Arhiva Consiliului Național pentru Studierea Arhivelor Securității, fond documentar, dosar nr. 45, f.1-4 – în [”B.B.E.”]

XXX, *Corneliu Zelea Codreanu şi epoca sa*, Editura *Criterion Publishing*, Norcross, GA, U.S.A., 2001, [C.Z.C.E.S.]

XXX, *Cronologie legionară*, în [O.L.38-39], Ediția I-a, Colecția *Omul Nou*, Salzburg, 1953

XXX, *Israelite of America*, 3 august 1866, apud [O.L.1(7)]

XXX, *Jewish Banker*, de Comte de Saint-Aulaire din *Geneve contra la Paix, Librarie Plan*, Paris, 1936, apud [O.L.1(7)]

XXX, *The American Hebrew*, 20 septembrie 1920, apud [O.L.1(7)]

XXX, *The Jewish World*, 9 februarie 1883, apud [O.L.1(7)]

-------------- * * --------------